

บทที่ 4

ผลการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษากระบวนการกลายเป็นนักมวยไทยอาชีพ จากกรอบแนวคิดการวิจัยได้กำหนดไว้ว่า บริบทของนักมวย และบริบทค่ายมวย มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างตัวนักมวยรวมทั้งบริบทภายนอก โดยเป็นเงื่อนไขให้เด็กนักมวยเกิดกระบวนการเรียนรู้ในรูปแบบของการจัดเกลา ซึ่งเป็นสาเหตุนำเด็กนักมวยเข้าสู่กระบวนการกลายเป็นนักมวยไทยอาชีพ เพื่อให้เห็นปรากฏการณ์และความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในกระบวนการขั้นตอนต่างๆ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างทางกายภาพ อาทิเช่น สังคม เศรษฐกิจ ความเชื่อ รวมทั้งประเพณีวัฒนธรรมของชุมชนและค่ายมวย ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากบริบทเหล่านี้มีส่วนสำคัญในการอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างขั้นตอนออกมาในรูปแบบของการกระทำ และชี้ให้เห็นถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงในการดำเนินชีวิตของตัวนักมวยอย่างแท้จริง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็นส่วนต่าง ๆ ดังนี้

1. บริบทชุมชน
2. บริบทของนักมวย
3. บริบทของค่ายมวย
4. บริบทภายนอก
5. กระบวนการจัดเกลาสู่ความเป็นนักมวยไทยอาชีพ
6. เงื่อนไขการเข้าสู่การเป็นนักมวยไทยอาชีพ

1. บริบทชุมชน

บริบทของชุมชนบ้านเต่าอนมีเนื้อหาและประเด็นที่มีส่วนสำคัญต่อการศึกษาวิจัยเรื่องกระบวนการกลายเป็นนักมวยไทยอาชีพ พื้นที่วิจัยเป็นตัวกำหนดและเป็นสิ่งที่สร้างเงื่อนไขจากหลากหลายเหตุการณ์ทำให้กลุ่มเด็กเล็กๆในลักษณะของเครือญาติก็ดี กลุ่มเพื่อนก็ดี รวมทั้งลูกหลานคนในชุมชนบ้านเต่าอนได้มีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกันในระบบ จนเกิดความสนใจหรือมีความต้องการทดสอบดู(ยากลอง) หรือแค่อยากรู้จัก จนในที่สุดจากความหลากหลายของเงื่อนไขในบริบทชุมชน สามารถเชื่อมโยงให้เด็กตัวเล็ก ๆ หรือกลุ่มเด็กในชุมชน เกิดความสนใจในวงการมวยไทยอย่างอัตโนมัติ ซึ่งบริบทของชุมชนเป็นปัจจัยขั้นพื้นฐานสำหรับเสริมสร้างให้

เด็กนักมวยเกิดแรงจูงใจในการตัดสินใจเข้าสู่ค่ายมวยไทยเพื่อรับการฝึกฝนวิชาฝีมือมวยไทย โดยในเนื้อหาของบริบทชุมชนมีรายละเอียดที่สำคัญดังต่อไปนี้

1.1 ประวัติชุมชนบ้านเต่านอก

ประวัติหมู่บ้านเต่านอกเริ่มแรกมาจากกลุ่มอพยพ 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มของนายคู่ได้อพยพจากบ้านท่าขอนยางจังหวัดมหาสารคาม หนองคาย กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มที่มาจากบ้านเมืองเก่า จังหวัดขอนแก่น จึงได้รวมตัวกันจัดตั้งรกรากในหมู่บ้านประมาณ 20 กว่าหลังคาเรือนในปี พ.ศ. 2464 โดยช่วงนั้นมีขุนพิณิจ เป็นผู้ใหญ่บ้านคนแรก ในหมู่บ้านเต่านอก เดิมชื่อหมู่บ้านป่าหนาด สาเหตุที่ตั้งชื่อเพราะมีป่าหนาดจำนวนมากจึงตั้งชื่อว่าบ้าน “ป่าหนาด” ต่อมาได้มีชาวบ้านไปเจอเต่าที่หนองน้ำ พบว่ามีลักษณะแตกต่างจากเต่าทั่วไป ชาวบ้านจึงนำเต่าตัวนั้นมาให้ขุนพิณิจดู ตรวจสอบแล้วเป็นเต่าขนาดใหญ่และมี “นอ” อยู่ข้างหลัง(ลักษณะคล้ายเขา) หลังจากนั้นขุนพิณิจก็นำเต่าไปให้ข้าหลวง นับจากนั้นมาก็เลยเปลี่ยนชื่อบ้านป่าหนาดเป็น “บ้านหนองเต่านอก” ตั้งแต่นั้นมา และปี พ.ศ. 2519 ผู้ใหญ่สมัยนั้นและคนในชุมชนต่างมีความเชื่อว่าคำว่าหนองไม่เป็นสิริมงคลหรือเป็นคำอัปมงคลจึงลงความคิดเห็นเปลี่ยนชื่อ จากบ้านหนองเต่านอกมาเป็น “บ้านเต่า-นอ” ตั้งแต่นั้นมา และอีกส่วนหนึ่งบ้านเต่านอกแยกออกมาจากส่วนหนึ่งจากบ้านศิลาและกลุ่มคนบางส่วนเคลื่อนย้ายมาจากบ้านศิลาโดยบ้านศิลาเรียกบ้านเต่านอกว่าเป็นบ้านน้อย บ้านศิลาเป็นบ้านใหญ่โดยบ้านเต่านอกได้ขึ้นเป็นหมู่ 7 จากทั้งหมด 28 หมู่บ้านของตำบลศิลา อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

การดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านเป็นเรื่องที่สำคัญต่อการปกครองหมู่บ้านการให้คำปรึกษาในทุกๆ เรื่องที่ชาวบ้านได้รับความเดือดร้อน ผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ที่ช่วยในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทที่เกิดขึ้นในชุมชน เป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ผู้ใหญ่บ้านย่อมเป็นศูนย์กลางของความถูกต้อง การให้ความนับถือผู้ใหญ่บ้านของคนในชุมชนให้ความสำคัญไม่น้อยไปกว่าผู้อาวุโสของชุมชน การเลือกผู้ใหญ่บ้านจึงมีความสำคัญต่อชุมชน เพราะหากเลือกผู้ใหญ่บ้านที่มีความประพฤติที่ไม่ดีชาวบ้านจะหวังพึ่งใคร ดังนั้นชาวบ้านจึงให้ความสำคัญต่อการเลือกผู้ใหญ่บ้านเข้ามาดำรงตำแหน่งเป็นผู้ที่สง่างามในเรื่องของศีลธรรมและจริยธรรม ตลอดจนเป็นผู้ที่มองถึงผลประโยชน์ของชุมชนเป็นสำคัญที่นอกเหนือจากผลประโยชน์ส่วนตัวผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลรายละเอียดผู้ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านเต่านอกตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ดังนี้

1. ขุนพิณิจ (ไม่ทราบนามสกุล) ไม่ทราบปี พ.ศ. ที่ได้รับตำแหน่ง
2. นายปู่ย (ไม่ทราบนามสกุล) ไม่ทราบปี พ.ศ. ที่ได้รับตำแหน่ง
3. นายทอง เมืองสนธิ์ ไม่ทราบปี พ.ศ. ที่ได้รับตำแหน่ง
4. นายสิงห์ พลพุด ไม่ทราบปี พ.ศ. ที่ได้รับตำแหน่ง

5. นายเสาร์ นักร้อง 2532 ถึง 2535
6. นายเลื่อน ภูมิไทยสงค์ 2535 ถึง 2539
7. นายประสิทธิ์ พลพุด 2539 ถึง 2542
8. นายคำจันทร์ จันทะสอน 2542 ถึง 2545
9. นายสมาน นักร้อง 2545 ถึง 2549
10. นายประเสริฐชัย ภูมิไทยสงค์ ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านช่วงที่ผู้วิจัยเริ่มเข้า

ไป เก็บข้อมูลในเดือน มกราคม ปี พ.ศ. 2551

1.2 ลักษณะภูมิประเทศ

1.2.1 ที่ตั้ง

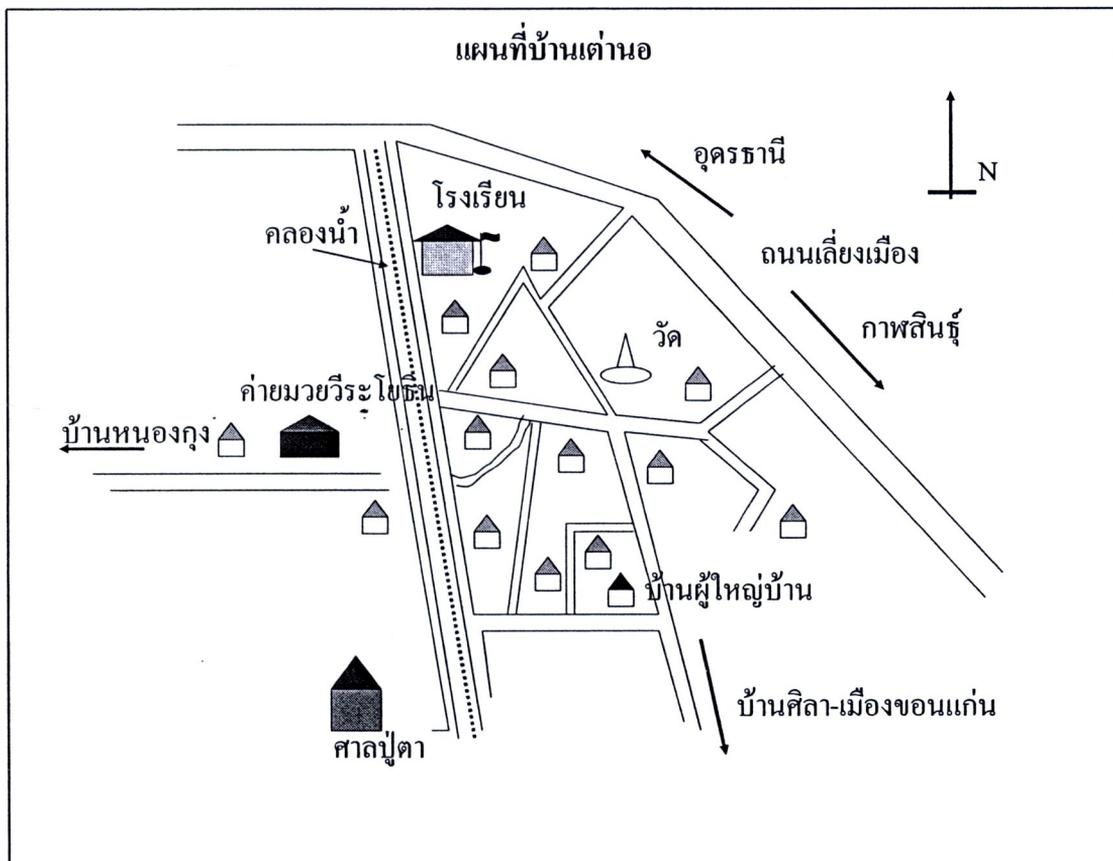
สัมภาษณ์ข้อมูลพื้นฐานในชุมชน เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2551 หมู่บ้านเต่าถอบ หมู่ 7 ตั้งอยู่ที่ตำบลศิลา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น อยู่ทางทิศเหนือของขอนแก่น ระยะทางหากจากตัวเมืองประมาณ 9 - 10 กิโลเมตร มีประชากรทั้งหมด 1,057 คน เป็นเพศชาย 513 คน และเพศหญิง 544 คน มีจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 299 ครัวเรือน มีเนื้อที่โดยประมาณ 1,923 ไร่ โดยแบ่งออกเป็นพื้นที่ใช้สอยดังนี้ เป็นที่อยู่อาศัย 600 ไร่ ที่ทำการเกษตรและทำนา 700 ไร่ และเป็นที่สาธารณะ 623 ไร่ พื้นที่บ้านเต่าถอบ สภาพทั่วไปพื้นที่เป็นที่ราบลุ่ม อาชีพส่วนใหญ่เป็นการเกษตร บ้านเต่าถอบมีคลองน้ำชลประทานไหลผ่าน ดันน้ำมาจากเขื่อน อุบลรัตน์ มีอ่างเก็บน้ำหนองอีเลิง ลักษณะดินจึงเป็นดินร่วนปนทราย และ ดินเหนียว พื้นที่ทั่วไปส่วนใหญ่เป็นไร่นาจากแต่ก่อนเป็นพื้นที่ป่า จากนั้นชุมชนบุกเบิกเพื่อทำการเกษตรและไร่นาเป็นที่ดินทำกิน ซึ่งบ้านเต่าถอบมีอาณาเขตติดกับพื้นที่ต่าง ๆ ดังนี้

ทิศเหนือ	มีอาณาเขตติดต่อกับบ้านอัมพวัน
ทิศใต้	มีอาณาเขตติดต่อกับบ้านศิลา
ทิศตะวันออก	มีอาณาเขตติดต่อกับบ้านห้วยชัน
ทิศตะวันตก	มีอาณาเขตติดต่อกับบ้านหนองกง

ผู้วิจัยได้เขียนแผนที่บ้านเต่าถอบขึ้นเพื่อแสดงตำแหน่งของพื้นที่ทำการวิจัย ในประเด็น การศึกษากระบวนการกลายป็นนักมวยไทยอาชีพ จากการลงพื้นที่ภาคสนามมาเป็นเวลานานนับ 1 ถึง 2 ปี แม้กระทั่งในปี 2553 พ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กนักมวยชักชวนให้ผู้วิจัยไปชมการชกมวยของเด็กนักมวยในค่าย ผู้วิจัยได้ติดตามไปชมการชกของเด็กนักมวยไทยในค่าย ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกันระหว่างผู้วิจัยกับนักมวย และพ่อแม่ผู้ปกครองของนักมวยไทย ถึงแม้ผู้วิจัยได้ออกจากชุมชนนั้นมานานหลายเดือน ซึ่งเป็นผลมาจากผู้วิจัยได้ร่วมกิจกรรมของทุกๆ ปี ทั้งในค่ายมวยและชุมชนบ้านเต่าถอบ ต่างมีความคุ้นเคยสนิทสนมผู้วิจัยมีความยินดีซึ่งสำหรับการ

ต้อนรับที่เป็นมิตรต่อผู้วิจัย การลงพื้นที่ทำให้ผู้วิจัยสังเกตเห็นถึงขอบเขตเส้นทางการทำมาหากินของคนในชุมชน รวมทั้งเส้นทางการเข้าออกหมู่บ้านของชุมชน และแหล่งน้ำเพื่ออุปโภคและบริโภค ตลอดจนสถานที่ต่าง ๆ ในหมู่บ้านที่มีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงต่อนักมวยไทยอาชีพ

ภาพที่ 2 แสดงพื้นที่บ้านเต่านอ

1.2.2 แหล่งน้ำ

ในหมู่บ้านเต่านอมีแหล่งน้ำที่ชุมชนได้นำมาใช้ประโยชน์อยู่หลายประเภท ประชาชนในชุมชนบ้านเต่านอต้องอาศัยประโยชน์จากแหล่งน้ำนั้นเป็นประจำ หากขาดแหล่งน้ำที่ประชาชนในชุมชนใช้ประโยชน์จะมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจชุมชนเป็นอย่างมาก ชุมชนบ้านเต่านอมีแหล่งที่สำคัญสำหรับการอุปโภคและบริโภคคือ หนองอีเลิง บ่อบาดาล คลองน้ำ และน้ำประปา ซึ่งแหล่งน้ำ มีรายละเอียดที่สำคัญดังนี้

หนองอีเลิง เป็นเขื่อนดินขนาดใหญ่ที่ใช้กักเก็บน้ำเพื่อการใช้ประโยชน์สำหรับประชาชนที่อยู่บริเวณใกล้เคียง ซึ่งมีจำนวน 1 แห่ง มีเนื้อที่ปัจจุบันจำนวน 1,174 ไร่

ประชาชนส่วนใหญ่ในบ้านก่อนจะใช้ประโยชน์จากน้ำเพื่อการทำการเกษตร คือ การปลูกพืช ทำนา ทำไร่ กลุ่มที่ใช้ประโยชน์แยกออกได้เป็น 2 ตำบล คือ ตำบลสำราญ และตำบลศิลา นอกจากนี้หนองอีเลิงยังเป็นพื้นที่สำคัญของคนในชุมชนและนอกชุมชน ต่อการจับสัตว์น้ำเพื่อการบริโภค และขายสัตว์น้ำที่จับได้ เช่น ปลา กุ้ง หอย กบ และปู เป็นต้น ส่วนบ่อบาดาล มีจำนวน 4 แห่งคือ ใช้ได้ 1 บ่อ ซึ่งสถานที่ปฏิบัติธรรมเป็นกลุ่มที่ได้ประโยชน์เพื่อการใช้สอย บ่อบาดาลอื่น ๆ มีไว้เพื่อสำรวจแหล่งน้ำ ในด้านน้ำประปาของชุมชน มีจำนวน 1 แห่ง ซึ่งประชาชนใช้ประโยชน์เพื่อทำการเกษตร ในการปลูกพืช รวมทั้งบริโภค นอกจากนี้ในชุมชนแหล่งน้ำอีกหนึ่งแห่งที่สำคัญของหมู่บ้านได้แก่ คลองน้ำ มีจำนวน 1 แห่ง เป็นเส้นทางคลองน้ำไหลผ่าน คนในชุมชนเรียกว่าคลองน้ำอุบลรัตน์ เพราะเป็นสายน้ำที่ไหลออกมาจากเขื่อนอุบลรัตน์ ประชาชนใช้ประโยชน์จากคลองน้ำในการทำการเกษตรเพื่อปลูกพืช ทำสวนผัก ไม้ดอกไม้ประดับ ทำนา และเป็นแหล่งหาสัตว์น้ำ เมื่อมีการหยุดปล่อยน้ำ ตลอดจนนำมาใช้ประโยชน์ในครัวเรือน ทั้งนี้เด็กนักมวยไทยในค่ายมีความสัมพันธ์ต่อแหล่งน้ำ คือเด็กนักมวยไทยอาชีพในช่วงเวลาว่างจากการซ้อมมวยจะช่วยพ่อแม่จับสัตว์น้ำเพื่อการบริโภคและขาย อย่างเช่น เมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2552 ก็และก้อง ช่วยกันเตรียมอุปกรณ์เพื่อการล่าสัตว์น้ำในลำคลองกับพ่อ หลังจากกลับจากล่าสัตว์น้ำก็กล่าวว่า

“ขณะที่พ่อของก็กำลังใช้มีดฟันที่ปลาซ่อนตัวใหญ่ ในเวลาเดียวกันก็ได้เห็นปลาไหลตัวใหญ่จึงร้องตะโกนเรียกพ่อ ร้องด้วยน้ำเสียงที่ดัง ทำให้ปลาทั้งสองตัวว่ายหนี ก็พูดพร้อมกับหัวเราะเสียงแหลม ๆ”

อีกกรณีหนึ่ง “เจียว” เจียวได้ไปจับสัตว์น้ำกับพ่อ กล่าวว่า “เมื่อคืนจับปลาได้มาก มีทั้งปลาไหล ปลาซ่อน ส่วนใหญ่จะเป็นปลาซ่อนขนาดเล็ก ส่วนหนึ่งทำอาหาร อีกส่วนหนึ่งนำไปขายที่ตลาด”

1.2.3 เส้นทางคมนาคม

เส้นทางคมนาคมในหมู่บ้านเด่นอมีเฉพาะการคมนาคมทางบกเท่านั้น เป็นถนนคอนกรีตรอบหมู่บ้านเชื่อมต่อจากบ้านศิลาและเชื่อมโยงไปสู่ตัวเมือง คนในชุมชนใช้เส้นทางสายนี้เป็นหลักสำหรับการเดินทางเข้าไปในตัวเมือง การโดยสารของคนในชุมชนใช้รถส่วนตัวและรถสองแถวเข้าออกในหมู่บ้าน รถสองแถวจะจอดรอคิวเดินรถเป็นเวลาทีศาลากลางหมู่บ้านการเดินทางจะออกทุกๆ 30 นาที ค่าโดยสารเด็กนักเรียนเสียคนละ 6 บาท ผู้ใหญ่เสียคนละ 10 บาท การรอขึ้นรถของคนในชุมชนจะรอขึ้นรถริมถนนหน้าบ้านตัวเองหรือบ้านใกล้เคียงที่ติดถนนสายรถสองแถวผ่าน เด็กนักเรียนในเวลาไปโรงเรียน ส่วนใหญ่จะมายืนรอรถเป็นกลุ่มเป็นเพื่อนกันและพูดคุยสนุกสนาน รวมทั้งขยอกล้อกันตามปกติวิสัยของเด็ก สำหรับเส้นทางเดินรถของรถสองแถวจะสิ้นสุดที่บ้านโนนทัน ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

นอกจากนี้เส้นทางในหมู่บ้านยังมีถนนลูกรังประกอบด้วยบางเส้นทางคือบริเวณถนนติดคลองส่งน้ำจากเขื่อนอุบลรัตน์ที่ยาวราดผ่านหมู่บ้านเต่าออกไปทางบ้านศิลาและไปถึงบ้านหนองหิน เส้นทางสายคลองน้ำมีบ้านเรือนของคนในพื้นที่บ้านเต่าและบ้านศิลาซึ่งชาวบ้านได้ขยับขยายมาสร้างบ้านกระจัดกระจายข้างถนนคลองน้ำยาวเกือบไปถึงบ้านหนองหิน ผู้คนที่สัญจรบนเส้นทางสายคลองน้ำส่วนใหญ่จะเป็นคนในระแวกบ้านใกล้เคียงไม่มีรถประจำทาง ผู้คนส่วนใหญ่ใช้เฉพาะรถส่วนตัวสัญจรในถนนสายคลองน้ำ ทั้งนี้มีถนนลาดยางติดกับหมู่บ้านอยู่ทางทิศเหนือของหมู่บ้านเต่า เป็นถนนสายเลียบเมือง กาฬสินธุ์ อุดรธานี ถนนเส้นนี้สามารถเข้าไปในตัวเมืองได้ แต่จะอ้อมไปจรดถนนเส้นขอนแก่น อุดรธานี ผ่านประตุมหาวิทยาลัยขอนแก่นทางด้านศาลเจ้าพ่อมอดินแดง คนในชุมชนส่วนใหญ่ไม่นิยมใช้เส้นนี้สำหรับเดินทางเข้าไปทำธุระในตัวเมือง เพราะเส้นทางเดินรถอ้อมไกล และมีรถสัญจรกันหนาแน่น

1.3 ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะของภูมิอากาศ มี 3 ฤดู คือ

ฤดูร้อน อยู่ในช่วงประมาณ เดือนกุมภาพันธ์ ถึง เมษายน

ฤดูฝน อยู่ในช่วงประมาณ เดือนพฤษภาคม ถึง ต้นเดือนตุลาคม

ฤดูหนาว อยู่ในช่วงประมาณปลายเดือนตุลาคมเข้าหาเดือนพฤศจิกายนถึงต้นเดือนกุมภาพันธ์

สภาพอากาศมีผลต่อการชักซ้อมของเด็กนักรวยโดยเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรม การซ้อมของเด็กนักรวยไทยได้เด่นชัด อย่างเช่น เมื่อวันใดที่อากาศร้อนมากๆ ในเวลาวิ่งตอนเย็น เด็กนักรวยจะรวมกลุ่มชวนกันเดิน เมื่อ “เขี้ยว” นักรวยไทยด้วยกันถามว่าทำไมถึงเดินและไม่ชวนเพื่อนวิ่ง เด็กนักรวยคนหนึ่งตอบกลับมาว่า

“มันกะฮ้อนเนาะฮ้าย” มีความหมายว่ามันร้อนนะพี่ (ช่วงฤดูร้อน)

หมาแกรบตอบว่า “จี้ก่ลั่น” มีความหมายว่าจี้เกลียด

“เขี้ยว” ได้ยินจึงถามแกรบต่อว่า ถ้าจี้เกลียดแล้วมาชกมวยไทยทำไมเด็กนักรวยตัวเล็ก ๆ ช้อแกรบตอบว่า “มันกะบ่มีภูพาแลน พาเฮ็ดเนาะฮ้าย” ซึ่งมีความหมายว่า(มันก็ไม่มีการชวนวิ่ง ชวนทำกิจกรรมการซ้อมครับพี่)

ดังนั้นในช่วงของฤดูร้อนเด็กนักรวยจะจี้เกี้ยววิ่งตามระยะทางที่หัวหน้าค่ายมวยได้กำหนดไว้ ในส่วนระยะเวลาในการซ้อมจะกำหนดไว้ ประมาณ 2 ชั่วโมงโดยประมาณ สำหรับฤดูหนาว จะเป็นอุปสรรคในการวิ่งในตอนเช้าของเด็กนักรวย เพราะอากาศตอนเช้าหนาวเด็กนักรวยส่วนใหญ่จะนอนไม่ยอมลุก(จี้เกลียดตื่นเพราะอากาศข้างนอกหนาวเย็น) ยกตัวอย่างพฤติกรรมการตื่นนอนของเด็กนักรวยค่ายวิระโยธินในช่วงฤดูหนาว เช่น กรณีครอบครัวของ

(ยั้ง ยง และอาร์) ทั้งสามคนอยู่บ้านหลังเดียวกัน ผู้ปกครองของทั้งสามคือ “ตากริม” ตากริมจะเป็นคนที่ควบคุมพฤติกรรมของทั้งสามให้อยู่ในกรอบ ทั้งคอยปลุกเด็กนักรวมทั้งสามคนเพื่อมาวิ่งร่วมกันกับกลุ่มเพื่อนนักรวมในค่าย ในตอนเช้าของทุกวันตากริมจะพาเด็กทั้งสามคนนั่งรถพวงเพื่อมาวิ่งกับเพื่อน มีอยู่วันหนึ่งที่ทั้งสามคนมาสาย ขณะที่เพื่อนนักรวมได้เริ่มวิ่งไปได้ประมาณ 600 กิโลเมตร ผู้วิจัยได้พูดคุยกับตากริมว่าทำไมวันนี้ถึงมาสาย ตากริม กล่าวด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ ว่า

“อุปโลกพวกมันอยู่ แต่ไม่มีภูโตลูกจ๊กคน ปลุกแล้วกะปลุกอีก ทนบได้กะเอาไม้เส้ตัวฟาดเอา จ้งพากันลูก”

ประโยคข้างบนหมายความว่า ตากริมได้พยายามปลุกเด็กทั้งสามคนแล้วแต่ปลุกอย่างไรก็ไม่มีการแสดงปฏิกิริยาจะลุกขึ้นแม้แต่คนเดียว จึงได้ใช้ไม้เรียวเพื่อบังคับให้ตื่น เด็กทั้งสามคนจึงตื่น ทำให้ไปร่วมวิ่งเช้าและทำให้เพื่อนรอ

กล่าวได้ว่าฤดูหนาวเป็นอุปสรรคหรือเป็นตัวกระทำให้เด็กนักรวมไทยอาชีพที่เกียจช้อม สำหรับการช้อมเวลาช่วงเย็นจะสั้นเร็วกว่าปกติจากเดิม 16:30-19:30 น. ต้องปรับตามสภาพของอากาศ โดยเวลาการช้อมในช่วงฤดูหนาวจะอยู่โดย ประมาณ 16:00-19:00 น.จากนั้นจะสั้นกลับบ้านเพราะหัวหน้าค่ายกังวลถึงสุขภาพร่างกายของเด็กนักรวมไทยอาชีพเพราะจะทำให้สบายจากสภาพอากาศที่เปลี่ยนไปตามฤดูกาล นอกจากนี้ในช่วงของฤดูหนาวจะมีผลต่อการช้อมมวยไทย จากสภาพของอากาศจะทำให้เด็กนักรวมไทยอาชีพขาดการช้อม ดังนั้นฤดูหนาวมีผลกระทบหลายเหตุการณ์ คือทำให้ไม่มีรายการช้อมเด็กเข้าโรงเรียนสายรวมทั้งฝนฟ้าไม่เป็นใจ เพราะไม่มีการช้อมเนื่องสภาพอากาศ กล่าวได้ว่าสภาพอากาศมีผลต่อกระบวนการช้อมมวยของเด็กนักรวมไทยอาชีพอย่างมาก ที่สำคัญในช่วงของการเปลี่ยนฤดูผู้ที่มีความสำคัญคือหัวหน้าค่ายมวย ท่านเป็นผู้กำหนดการเปลี่ยนแปลงของการช้อมโดยจะพิจารณาจากสภาพของอากาศและสุขภาพของเด็กนักรวมไทยอาชีพภายในค่ายตลอดจนการสังเกตจะขึ้นอยู่กับหัวหน้าค่ายหรือผู้ควบคุม

1.4 ระบบสาธารณูปโภค เป็นระบบที่มีความสำคัญต่อชุมชนบ้านเต่านอ ซึ่งได้แก่ระบบน้ำประปา ระบบไฟฟ้าในหมู่บ้าน และด้านถนนสาธารณะ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

น้ำประปาในหมู่บ้าน มีระบบประปาที่ใช้น้ำจากคลองน้ำเขื่อนอุบลรัตน์ น้ำประปาในหมู่บ้านมิใช่ประโยชน์อย่างเพียงพอต่อจำนวนสมาชิกในหมู่บ้านเต่านอ จำนวน 200 กว่าเรือน ด้านไฟฟ้าสาธารณะ มีบางจุดที่สำคัญได้ติดตั้งเพื่อความปลอดภัยของชุมชนยามค่ำคืนในถนนทุกสายภายในหมู่บ้าน สำหรับหมู่บ้านเต่านอที่ขยับขยายออกไปแถวบริเวณฝั่งคลองตรงข้ามกับหมู่บ้าน ซึ่งพื้นที่วิจัย(ค่ายมวย) อยู่บริเวณนั้นโดยไฟฟ้าสาธารณะมีแต่ชำรุดขาดหาย ไม่สามารถเปิดไฟได้เมื่อเวลายามค่ำคืนเส้นทางเดินรถบริเวณนั้นจึงมืดสนิท และเมื่อวันที่ 12 มกราคม 2553 ส.อบต. ณรงค์ เพ็ชรคำลือ ได้สำรวจความต้องการการใช้ไฟฟ้าของหมู่บ้านที่ขยายออกไปฝั่งคลอง

ทางนั้น เพื่อเสนอต่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบลศิลาเพื่อการพัฒนาเป็นลำดับต่อไป ชาวบ้านตำบลอ่าวบริเวณนั้นจะได้อยู่อย่างมีความสุข ด้านถนนคอนกรีต มีหนึ่งสายเข้าหมู่บ้านเท่านั้น เป็นถนนคอนกรีตที่เชื่อมต่อระหว่างบ้านศิลามาถึงบ้านตำบลอ่าว และมีเส้นทางถนนข้างคลองน้ำเขื่อนอุบลรัตน์ซึ่งเป็นถนนลูกรัง เนื่องจากงบประมาณยังไม่มาถึง แต่จากการสอบถามเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2551 กับผู้ใหญ่บ้านประเสริฐชัย ภูมิไทยสงค์ ที่ดำรงตำแหน่งอยู่ในขณะนั้นได้กล่าวว่าได้เขียนโครงการขอทำถนนข้างคลองน้ำ เพราะว่าถนนสายนี้เป็นเส้นทางที่คนในชุมชนและนอกชุมชนใช้ประโยชน์ในการเดินทางเป็นประจำทุกวัน ด้านโทรศัพท์สาธารณะ ในหมู่บ้าน มีจำนวน 2 เครื่อง อยู่บริเวณทางเข้าหน้าหมู่บ้าน และบริเวณกลางบ้าน และโทรศัพท์ในบ้านมีโทรศัพท์บ้านใช้ในบางครัวเรือนเท่านั้น

1.5 บริการสาธารณะ การบริการด้านสาธารณะเป็นหน่วยที่ช่วยให้คนในชุมชนได้รับความสะดวกสบายในด้านประโยชน์ต่าง ๆ ที่ได้รับจากการบริการของหน่วยงานรัฐบาล ได้จัดสรรงบประมาณมาช่วยในด้านการพัฒนาชุมชนให้อยู่ในระดับเดียวกัน ประชาชนให้ความสำคัญต่อการบริการสาธารณะ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน (ศาลาประชาคม) เป็นสถานที่ให้ประโยชน์ที่สำคัญต่อชุมชน ซึ่งผู้บริหารจะเป็นผู้นำหมู่บ้าน(ผู้ใหญ่บ้าน) ที่มีส่วนในการควบคุมและรับผิดชอบ โดยผู้ใหญ่บ้านจะรับหนังสือพิมพ์มาจากองค์การบริหารส่วนตำบลศิลาเพื่อนำมาให้ประชาชนในชุมชนได้อ่าน ให้มีความรู้ทันเหตุการณ์อยู่ตลอดเวลา คนในชุมชนส่วนใหญ่ที่มารับบริการอ่านหนังสือพิมพ์ จะอยู่ในระแวกใกล้เคียงบริเวณศาลาประชาชน รวมถึงหอกระจายข่าวในชุมชนซึ่งเป็นที่ตั้งเดียวกันกับศาลาประชาชน ซึ่งเป็นที่ใช้บริการกระจายข่าวสารที่ได้รับมาจากทางอำเภอ จังหวัดหรือภายนอก โดยผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้นำข่าวสารมาประกาศให้คนในชุมชนได้รับฟังและเข้าใจ ในลักษณะการถ่ายทอดองค์ความรู้ ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชุมชน อย่างเช่นเรื่อง เงินคนชรา จะประกาศให้คนชราที่มีอายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไปมารับเงิน และการกระจายข่าวสารเกี่ยวกับบุญประจำปีของทางชุมชน ได้จัดเก็บเงินเพื่อสร้างเป็นต้นเงินแล้วนำไปถวายวัด(ทั้งวัดในชุมชนและต่างชุมชน) แล้วแต่ความศรัทธาของคนในชุมชน เป็นต้น นอกจากนี้ในชุมชนได้มีที่จัดเกลาจิตใจให้คนในสังคมประกอบแต่คุณงามความดี ซึ่งได้แก่ ศาสนสถาน คือวัดนาถนาราม เป็นวัดของคนในชุมชนบ้านตำบลอ่าว สร้างมาพร้อมกับบ้านตำบลอ่าว คนในชุมชนต่างให้ความศรัทธาและมีการจัดงานบุญประจำปีที่วัดตลอดมา นอกจากนี้ทางวัดได้มีส่วนร่วมร่วมกับประชาชนในทุก ๆ ส่วนที่ทางวัดสามารถทำได้ โดยจะเปิดโอกาสให้คนในชุมชนใช้ประโยชน์จากลานวัดจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชุมชน เช่น การฉายภาพยนตร์ การเปิดท้ายขายของ เป็นต้น

1.6 สภาพทางสังคม

1.6.1 อาชีพ ประชากรในชุมชนบ้านเต่าอนมีความหลากหลายด้านอาชีพที่แตกต่างกันไป ตามความถนัดและความชื่นชอบของบุคคล การทำงานของคนในชุมชนส่วนใหญ่จะเป็นพนักงานลูกจ้างทั่วไปที่สังกัดหน่วยงานเอกชน มีบางส่วนที่มีความสามารถประกอบกิจการได้รับการศึกษาที่ดีและโอกาส จึงได้ทำงานในสังกัดหน่วยงานของรัฐบาลหรือข้าราชการอาชีพของคนในชุมชนบ้านเต่าอนผู้วิจัยได้แยกออกเป็นอาชีพหลักและอาชีพรองซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังต่อไปนี้

1.6.1.1 อาชีพหลัก คนในชุมชนบ้านเต่าอนต่างมีอาชีพที่หลากหลาย โดยประกอบอาชีพลูกจ้างทั่วไปทั้งสังกัดหน่วยงานของรัฐและเอกชน เช่น ขับรถสิบล้อ ขับรถสองแถว พนักงานขับรถในมหาวิทยาลัยขอนแก่น ตำรวจ ร้านอาหารขายของชำในหมู่บ้าน เป็นต้น แต่ส่วนใหญ่คนในชุมชนจะประกอบอาชีพเกษตรกรรม จากการทำนาทำไร่ ซึ่งจะอธิบายรายละเอียดเป็นลำดับต่อไป

การทำนา มีจำนวน 165 ครัวเรือน มีเนื้อที่ในการทำนา 700 ไร่ อาชีพการทำนาของคนในชุมชนบ้านเต่าอน เป็นอาชีพที่หล่อเลี้ยงคนในชุมชนมาเป็นเวลานาน คนในชุมชนส่วนใหญ่จึงให้ความสำคัญในเรื่องการทำนา ลักษณะการทำนาของชุมชนบ้านเต่าอนส่วนใหญ่จะเป็นนาปี มีบางส่วนที่อยู่มีพื้นที่ทำนาอยู่ใกล้คลองน้ำจะทำนาปลัง ทั้งนี้การทำนาของคนในชุมชนยังต้องพึ่งอาศัยน้ำในลำคลองเขื่อนอุบลรัตน์ ในส่วนของการประกอบอาชีพทำไร่ชุมชนที่ประกอบอาชีพมีพื้นที่ทำไร่อาบุดันทั้งหมด 135 ไร่ ครัวเรือนที่ทำไร่มีจำนวน 70 ครัวเรือน มีการปลูกพืชประเภทพืชผลล้มลุกจำพวก ถั่ว มะเขือ ข้าวโพด ถั่วฝักยาว มะละกอ พริก ผักบวบ ดอกไม้ประดับ ซึ่งพืชไร่ที่ปลูกมากที่สุดคือ มะเขือ รองลงมาคือ ดอกไม้ ทั้งนี้คนในชุมชนบ้านเต่าอนไม่เพียงแต่ปลูกดอกไม้เพื่อส่งขายเท่านั้น แม่บ้านบางคนนำดอกไม้มาร้อยเป็นพวงมาลัย ซึ่งการใช้ประโยชน์จากดอกไม้ในชุมชนบ้านเต่าอน เพื่อนำไปขายและเพื่อนำมาร้อยพวงมาลัยส่งจำหน่ายกับผู้มารับซื้อ โดยลักษณะของการร้อยพวงมาลัยจะไม่สมบูรณ์แบบเป็นพวงเหมือนที่ได้พบเห็นวางขายในท้องตลาด แต่กลุ่มแม่บ้านที่ร้อยดอกไม้ในชุมชนจะทำการร้อยดอกไม้แล้วรูดดอกไม้ใส่เส้นด้าย(ฝาง) ตามที่ผู้มารับซื้อสั่ง(แม่ค้าคนกลาง) โดยอัตราต่อพวง 2 บาท (ต่อพวง) หลังจากนั้นผู้มารับซื้อจะมารับเอาและหลังจากนั้นจะนำไปตกแต่งอีกที การร้อยดอกไม้เพื่อขายในชุมชนบ้านเต่าอน มีจำนวนครัวเรือนผู้ประกอบการจำนวน 18 ครัวเรือน ทั้งนี้ส่วนใหญ่จะทำเป็นอาชีพหลัก แต่มีบางส่วนจะทำเมื่อยามว่างงาน หรือเลิกจากเวลาการทำงานหลักจะร้อยดอกไม้(อาชีพรอง)

1.6.1.2 อาชีพรอง ในชุมชนส่วนใหญ่อาชีพรองคือ ขายประกันชีวิต จับปลาในลำคลองขายตามฤดูกาล จับนกขายตามฤดูกาล และร้อยพวงมาลัย นอกจากนี้เด็กนักเรียน

ชื่อ “เขี้ยว”ได้ไปช่วยพ่อในการดักจับนก และปลา ตามฤดูกาลคร่าสัตว์ ซึ่งฤดูกาลล่าสัตว์น้ำจะขึ้นอยู่กับช่วงของน้ำในลำคลองลดลง ช่วงระหว่างเดือนพฤศจิกายน ถึงเดือน ธันวาคม ของทุกปี สำหรับฤดูกาลล่าสัตว์ปีกอยู่ในช่วงระหว่างเดือนมกราคม ถึงเดือน มีนาคม ของทุกปี เพื่อนำมารับประทานและขายในขณะเดียวกัน

1.7 การศึกษา ประชาชนในหมู่บ้านมีการศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับสูงสุดคือ ปริญญาตรี ในหมู่บ้านเต่านอมีจำนวนสถานศึกษาอยู่ 2 แห่ง คือ ซึ่งประกอบด้วยโรงเรียนของรัฐบาลและเอกชน ดังนี้คือ

1.7.1 โรงเรียนบ้านเต่านอ เป็นโรงเรียนของรัฐบาลสร้างในปี พ.ศ. 2514 และเปิดทำการเรียนการสอนครั้งแรกเมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ.2514 โดยแก่นักเรียนมาจากโรงเรียนบ้านศิลา โดยการนำของนายเลื่อน ภูมิไทยสงค์ อดีตผู้ใหญ่บ้าน นายผจญ เมืองสนธิ์ อดีตศึกษานิเทศก์ นายอมร มุขศรี เป็นที่ปรึกษา ได้เงินบริจาคจากชาวบ้าน คณะครูและผู้มีจิตศรัทธาเป็นเงิน 24,172.50 บาท (สองหมื่นสี่พันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองบาทห้าสิบบสตางค์) ได้สร้างอาคารเรียน 1 หลัง 2 ห้องเรียน บนที่ดินสาธารณะประโยชน์และที่ราษฎรบริจาคให้ เนื้อที่ 3 ไร่ 2 งาน 25 ตารางวา เปิดทำการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการตั้งแต่ชั้น ป. 1-4 มีนายอมร มุขศรี เป็นครูใหญ่คนแรก ปีการศึกษา 2531 โรงเรียนเปิดทำการสอนชั้นเด็กเล็กถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปี พ.ศ. 2541 ได้รับอนุมัติให้โรงเรียนเปิดสอนชั้นอนุบาล 3 ขวบ 1 ห้อง ปัจจุบัน โรงเรียนบ้านเต่านอเปิดทำการสอนตั้งแต่ ชั้นอนุบาล 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มี นักเรียนชาย 32 คน หญิง 41 คน รวม 73 คน มีข้าราชการครู ชาย 2 คน หญิง 4 คน นักการภารโรง 1 คน

1.7.2 โรงเรียนอนุบาลไพบูลย์สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2550 มีนักเรียน 125 คน มีครู 5 คน ซึ่งโรงเรียนอนุบาลไพบูลย์ได้จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 ถึง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นโรงเรียนของเอกชนโดยมีความคาดหวังว่าจะขยายห้องเรียนให้ถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เด็กนักเรียนเป็นลูกหลานของบ้านเต่านอและเป็นลูกหลานที่มาจากหมู่บ้านใกล้เคียง การเดินทางไปกลับโรงเรียนของเด็กนักเรียนที่นี่จะมีรถรับส่งให้บริการฟรีของโรงเรียนเตรียมไว้ให้ บางคนจะให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองไปส่ง

ประเด็นเรื่องการศึกษาเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างหนึ่ง ต่อคุณภาพของชีวิตบุตรหลานของตนเองและครอบครัว พ่อแม่ผู้ปกครองในชุมชนบ้านเต่านอได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการศึกษา ครอบครัวใดที่มีฐานะทางด้านครอบครัวที่ดีทางครอบครัวจะส่งไปเรียนในตัวเมือง บางครอบครัวที่มีฐานะปานกลางหรือค่อนข้างยากจน จะส่งบุตรไปเรียนที่โรงเรียนที่มีชื่อเสียงใกล้ ๆ บ้าน ทั้งนี้เพื่อหวังให้ลูกหลานของตนได้ห่างไกลจากสภาวะแวดล้อมที่มีความเสี่ยงในเรื่องของสารเสพติดทุกประเภท ตลอดจนได้มีความรู้ความสามารถที่ดี และเพื่ออนาคตที่ดี

ของบุตร เด็กนักเรียนในค่ายวีระโยธินส่วนใหญ่จะเรียนอยู่ที่โรงเรียนขามแก่นนคร ตำบลศิลา อำเภอมือง จังหวัดขอนแก่น ส่วนน้อยจะเรียนที่ใกล้บ้านของตัวเอง อย่างเช่น โรงเรียนบ้านหนองกง นอกจากนี้สำหรับเด็กที่อายุไม่เกิน 12 ปี ส่วนใหญ่จะเรียนในหมู่บ้านของตนเอง

1.8 วัฒนธรรม ลักษณะประชากร

การศึกษาในด้านวัฒนธรรมนี้ได้รวบรวมข้อมูลโดยการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) มีดังต่อไปนี้ ประชาชนในหมู่บ้านเต่าอนได้ยึดวัฒนธรรม ประเพณี ดั้งเดิมของจังหวัดขอนแก่น โดยยังมีการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมดั้งเดิมแต่มีบางกลุ่มที่เปลี่ยนแปลงบ้างเล็กน้อย วัฒนธรรมประกอบด้วย ความเชื่อ วิถีชาวบ้าน จารีตประเพณี กฎหมาย รวมทั้ง บรรทัดฐานต่าง ๆ ซึ่งรายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม มีดังต่อไปนี้

1.8.1 ความเชื่อ ประชาชนส่วนใหญ่ยังมีความเชื่อในพระพุทธศาสนา เชื่อในกฎแห่งกรรม เชื่อในหลักธรรมของศาสนาเกี่ยวกับการทำความดีทำความชั่ว การทำบุญ เชื่อและศรัทธาในพ่อปู่ หรือศาลปู่ตา และหลักบ้านเป็นที่กราบไหว้บูชา เพื่อเป็นขวัญกำลังใจที่สำคัญ เพื่อให้เป็นสิริมงคลแก่ตนเอง และครอบครัว ตลอดจนหมู่บ้านที่ชาวบ้านได้อาศัยมาเป็นเวลานาน ความเชื่อได้มีบทบาทอย่างมากต่อการชกมวยไทยของเด็กนักเรียนในค่าย เมื่อนักมวยมีรายการชกมวยในแต่ละรายการ จะมีผู้ปกครองคนใดคนหนึ่งหรือไปกันทั้งหมดทั้งตัวนักมวยและพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีจิตศรัทธาในศาลปู่ตา จะไปบนบาลศาลกล่าวต่อศาลปู่ตา ยกตัวอย่างกรณีพ่อของ นิค (มุกดาหาร วีระโยธิน) และพ่อของเจิว (เจิวสด วีระโยธิน) สองครอบครัวนี้จะมีการบนบาลต่อศาลปู่ตาทุกครั้งเมื่อนุตรของตนมีรายการ ส่วนบิดาของนิคจะบนบาลต่อศาลปู่ตาให้ทุกคนในค่ายพร้อมกันเมื่อมีรายการ การบนบาลต่อศาลปู่ตานั้นแล้วแต่ผู้ที่มาทำพิธีบนบาลจะเลือกเอาอะไรแก้บน อย่างเช่น พ่อของนิค จะเลี้ยงไก่สองตัวเหล่าขาวหนึ่งขวด นูห์หนึ่งชอง จัดแก้บนเพื่อถวายต่อหน้าศาลปู่ตา เป็นต้น

อีกกรณีหนึ่ง พ่อแม่ผู้ปกครองของ “เจิว” ได้กล่าวบนบาลต่อศาลปู่ตาให้ลูกชายชกชนะ 10 ครั้ง จึงจะมาแก้บนต่อศาลปู่ตา ซึ่งการชกของเจิวในช่วงนั้นชกชนะมาโดยตลอดไม่เคยแพ้ใคร พอมาถึงครั้งที่ 10 เจิวชกแพ้มัสยาม ส. กิงสตาร์ ยัมสยามตัวใหญ่กว่าเจิว ซึ่งเจิวแบกน้ำหนักประมาณ 5 กิโลกรัม เจิวจึงแพ้คะแนน (ผู้วิจัยอยู่ในเหตุการณ์) การพ่ายแพ้ของเจิวในครั้งนั้นทำให้พ่อแม่ผู้ปกครองของเขาไม่ได้ไปแก้บนต่อศาลปู่ตา เนื่องจากเจิวชกไม่ชนะถึง 10 ครั้ง ทั้งนี้การชกชนะ 9 ครั้งติดต่อกันทำให้บรรดาเซียนมวยต่างชื่นชอบในตัวเจิวสด วีระโยธิน เพราะฉะนั้นความเชื่อที่ชาวบ้านเต่าอนได้สร้างขึ้นด้วยจิตและความศรัทธาในสิ่งที่กลุ่มเขาเหล่านั้นได้ทำล้วนแต่เป็นความศรัทธาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นขวัญกำลังใจต่อเด็กนักเรียนไทยอาชีพ ตลอดจนบรรดาลูกหลานที่อยู่อาศัยในบ้านเต่าอน

1.8.2 **วิถีชาวบ้าน** เป็นพฤติกรรมที่กระทำสืบทอดกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังต่อไปนี้

การแต่งกาย จะแต่งกายเหมือนคนทั่วไป แต่จะยึดถือตามจารีตประเพณีที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาเช่น เมื่อไปงานศพจะแต่งกายด้วยชุดสีดำ แต่บางครั้งก็ละสี วัฒนธรรมการพูดในหมู่บ้านเด่นอยังคงใช้คำพูดพ่อนรามคำแหงอยู่ เช่น มิ่ง ภู ตามเพื่อนสนิทมิตรสหาย มีการทักทาย ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ หรือผู้ใหญ่กับเด็กรวมทั้งการพูดจาที่แสดงถึงความเคารพ โดยการใช้นิพนธ์ภาษาหน้าชื่อ เช่น “ลุงผู้ใหญ่, คุณตาจันทร์, คุณพ่อเฉลิม, และพ่อใหญ่เฉลิม” เป็นต้น นอกจากนี้มารยาทต่าง ๆ ของคนในชุมชนบ้านเด่นอ สำหรับวัยกลางคนยังคงรักษามารยาทที่ดีงาม เช่น การไหว้ ทักทายเมื่อพบกันและลาจาก ดังสำนวนไทยว่า “ไปลามาไหว้” และการได้รับของจากผู้ใหญ่ก็จะยกมือไหว้ เพื่อเป็นการต้อนรับสิ่งของที่ได้รับจากผู้ใหญ่ เพราะส่วนใหญ่คนในชุมชนจะมีมารยาทและพฤติกรรมที่ดีต่อผู้วิจัยอยู่เสมอ ส่วนเรื่องของการกินของคนในชุมชนบ้านเด่นอส่วนใหญ่จะเป็นอาหารประเภทพืชผัก และสัตว์ขนาดเล็กที่หาได้ตามฤดูกาลและตามลักษณะภูมิประเทศของชุมชน โดยภาพรวมลักษณะภูมิประเทศถูกล้อมรอบไปด้วยป่าไม้ผลัดใบขนาดเล็กอยู่ทางทิศเหนือ, ทิศตะวันออก และทิศตะวันตกโดยชาวบ้านจะนำมาเป็นอาหารเช่น นก หนู ปลา หอย และ กุ้ง บางครั้งหาได้จำนวนมากก็จะแบ่งขายเพื่อนำเงินมาใช้สอยภายในครอบครัว นอกจากนี้ยังเก็บยอดผักกินได้จากป่าและทุ่งนามากินกับอาหาร บางครอบครัวประกอบอาชีพที่ไม่อยู่กับบ้าน จะซื้ออาหารตามท้องตลาดมาประกอบอาหาร ทั้งนี้บางครอบครัวยังคงปลูกผักกินได้ไว้รอบบริเวณรั้วบ้าน

1.8.3 **จารีต** ชุมชนในหมู่บ้านเด่นอได้รักษาจารีตที่ดีงามของหมู่บ้านเอาไว้ เป็นมรดกให้ ลูกหลานได้สานต่อจารีตวัฒนธรรมจากบรรพบุรุษรุ่นก่อนที่ได้สั่งสมและก่อตั้งบ้านเด่นอ ซึ่งรายละเอียดมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้คือ

ระบบอาวุโส ประชาชนทุกคนมีการเคารพผู้อาวุโสในหมู่บ้านโดยการให้การยกย่อง เคารพนับถือ และเชื่อฟัง รวมทั้งให้ผู้ที่อาวุโสเป็นผู้ให้คำปรึกษาหารือ เมื่อมีปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้นในหมู่บ้าน เพื่อช่วยในเรื่องการระงับข้อพิพาทในชุมชนโดยการไกล่เกลี่ยของคุณตาใน ชุมชน หรือผู้อาวุโสนั้นเอง รวมทั้งต้องมีผู้ใหญ่บ้านประกอบด้วย คือผู้ใหญ่บ้านจะได้ยกเอาข้อกฎหมายเข้ามาประกอบเพื่อให้คำแนะนำและชี้แนะสิ่งที่ดีแก่ชุมชน ข้อพิพาทนั้นจะได้เข้าใจกันโดยง่าย ฉะนั้นระบบอาวุโสจึงเป็นแกนหลักที่สำคัญต่อการปกครองหมู่บ้านเพราะหากวันใดที่ไม่มีระบบผู้อาวุโสแล้ว คนในชุมชนย่อมไม่มีผู้นำทางระบอบความคิดหรือผู้ชี้แนวทางที่ถูกต้องและขาดผู้ปกครองหมู่บ้าน ด้วยเหตุและปัจจัยดังกล่าวจึงทำให้ระบบอาวุโสในชุมชนได้สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นด้วยความเชื่อในคุณงามความดีที่เหมาะสมแก่ตำแหน่ง ชาวบ้านจึงได้ร่วมกันลงความคิดเห็น

และได้แต่งตั้งหาผู้ที่เหมาะสมมาให้คำปรึกษาตลอดจนเป็นเสาหลักที่สำคัญของหมู่บ้านต่อไป นอกจากนี้การครองเรือนเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการจัดเกลาบุตรหลานในรูปแบบของการจัดเกลาในครอบครัวต้องมีความซื่อสัตย์สุจริตของสามีภรรยา หมู่บ้านเด่นให้ความสำคัญต่อชีวิตครอบครัวที่เกี่ยวกับความซื่อสัตย์สุจริตของสามีภรรยาเป็นอย่างมากเพื่อให้ชีวิตครอบครัวของตนเองดำเนินไปได้ด้วยดีอย่างมีความสุขทั้งด้านการบ้านการเรือนชุมชนบ้านเด่นอจึงคูมีแต่ความสุข แต่อย่างไรก็ตามในความสุขย่อมมีความเศร้าเคล้ารวมกัน เนื่องจากเมื่อวัฒนธรรมของไทยได้เปลี่ยนไปตามกระแสของสังคมในความหลากหลายของสังคมยุคโลกาภิวัตน์ คนในชุมชนไม่ได้มีชีวิตที่มีความสัมพันธ์เฉพาะในหมู่บ้านแต่มีความสัมพันธ์ในวิถีชีวิตการทำงานในแต่ละหน่วยงานที่ตนได้รับผิดชอบ การพบปะสังสรรค์ของกลุ่มคนในหน่วยงานย่อมเกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติ การได้พบปะหน้าคนในมุมมองที่หลากหลาย จึงเป็นจุดเปลี่ยนของแนวคิดในด้านลบที่ตรงข้ามกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของคนในชุมชนความสัมพันธ์ได้ถูกเปลี่ยนจากความคุ้นเคยที่มากกว่าเพื่อนร่วมงานหรือมากกว่าคนที่รู้จัก

ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่ภาคสนามเป็นระยะเวลามากกว่า 1 ปี ผู้วิจัยมีมุมมองจากการสังเกตการณ์ในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นของชุมชน ในความเป็นครอบครัวโดยรูปแบบการสมรสของชุมชนลักษณะผัวเดียวเมียเดียว ได้เปลี่ยนไปตามสภาพสังคมปัจจุบัน มีการประพฤติดิจจาริตประเพณี จากหลากหลายปัจจัยอย่างเช่น สามีไปทำงานในพื้นที่ห่างไกล 1 ถึง 2 ปี สูดท้ายปัญหาในครอบครัวก็เกิดขึ้น การทะเลาะกันจากปัญหาการนอกใจ และปัญหาในครอบครัวทำให้ต้อง หย่าร้าง ทั้งนี้ประเด็นปัญหาที่กล่าวมาในเรื่องการนอกใจหรือการเล่น “ซู้” เป็นประเด็นปัญหาที่ผู้วิจัยได้พบในส่วนน้อยของการลงพื้นที่จากจำนวนประชากรในหมู่บ้านเด่นอ เพราะคนในชุมชนมีจาริตที่สำคัญสำหรับการปลูกฝังแนวคิดที่ดีด้านจิตใจให้แก่คนในชุมชน ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นคือคนในชุมชนมีระบบอาวุโสเป็นที่ปรึกษาให้คนในชุมชนได้อาศัย และปกครองคนในชุมชนให้ร่วมเย็นภายใต้หลักจาริตดั้งเดิมที่ได้สั่งสมมาอย่างยาวนาน ชาวบ้านเด่นอส่วนใหญ่จึงอยู่อย่างมีความสุขโดยมีระบบอาวุโสภายใต้จาริตประเพณีของชุมชน

1.8.4 กฎหมาย ประชาชนในหมู่บ้าน ปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศไทยทุกประเภท จะมีข้อกฎระเบียบเฉพาะบางกฎที่ชุมชนบ้านเด่นอนำมาปฏิบัติ คือเมื่อมีงานบุญประเพณีต่าง ๆ เกิดขึ้นในชุมชน และมีการว่าจ้างคณะหมอลำเพื่อทำการแสดงฉลองงานบุญประจำปีแล้วมีเรื่องทะเลาะกันเกิดขึ้นในการแสดงดนตรีหมอลำ ผู้ใหญ่บ้านจะประกาศบอกกล่าวถึงผู้ที่จะทะเลาะกันถึงกฎหมายของชุมชนที่ตั้งขึ้นเพื่อช่วยเตือนใจกลุ่มคนหรือบุคคลผู้ที่คิดจะทะเลาะกันในงานบุญประจำปี โดยจะต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการว่าจ้างคณะหมอลำที่กำลังทำการแสดงในงานครั้งนั้น จากเงินทั้งหมด หรือ ครึ่งต่อครึ่ง ของค่าจ้าง (จะมีการตกลงกันอีกครั้งเมื่อเกิดสถานการณ์

จริงดังกล่าว) ดังนั้นชุมชนได้มีส่วนร่วมในการจัดการระบบการบริหารปกครองชุมชนช่วยกัน โดยเข้าใจถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นระหว่างคนในชุมชน และนอกชุมชน มีการตั้งกฎหมายของชุมชนสำหรับการจัดกิจกรรมร่วมกันของคนในชุมชน เพื่อให้คนในชุมชนได้ใช้ชีวิตอยู่ในชุมชนอย่างมีความสุข ภายใต้กฎกติกาที่คนส่วนใหญ่ลงความเห็นชอบสำหรับการตั้งกฎหมายมาบังคับใช้ในหมู่บ้าน ซึ่งผู้วิจัยสังเกตเห็นความปลอดภัยในระดับหนึ่งที่มีต่อชุมชน จากกฎหมายที่ชุมชนช่วยกันคิดและถ่ายถอดออกมาได้อย่างน่าสนใจ ตลอดจนการมีผู้นำที่มีความรู้ที่สามารถหาแนวคิดใหม่ๆ มาปรับใช้ให้เข้ากับสภาพสังคมในยุคปัจจุบันถึงแม้ว่ากฎระเบียบในชุมชนบ้านเตานอ จะเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติการคุ้มครอง ในส่วนของกฎหมายแพ่ง พินัยกรรม อาญาฯลฯ มิได้เลย แต่กฎหมายที่ชาวบ้านเตานอได้ช่วยกันคิดขึ้นมาจากประสบการณ์หรือการบอกเล่า ช่วยให้คุณชุมชนได้ดำเนินวิถีชีวิตอย่างปลอดภัยและมีความสุข แนวคิดที่ดีเหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่ต้องช่วยกันสานต่อ และปลูกฝังจากรุ่นสู่รุ่น เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน

1.8.5 ประเพณีต่าง ๆ มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของชุมชนเพื่อความเป็นสิริมงคลต่อหมู่บ้านและครอบครัว โดยประเพณีเป็นสิ่งที่มีส่วนร่วมในการจัดเทศกาลให้คนในชุมชนมีบรรทัดฐานในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม ได้อย่างถูกต้อง ที่สำคัญในชุมชนได้ปฏิบัติสืบต่อจากรุ่นสู่รุ่น ดังนี้

1.8.5.1 ประเพณีงานบุญประจำปี ในเดือน กุมภาพันธ์

1.8.5.2 ประเพณีงานบุญมหาชาติ ในเดือน มีนาคม

1.8.5.3 งานเทศกาลสงกรานต์ ในเดือน เมษายน

1.8.5.4 งานบุญข้าวสาก ในเดือน กันยายน

1.8.5.5 งานวันออกพรรษา ในเดือน ตุลาคม

1.8.5.6 งานบุญหนุ่มสาว ในเดือน พฤศจิกายน

1.8.5.7 งานบุญกฐิน นับตั้งแต่วันออกพรรษานับไปจนครบ

สามเดือน ประมาณเดือนตุลาคมถึงปลายเดือนธันวาคม

เด็กนักรมวจะเริ่มมีรายการต่อมวยตั้งแต่ปลายเดือนมกราคม ซึ่งอยู่ในช่วงบุญประจำปีของแต่ละหมู่บ้าน เป็นต้นไป กระทั่งถึงต้นเดือนเมษายน รายการชกมวยไทยในตำบล และระแวกใกล้เคียงจะเริ่มหมดลง นอกเหนือจากเดือนเมษายน รายการชกมวยไทยจะตระเวนไปทั่วจังหวัด ซึ่งแล้วแต่เครือข่ายของหัวหน้าค่ายมวย จะจัดรายการชกมวยไทยให้เด็กนักรมวในค่าย ได้จากระบบเครือข่ายทำให้วงการมวยไทยในแควงเดียวกัน เข้าถึงกันมากขึ้นกว่าเดิมทำให้การส่งตัวเด็กนักรมวในค่ายไปชกที่เวทีอื่น ๆ ที่ถูกแนะนำมาจากแควงของเพื่อนๆ หรือคนที่รู้จักได้แนะนำมา อย่างเช่นมีรายการที่กรุงเทพฯ ลุมพินี และช่องเจ็ดสี (ภาพเหตุการณ์หน้าภาคผนวก) รวมทั้งจังหวัดพิจิตร ตลอดจนในอำเภอและต่างจังหวัดที่เสนอรายการชกมวยไทย

ให้หัวหน้าค่ายมวย ได้พิจารณาเสนอตัวเด็กนักมวยไทยในสังกัดค่ายของตัวเองให้มีรายการชกมวยไทย ยกตัวอย่างเช่น ในช่วงที่หมดงานบุญประจำปี ค่ายตะวันตกงอนแก่นมีศึกตะวันตกงอนแก่นทุกวันอาทิตย์ของสัปดาห์ เมื่อเด็กนักมวยในค่ายวิระโยธินพร้อมและหัวหน้าค่ายมวยเสนอชื่อ ก็มีสิทธิ์ในรายการนั้น ๆ นอกจากนี้การเดินทางไปชกต่างจังหวัดมีในส่วนน้อย เพราะเด็กนักมวยต้องมีเรียน พักอยู่ต่างจังหวัดหลายวันไม่ได้ เด็กนักมวยจะเสียการเรียน ดังนั้นงานบุญประเพณีต่าง ๆ จึงเป็นส่วนที่สำคัญต่อกระบวนการกลายเป็มนักมวยไทยอาชีพ

1.9 โครงสร้างอำนาจในชุมชนบ้านเต่านอ

1.9.1 โครงสร้างอำนาจการบริหาร

หมู่บ้านเต่านอ มีโครงสร้างอำนาจในการบริหารฝ่ายปกครองหมู่บ้าน คือ มีผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้นำหมู่บ้าน ได้รับตำแหน่งโดยการเลือกตั้งจากสมาชิกในหมู่บ้าน ผู้วิจัยได้เข้ามาลงพื้นที่วิจัยตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2551 อยู่ในช่วงที่ผู้ใหญ่บ้านคนก่อนดำรงตำแหน่ง คือ นายประเสริฐชัย ภูมิไทยสงค์ อายุ 53 ปี เป็นผู้ใหญ่บ้านคนที่ 12 จบการศึกษาสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โครงสร้างอำนาจการบริหารอย่างเป็นทางการในช่วงผู้ใหญ่บ้าน นายประเสริฐชัย ภูมิไทยสงค์ ดำรงตำแหน่ง ได้ดังนี้

1.9.1.1 ฝ่ายป้องกัน และรักษาความสงบ (นายณรงค์ เพ็ญคำลือ)

1.9.1.2 ฝ่ายสาธารณสุข (นายหวิน ไชยวรรณ)

1.9.1.3 ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน (นายสมพงษ์ สิงค์คำป้อ และนายถนัดแสงมีคุณ)

เมื่อหมดวาระของผู้ใหญ่บ้าน จึงได้มีการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านคนใหม่ในเดือน ตุลาคม 2552 มีผู้ลงสมัครสองท่านคือ นายประเสริฐชัย ภูมิไทยสงค์ และนายสมาน นักร้อง ผลปรากฏว่านายสมาน นักร้อง ได้รับตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านคนปัจจุบันของบ้านเต่านอ โดยได้รับคะแนนจากการเลือกตั้งในส่วนใหญ่จากประชาชนบ้านเต่านอ (ในช่วงที่ผู้วิจัยได้ออกจากหมู่บ้านเต่านอ หรือทำการเก็บข้อมูลวิจัยเสร็จในเบื้องต้น)

1.9.2 โครงสร้างอิทธิพล

โครงสร้างอิทธิพลในชุมชนยังไม่มีกลุ่มที่มีอำนาจหรืออิทธิพลที่รุนแรง ไม่มีการใช้อำนาจทางการเมืองครอบงำในชุมชน มีเพียงแต่เป็นอำนาจในระบบเครือข่ายทางชุมชน ในลักษณะการชักชวน ชักจูงให้กระทำการกิจกรรมต่างๆ ซึ่งจากการสังเกต และสอบถามจึงได้ทราบว่าบุคคลที่สมาชิกในท้องถิ่นให้ความเชื่อถือ ฝ่ายญาติพี่น้องของตนเองเป็นหลักบุคคลที่มีอิทธิพลคือ ผู้ที่มีอำนาจทางการเงิน จึงเป็นเหตุให้กิจกรรมในชุมชนไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนจากทุกฝ่ายเท่าที่ควร จะเห็นได้ชัดจากกิจกรรมงานบุญประจำปีหรืองานบุญต่างๆที่เกิดขึ้นในชุมชนจะมีเฉพาะฝ่ายของผู้ครอบครองอำนาจในการปกครองหมู่บ้าน(ฝ่ายผู้ใหญ่บ้าน) ที่เป็นฝ่ายช่วยกันออกแรงทำ

กิจกรรมที่เกิดขึ้นเป็นหลัก ทั้งนี้กิจกรรมงานบุญต่างๆ ก็ไปได้ด้วยดีไม่มีสิ่งใดติดขัด เพราะชาวบ้านยังให้ความสำคัญในด้านศาสนา ตลอดจนนำหลักคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นต้น

1.10 ความเชื่อมโยงกับหน่วยงานของรัฐ

จากการสัมภาษณ์กลุ่มเมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2551 ได้ทราบว่าหมู่บ้านเต่าอได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐในการพัฒนาในด้านต่างๆ อาทิเช่น พัฒนาอาชีพ การศึกษา พัฒนาชุมชน จากหน่วยงานภายนอกในลักษณะเป็นเครือข่ายของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งหน่วยงานเข้ามามีส่วนในการพัฒนาหมู่บ้าน คือ เกษตรจังหวัด ในด้านการส่งเสริมอาชีพ โดยได้รับวิทยากรอบรม การเพาะปลูก การทำเกษตรผสมผสาน การใช้ปุ๋ยชีวภาพ การกรีดยางพารา และส่งเสริมการศึกษาดูงานต่างจังหวัดเกี่ยวกับพืชเกษตร ฯลฯ ส่วนด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตเกี่ยวกับภาวะสุขภาพอนามัยในหมู่บ้าน คือ สาธารณสุขจังหวัด โดยได้รับสิ่งสนับสนุนในการควบคุมป้องกันโรคระบาดตามฤดูกาล เช่น ทำหมันสุนัขเพื่อลดอัตราการขยายพันธุ์โรคไข้เลือดออก ได้รับการสนับสนุน ทรายอะเมทป้องกันลูกน้ำยุงลายและได้รับแจกซองทำบุทเพื่อใส่ในขณะทำไร่ทำนา ป้องกันโรคเลปโตสไปโรซิส รวมไปถึงโรคระบาดในยุคปัจจุบัน เป็นต้น

ด้านการพัฒนาท้องถิ่น คือ สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด ได้รับการสนับสนุนงบประมาณด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน พัฒนาอาชีพ โดยผ่านองค์การบริหารส่วนตำบลลิดารวมทั้งการอบรมการทำแผนพัฒนาหมู่บ้าน ที่สำคัญรัฐได้ให้การสนับสนุนในเรื่องโครงการเงินทุนพัฒนาหมู่บ้าน โดยกลุ่มของชาวบ้านจะตั้งกรรมการและรวบรวมแนวคิดจากหลายๆ ฝ่ายจากท้องถิ่นเพื่อจะพัฒนา หรือสร้างสิ่งที่ยังขาดในชุมชนบ้านเต่าอ

หน่วยงานสุดท้ายที่มีบทบาทต่อการพัฒนาทางการศึกษา เป็นทางเลือกที่สำคัญสำหรับกลุ่มคนที่ขาดโอกาสในการศึกษา คือ การศึกษานอกโรงเรียน ได้รับการสนับสนุนด้านส่งเสริมการศึกษานอกระบบแก่ประชาชนในหมู่บ้าน ซึ่งมีจำนวนนักเรียนในชุมชนที่ขาดโอกาสและต้องการวุฒิการศึกษาไปใช้สำหรับการประกอบวิชาชีพ อย่างเช่นนักมวยบางคนก็ให้ความสำคัญในเรื่องการศึกษานอกโรงเรียน เพราะจากการสอบถามอดีตเด็กนักรวมข้อมิน (เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2551) กล่าวว่า “หัวสมองโง่ ๆ อย่างผมเข้าเรียนในรายวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียนที่อาจารย์สอนเข้าหุซ่ายที ออกหุซวาที พอสิ้นเทอมได้แค่ 0 กับ ร” จึงต้องตัดสินใจออกจากโรงเรียนขามแก่นนคร และเข้าศึกษาในสถาบันการศึกษานอกโรงเรียน เป็นต้น ส่วนใหญ่การศึกษานอกโรงเรียนเป็นทางเลือกสำคัญของเด็กนักรวมข้อมินไทยอาชีพ เพราะหากเด็กนักรวมข้อมินใคร่รู้ว่าตัวเองไม่มีทักษะด้านวิชาการเรียนรู้อะไรในชั้นเรียนจะมีแนวคิดมาจากรุ่นพี่ในประเด็นที่กล่าวไว้ว่า

“เรียนไม่ได้ก็ออกจากโรงเรียน จากนั้นไปเรียนที่การศึกษานอกโรงเรียน (กศน.)
ดีกว่าตั้งเยอะ”

กระบวนการคิดในประเด็นการศึกษานอกโรงเรียนเป็นแนวคิดที่ได้รับการถ่ายทอดจากนักมวยไทยรุ่นพี่สู่วัยรุ่นเด็กนักมวยรุ่นน้อง ซึ่งเป็นประเด็นที่น่าเป็นห่วงต่อกระบวนการคิดของเด็กนักมวยไทยอาชีพต่อไปในอนาคต ทั้งนี้หากเด็กนักมวยมีกระบวนการคิดเช่นนี้เด็กนักมวยไทยในค่ายวีระโยธินจะไม่ให้ความสนใจต่อวิชาเรียนเท่าที่ควร จึงประเด็นที่ต้องช่วยกันสร้างกระบวนการคิดในเชิงสร้างสรรค์ให้เหมาะสมมากกว่านี้ ตลอดจนฝากให้องค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการ จัดเกล้าเด็กนักมวยไทยอาชีพ ซึ่งนับตั้งแต่ ครอบครัวเป็นแกนหลัก ค่ายมวย โรงเรียนและชุมชน ช่วยสร้างกระบวนการคิดในมุมมองที่รูปธรรม นอกจากนี้องค์กรต่าง ๆ ที่เล็งเห็นถึงความสำคัญของเด็กและเยาวชนชาวไทย ต้องให้ความสนใจในประเด็นเบื้องต้นเพื่อพัฒนาให้เด็กและเยาวชนได้มีบรรทัดฐานในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

2. บริบทของนักมวย

2.1 ข้อมูลส่วนตัวของนักมวยกลุ่มเป้าหมาย โดยสังเขป

ข้อมูลส่วนตัวของนักมวยกลุ่มเป้าหมายผู้วิจัยมี โอกาสสัมภาษณ์ในระยะเวลาที่แตกต่างกัน ในขณะที่เดียวกันผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักมวยพร้อมกันทุกคนเพื่อให้เกิดเป็นคำตอบเดียวกันและให้คำตอบมีความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น คำถามจะอยู่ในส่วนของประวัติส่วนตัวของเด็กนักมวยไทย ประกอบกับบริบทชุมชนของเด็กนักมวยไทยในการเก็บข้อมูลบางครั้งต้องใช้เวลาสังเกตการณ์เข้ามาช่วยเพราะการสัมภาษณ์อย่างเดียวจะไม่ได้ข้อมูลที่ชัดเจนเนื่องจากกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยเป็นเด็กอายุตั้งแต่ 7-16 ปี การตอบคำถามของเด็กนักมวยไทยบางคนจึงเป็นสิ่งที่ไม่ได้รับความร่วมมือ(ไม่กล้าตอบ) ดังนั้นการเก็บข้อมูลจึงต้องใช้เวลาค่อนข้างมากจากการฝังตัวเข้าไปอยู่ในชุมชนผู้วิจัยมีได้เจาะลึกที่กลุ่มเป้าหมายของการวิจัยแต่เพียงอย่างเดียวขณะเดียวกันผู้วิจัยได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชุมชนเพื่อให้คนในชุมชนเกิดความรัก และไม่รังเกียจต่อผู้วิจัย ตลอดจนไม่มองผู้วิจัยเป็นคนนอก ที่สำคัญการมีกิจกรรมร่วมกับเด็กนักมวยไทยและคนในชุมชนได้สร้างความสัมพันธ์อันดีงามต่อทุกฝ่ายในพื้นที่วิจัย ซึ่งจากการลงพื้นที่วิจัยสามารถเก็บข้อมูลที่มีส่วนสำคัญ ในประเด็นของข้อมูลส่วนตัวของนักมวยไทยอาชีพ โดยมีรายละเอียดที่สำคัญดังนี้

ลุย หรือ อ้ม (สะท้านฟ้า วีระโยธิน)

นายอาคม สุขศิริ เกิดเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2535 ปัจจุบันอายุ 16 ปี ลุยเป็นคนผิวขาวตัวเตี้ยรูปร่างค่อนข้างหนา สูง 155 เซนติเมตร น้ำหนัก 45 กิโลกรัม ปัจจุบันเรียนอยู่ชั้น

มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่โรงเรียนขามแก่นนคร ตำบลศิลา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น การเรียนจะเป็นคนไม่ค่อยมีไหวพริบ เพราะเป็นคนไม่สนใจการเรียน ทำให้ตกชั้นเรียนหรือเรียนช้ากว่าเพื่อน 1 ปี บิดาชื่อนายวัฒนา สุขศิริ อายุ 43 ปี จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 4 ประกอบอาชีพเป็นพนักงานลูกจ้างต่อเรือที่ประเทศสิงคโปร์ มารดาชื่อนางอุไรวรรณ ศรีคำคำ อายุ 35 ปี ประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างขายข้าวมันไก่ ที่ตึกเพียรวิจิตร คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เมื่อประมาณสามปีก่อนได้หย่าร้างกับสามี เนื่องจากปัญหาในครอบครัว ปัจจุบันลุยได้มีแม่เลี้ยงซึ่งลุยกับแม่เลี้ยงไม่ค่อยได้พูดคุยกันมากนัก เพราะแม่เลี้ยงเป็นคนขี้บ่น และรู้จักจิก ลุยมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันสองคน ลุยเป็นพี่ชายคนโตมีน้องชายชื่อ ด.ช.สมรักษ์ สุขศิริ อายุ 13 ปี เรียนอยู่โรงเรียนขามแก่นนคร ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 1 ชื่อเล่น ลอย เป็นนักมวยในค่ายเช่นกัน ลุยอาศัยอยู่กับปู่และย่า ในบ้านปูนชั้นเดียว และมีบ้านไม้ยกสูงอีกหนึ่งหลังที่ยังสร้างไม่เสร็จ ในบ้านปูนชั้นเดียวมีญาติพี่น้องรวมกัน 7 คน ประกอบด้วย ปู่ย่า น้ำสาว แฟนของน้ำสาว ลูกของน้ำสาวอายุ 2 ปี และรวมไปถึงลุยและลอย ส่วนพ่อไปทำงานต่างประเทศ สำหรับแม่ได้แยกกันอยู่ตามที่กล่าวในเบื้องต้น ประวัติการชกมวยไทยอาชีพทั้งหมด 103 ครั้ง เสมอ 3 แพ้ 25 ครั้ง ชนะ 75 ครั้ง จดทะเบียน ใช้ชื่อในการแข่งขันมวยไทยว่า “สะพานฟ้า วีระโยธิน” ปัจจุบัน อ.โจ้ ย้ายลุยไปชกต่อที่กรุงเทพฯ เมื่อกลางปี พ.ศ. 2551 จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แล้วเรียนต่อที่ กรุงเทพฯ ปัจจุบันลุยได้สังกัดค่าย พี.เค.พี. ราชานนท์ เป็นค่ายที่เป็นเพื่อนกับหัวหน้าค่ายวีระโยธินที่ขอนแก่น เป็นเครือข่ายที่น่าสนใจ และลุยได้เปลี่ยนชื่อจากเดิมจากการจดทะเบียนความเป็นนักมวยไทยอาชีพเป็น “ฟ้าสะพาน พี.เค.พี ราชานนท์” เพราะ หัวหน้าค่าย พี.เค.พี ราชานนท์ เสนอชื่อผิด แต่กลับชกชนะมาโดยตลอดก็เลยได้ชื่อนั้นมา เพราะว่าเป็นชื่อที่บรรดาเซียนมวยคุ้นเคย จึงได้ชื่อนั้นมาแทนชื่อเดิม นายอาคม สุขศิริ, สัมภาษณ์เมื่อ 24 มีนาคม 51)

ยิง (พลังทิพย์ วีระโยธิน)

นายยิ่งคุณ โพร้เผือก เกิดเมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2537 ปัจจุบันอายุ 14 ปี ยิ่งเป็นคนลักษณะผิวดำแดง สูง 153 น้ำหนัก 42 กิโลกรัม รูปร่างได้สัดส่วนหน้าตาดี เรียนที่โรงเรียนขามแก่นนคร (ขอนแก่น) ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นปีที่ 2 บิดาชื่อนายยุทธนา โพร้เผือก ปัจจุบันเสียชีวิตเมื่อวัยอายุ 4 ปี ด้วยสาเหตุโรคตับ มารดาชื่อนางนงนุช ภูสีมา ปัจจุบันแม่เสียชีวิตตั้งแต่อายุ 8 ปี ด้วยสาเหตุโรคตับ มีพี่น้องร่วมบิดา มารดาเดียวกัน สองคน คือ ยิ่งและ ด.ช. ธีระวุฒิ โพร้เผือก (ยง) ปัจจุบันผู้ปกครองที่คอยดูแลคือตาและยาย คือนายอาทิตย์ อูสาพรหม(ตากริม) ประกอบอาชีพขายไข่ปิ้ง ยายชื่อนางสมศรี คำอินทร์ ประกอบอาชีพขายไข่ปิ้ง ยิ่งจะเรียกคุณตาคุณยายว่า พ่อ กับ แม่ เนื่องจากบิดามารดาเสียชีวิตตั้งแต่ยังเด็ก ลักษณะบ้านของยิ่งเป็นบ้านไม้สองชั้น ชั้นล่างล้อมรอบด้วยปูนสภาพ นอกจากนี้ ยิ่ง ยง และอาร์ ช่วยเหลือคุณตาและคุณยายทำ

ไขปิ้งทุกวันหลังจากซ้อมมวยเสร็จ เนื่องจากผู้ปกครองต้องหาเข้ากินค่ำเป็นประจำทุกวันยิ่งเริ่มชกมวยตั้งแต่อายุ 12 ปี จดทะเบียนความเป็นนักมวยเข้าสังกัดค่ายมวยวีระโยธินใช้ชื่อนักมวยไทยคือ “พลังทิพย์ วีระโยธิน” มาโดยตลอดจนถึงปัจจุบันประวัติการชกมวยไทยอาชีพทั้งหมด 35 ครั้ง ชกครั้งแรกแพ้ยัมสยาม ส.คิงส์สตาร์ ตั้งแต่ชกทั้งหมดแพ้ 8 ครั้ง ชนะ 27 ครั้ง (นายยิ่งคุณ โพธิ์เผือก, สัมภาษณ์เมื่อ 24 มีนาคม 51)

ยง (ลือชัย วีระโยธิน)

ค.ช. ธีระวุฒิ โพธิ์เผือก เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2540 อายุ 11 ปี ยงมีลักษณะสีผิว ค้ำแดง ตัวเล็กหนา สูง 129 เซนติเมตร ปัจจุบันเรียนที่โรงเรียนบ้านศิลา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งหมดสองคนคือนายยิ่งคุณ โพธิ์เผือก (ยง) เป็นน้องชายคนสุดท้ายของครอบครัว บิดาชื่อนายยุทธนา โพธิ์เผือก ปัจจุบันเสียชีวิตเมื่อยังอายุ 1 ปี ด้วยสาเหตุโรคตับ มารดาชื่อนางนงนุช ภูสีมา ปัจจุบันแม่เสียชีวิตตั้งแต่อายุ 6 ปี ด้วยสาเหตุโรคตับ มีพี่น้องร่วมบิดา มารดาเดียวกัน สองคน คือ ยิง และ ยง ยงเป็นน้องคนที่สองของครอบครัว ปัจจุบันผู้ปกครองที่คอยดูแลคือตาและยาย คือนายอาทิตย์ อุตสาหกรรม (ตากริม) ประกอบอาชีพขายไขปิ้ง ยายชื่อนางสมศรี คำอินทร์ ประกอบอาชีพขายไขปิ้ง เนื่องจากบิดามารดาเสียชีวิตตั้งแต่ยังเล็ก จึงได้รับการเลี้ยงดูจากคุณตาคุณยายการอยู่อาศัยลักษณะบ้านของยงเป็นบ้านไม้สองชั้น ชั้นล่างล้อมรอบด้วยปูน ปัจจุบันยงได้จดทะเบียนเข้าสังกัดค่ายมวยวีระโยธินใช้ชื่อนักมวยคือ “ลือชัย วีระโยธิน” ประวัติการชกมวยไทยอาชีพครั้งแรกชนะน็อก แสนแก้ว ศิษย์ ส.ว. ความรู้สึกครั้งนั้นภูมิใจมากที่ชกครั้งแรกถึงกลับชนะน็อกได้ รวมการขึ้นชกมวยทั้งหมดจนถึงปัจจุบัน 24 ครั้ง ชนะ 16 ครั้ง แพ้ 8 ครั้ง (ค.ช. ธีระวุฒิ โพธิ์เผือก, สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 51)

อาร์ (วังชัยน้อย วีระโยธิน)

ค.ช. วรวุฒิ คำโคด เกิดเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2537 ปัจจุบันอายุ 14 ปี อาร์มีลักษณะสีผิวขาวตัวหนา สูง 155 เซนติเมตร น้ำหนัก 50 กิโลกรัม ปัจจุบันเรียนที่โรงเรียนขามแก่นนคร (ขอนแก่น) ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นปีที่ 2 มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันสองคน อาร์เป็นน้องชายคนสุดท้ายชื่อนายมงคล คำโคด เรียนอยู่โรงเรียนกีฬาชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 บิดาชื่อนายสมรักษ์ คำโคด อายุ 34 ปี จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มารดาชื่อนางวรรณ ภูสีมา อายุ 30 ปี สถานภาพปัจจุบันแยกทางกัน ด้วยสาเหตุทะเลาะเบาะแว้งและเรื่องปัญหาครอบครัว ปัจจุบันผู้ปกครองที่คอยดูแลคือตาและยาย คือนายอาทิตย์ อุตสาหกรรม (ตากริม) ยายชื่อนางสมศรี คำอินทร์ สมาชิกภายในบ้านประกอบด้วยคุณตา คุณยาย (อาร์จะเรียกว่าพ่อกับแม่ เพราะคุณตาและยายเลี้ยงดูมาตั้งแต่เด็ก) น้า 1 คน พี่ชายพร้อมด้วย ยิง กับ ยง รวมทั้งหมดสมาชิกในบ้านหลังเดียวกันจำนวน 6 คน ลักษณะบ้านของอาร์เป็นบ้านไม้สองชั้นชั้นล่างล้อมรอบด้วยปูน

สภาพพออยู่ได้ สถานะทางครอบครัวมีฐานะค่อนข้างยากจนเช่นเดียวกับยั้งและยง ปัจจุบันอาร์เรียนที่โรงเรียนขามแก่นนครชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 อาร์เริ่มชกมวยตั้งแต่อายุ 11 ปี ประมาณชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จดทะเบียนเข้าสังกัดค่ายมวย วีระโยธิน ตั้งแต่อายุ 13 ปีใช้ชื่อนักมวย “วังชัยน้อย วีระโยธิน” อาร์เป็นนักมวยคนเดียวในค่ายที่ไม่มีก๊าลมเนื้อหน้าท้องประวัติการชกมวยไทยอาชีพครั้งแรกแพ้ กวางทอง ศิษย์เจ้าบาง เมื่อแพ้ครั้งแรกจึงรู้สึกอยากซ้อมให้ดีกว่า เพื่อชัยชนะให้การชกครั้งต่อไป รวมการขึ้นชกมวยมาทั้งหมด 18 ครั้งแพ้ 5 ครั้งชนะ 13 ครั้ง (ด.ช.วรุฒม์ คำโคด, สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 51)

ร็อก (แสนสะท้าน วีระโยธิน)

นายถิรวิทย์ พิลา เกิดเมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2535 ปัจจุบันอายุ 16 ปี ร็อกมีลักษณะสรีรวิคกล้าตัวหนาสมส่วน สูง 168 เซนติเมตร น้ำหนัก 55 กิโลกรัม เรียนที่โรงเรียนแก่นนครชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายชั้นปีที่ 4 นิสัยของร็อกเป็นคนขี้อายไม่ค่อยพูดกับใครง่ายๆ แต่ถ้าสนิทกันแล้วจะพูดไม่ยอมหยุด บิดาชื่อนายเปรมปรีดิ์ พิลา อายุ 48 ปี การศึกษาจบชั้นวิชาชีพสูงสุด ปัจจุบันทำงานเป็นลูกจ้างประจำมหาวิทยาลัยขอนแก่น มารดาชื่อนางสุภารัตน์ พิลา อายุ 38 ปี ระดับการศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันทำอาชีพเย็บผ้า สถานะปัจจุบันอยู่ด้วยกันทั้งครอบครัว ร็อกมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันสองคน ร็อกเป็นน้องคนสุดท้องมีพี่ชายชื่อนายเฉลิมศักดิ์ พิลา ปัจจุบันอายุ 19 ปี บ้านของร็อกเป็นลักษณะบ้านไม้สองชั้น ชั้นล่างล้อมรอบด้วยปูน มีรถกระบะหนึ่งคัน มอเตอร์ไซค์สามคัน ครอบครัวของร็อกมีฐานะค่อนข้างดี ร็อกได้จดทะเบียนเข้าสังกัดค่ายมวย วีระโยธิน กับอาจารย์โจ้(หัวหน้าค่ายมวย) ตั้งแต่อายุ 12 ปี ใช้ชื่อนักมวย “แสนสะท้าน วีระโยธิน” ประวัติการชกมวยไทยอาชีพครั้งแรกแพ้ อินทรีเหล็ก เกียรติหมู 10 รวมการขึ้นชกมวยทั้งหมด 48 ครั้งแพ้ 18 ครั้ง ชนะ 30 ครั้ง (นายถิรวิทย์ พิลา, สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 25 มีนาคม 51)

นัด (มุกดาหาร วีระโยธิน)

ด.ช. ภาณุพงษ์ เพ็ญคำลือ เกิดเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2538 ปัจจุบันอายุ 13 ปี นัดมีลักษณะสรีรวิคดำแดง สูง 145 เซนติเมตร น้ำหนัก 35 กิโลกรัม เรียนที่โรงเรียนขามแก่นนคร (ขอนแก่น) ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นปีที่ 1 บิดาชื่อนายณรงค์ เพ็ญคำลือ อายุ 44 ปี จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 3 ประกอบอาชีพทำนา, ส.อบต., อ.ป.พ.ร, ประธาน อ.ป.ม มารดาชื่อนางดวงจันทร์ เพ็ญคำลือ อายุ 38 ปี ประกอบอาชีพทำนา, ร้อยมาลัยขาย และ รวมทั้งเป็นตัวแทนขายประกันชีวิต นัดมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันสองคน นัดเป็นน้องชายคนเล็ก มีพี่สาวชื่อนางสาวลดาพรรณ เพ็ญคำลือ อายุ 17 ปี เรียนอยู่ตรงเรียนขามแก่นนคร ลักษณะของบ้านเป็นบ้านสองชั้น โดยชั้นบนมีลักษณะเป็นไม้ ชั้นล่างมีลักษณะล้อมรอบด้วยปูน เป็นบ้านที่ค่อนข้างมีฐานะในระดับปานกลาง และบ้านของนัดเป็นครอบครัวที่อบอุ่น นัดจดทะเบียนเข้าสังกัดค่ายมวย วีระ

โยธิน เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2551 ใช้ชื่อนักมวยว่า “มุดาหาร วีระโยธิน” การชกมวยไทยของนักเริ่มชกครั้งแรกชนะหอกขาว ศิษย์กุลลาบ ประวัติการชกมวยไทยอาชีพทั้งหมด 67 ครั้ง แพ้ 26 ครั้ง ชนะ 41 ครั้ง จดทะเบียนเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2551 ใช้ชื่อนักมวยว่า “มุดาหาร วีระโยธิน” อาจารย์โจ้เป็นผู้ทำให้เอง โดยเด็กไม่ได้ไปด้วย (ค.ช.ภานุพงษ์ เพี้ยคำลือ, สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 25 มีนาคม 51)

ลอย (ศิริชัย วีระโยธิน)

ค.ช. สมรักษ์ สุขศิริ (ลอย) เกิดเมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม 2538 ปัจจุบันอายุ 13 ปี มีลักษณะสีผิวดำแดงตัวผอม สูง 140 เซนติเมตร น้ำหนัก 32 กิโลกรัม ปัจจุบันเรียนที่โรงเรียนขามแก่นนคร (ขอนแก่น) ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นปีที่ 1 บิดาชื่อนายวัฒนา สุขศิริ อายุ 44 ปี จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 4 ประกอบอาชีพขับรถสองแถว เมื่อก่อนทำงานเป็นพนักงานต่อเรือ อยู่ที่ประเทศสิงคโปร์ มารดาชื่อนางอุไรวรรณ ศรีคำคำ อายุ 35 ปี ประกอบอาชีพเป็นพนักงานขายข้าวมันไก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เมื่อประมาณสามปีให้หลัง ได้หย่าร้างกับสามี เนื่องจากลอยมีพี่ชายชื่อนายอาคม สุขศิริ หรือลอย ทั้งสองเป็นที่น้องกันจึงทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของลอยมีลักษณะเช่นเดียวกันกับลอยซึ่งเป็นพี่ชาย และมีแม่เลี้ยงเช่นเดียวกันกับลอยลอยบอกว่าไม่อยากແທບຈະມອນຳແມ່ເລີຍດ້ວຍຊ້າ ແລະລອຍມັກຈະມີປາກເສີຍກັບແມ່ເລີຍຢູ່ບ່ອຍໆ ປະຫວັດການชกมวยไทยอาชีพ ชกครั้งแรกชนะสันได้ด ลูกเด๋านอ ต่อมาทั้งหมด 64 ครั้ง แพ้ 21 ครั้ง ชนะ 43 ครั้ง ปัจจุบันยังไม่จดทะเบียน ใช้ชื่อในการแข่งขันมวยไทยว่า “ศิริชัย วีระโยธิน” (ค.ช.สมรักษ์ สุขศิริ, สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 26 มีนาคม 51)

เจียว หรือ เบียร์ (เจียวสด วีระโยธิน)

ค.ช.วรวุฒิ สำนักบ้านโคก เกิดวันที่ 22 พฤษภาคม 2538 ปัจจุบันอายุ 13 ปี เจียวมีลักษณะสีผิวคล้ำ สูง 145 เซนติเมตร น้ำหนัก 44 กิโลกรัม เรียนที่โรงเรียนขามแก่นนคร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 บิดาชื่อนายละมุด สำนักบ้านโคก เกิดเมื่อวันที่ 6 เดือน มกราคม ปีพ.ศ. 2520 อายุ 32 ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบอาชีพช่างก่อสร้าง รายได้ต่อเดือน 6,000 บาท บิดาชื่อนางพรรณี สำนักบ้านโคก เกิดวันที่ 17 เดือน กรกฎาคม ปี พ.ศ. 2519 อายุ 34 ปี ประกอบอาชีพ ร้อยพวงมาลัย รายได้ต่อเดือนของมารดาไม่ถึง 5,000 บาท ต่อเดือน เนื่องจากบางวันร้อยพวงมาลัยได้เงิน 90 บาท บางวันได้ 100 บาท เจียวมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 2 คนเจียวเป็นพี่ชายคนโต มีน้องสาวชื่อเด็กหญิงจุลมณี สำนักบ้านโคกเกิดเมื่อวันที่ 10 เดือน กรกฎาคมปี 2550 อายุ 1 ปี 4 เดือน พ่อของเจียวได้สร้างบ้านหลังใหม่เสร็จเมื่อปี 2548 บ้านเลขที่ 234 หมู่ 7ตำบลศิลา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ลักษณะเป็นบ้านปูนชั้นเดียวอยู่ใกล้ค่ายมวยประมาณ 200 เมตร เจียวจะนอนที่บ้านตากับยายเป็นส่วนใหญ่ เพราะตากับยายเปิดร้านค้า

ขายของชำเล็ก ๆ เชี่ยวกับหลานชื่อ “แกรบ” ซึ่งเป็นลูกของน้องชายพ่อ เขียวและแกรบช่วยกันเตรียมของ(จัดของออกมาหน้าบ้าน) เป็นกิจวัตรประจำวันทุกเช้า พ่อกับแม่รวมทั้งน้องสาวของเขียวจะไปนอนที่บ้านฝั่งคลอง แล้วตอนเช้าแม่และน้องสาวของเขียวจะมานั่งร้อยดอกไม้และขายของช่วยตาบยาย ส่วนพ่อจะออกไปทำงาน คุณตาของเขียวชื่อนายสมัย สำนักบ้านโคก อายุ 64 ปี พ.ศ.2488 เป็นคนบ้านหนองหิน ได้มาแต่งงานกับคุณยายลำปาง สำนักบ้านโคก ตั้งแต่ 20 ปีก่อน ปัจจุบันคุณยายอายุ 55 ปี พ.ศ. 2497 เป็นคนบ้านเต่าอ และมีบุตรด้วยกันรวมสามคน ชาย 2 คนและหญิงอีก 1 คน พ่อของเขียวเป็นพี่ชายคนโต ประวัติการชกมวยไทยอาชีพเขียวเข้ามาชกมวยไทยตั้งแต่อายุ 10 ปี อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเต่าอ ได้จดทะเบียนเข้าสังกัดค่ายมวย วีระโยธิน และขึ้นชกมวยไทยครั้งแรก แพ้ น็อกยกที่ 2 ปัจจุบัน ชก 60 ครั้ง แพ้ที่ครั้งไม่สามารถระงับได้ เขียวใช้ชื่อในการชกมวยไทยคือ “เขียวสด วีระโยธิน” (ค.ช.วรวิมล สำนักบ้านโคก, สัมภาษณ์ข้อมูลเมื่อวันที่ 18 เดือน มีนาคม 2552)

บิก หรือ หมาแกรบ “เพชรดำ วีระโยธิน”

ค.ช. จักรกฤษณ์ สำนักบ้านโคก (บิกหรือหมาแกรบ) ตั้งแต่ผู้วิจัยเข้ามาในค่ายวีระโยธินครั้งแรก ได้ยินทุกคนเรียกชื่อบิก ว่าหมาแกรบ ทุกครั้ง จึงทำให้ผู้วิจัยได้ยินจนคุ้นหูจากนั้นจึงเรียกชื่อแกรบมาโดยตลอด บิกเกิดเมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2540 ปัจจุบันอายุ 11 ปี ลักษณะสีผิวดำตัวหอม สูง 135 เซนติเมตร น้ำหนัก 28 กิโลกรัม ปัจจุบันเรียนที่โรงเรียนบ้านเต่าอชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บิดาชื่อนายวิสัย สำนักบ้านโคก อายุ 32 ปี จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 4 ประกอบอาชีพลูกจ้างทั่วไป บิกมีแม่เลี้ยงใหม่เนื่องจากปัญหาด้านครอบครัว แม่ของบิกได้แยกทางกับพ่อไปเมื่อ 4 ปี ที่แล้ว แม่เลี้ยงประกอบอาชีพเป็นพนักงานลูกจ้างทั่วไปแม่เลี้ยงกับบิกไม่ไม่ค่อยได้พูดคุยกัน บิกมีพี่น้องต่างมารดาด้วยกันสามคนบิกเป็นน้องคนที่สองส่วนพี่ชายและน้องสาวต่างมารดา พี่ชายชื่อ เต่า อายุ 16 ปี น้องสาวชื่อ ริน อายุ 7 ปี โดยไม่ทราบชื่อจริง บิก พักอาศัยอยู่กับตาและยายในบ้านปูนชั้นเดียว ตากับยายเปิดร้านค้าขายของชำเล็กๆ ที่หน้าบ้านในชุมชนบ้านเต่าอ เนื่องจากบิกและเขียวมีความสัมพันธ์โดยเป็นเครือญาติกัน และอาศัยอยู่กับตาสมัยและยายลำปาง จึงมีชีวิตความเป็นอยู่ในลักษณะเช่นเดียวกัน บิกขึ้นชกมวยครั้งแรกที่บ้านคอนยาง ขึ้นชกกับ ร็อกกี้ ราชาชัย บิกชนะคะแนน หลังจากนั้นบิกก็เลยได้ขึ้นชกบ่อยครั้งขึ้นประมาณเดือนละสองถึงสามครั้ง จากที่เริ่มมีรายการชกในหลาย ๆ ครั้ง บิกกล่าวว่าเริ่มสนุกกับการได้ขึ้นชกมวยไทย หลังจากนั้นบิกได้เข้ามาอยู่ในวงการมวยไทยมาโดยตลอด ประวัติการชกมวยไทยอาชีพทั้งหมด 54 ครั้ง แพ้ 27 ครั้ง ชนะ 27 ครั้ง ใช้ชื่อในการแข่งขันมวยไทยว่า “เพชรดำ วีระโยธิน” (ค.ช. จักรกฤษณ์ สำนักบ้านโคก, สัมภาษณ์ข้อมูลเมื่อวันที่ 18 เดือน มีนาคม 2552)

ก้อง (ก้องฟ้า วีระโยธิน) และ กี้ (โชคชัยน้อย วีระโยธิน)

เด็กชายกำจัด กาบบัวลอย(ก้อง) เกิดวันอังคาร ที่ 24 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2537 ปัจจุบันอายุ 15 ปี ลักษณะสีผิวขาวผอม สูง 140 เซนติเมตร น้ำหนัก 35 กิโลกรัม เกิดที่บ้านโคกนางาม บ้านเลขที่ 86 หมู่ 12 ตำบลสำราญ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ลักษณะบ้านเป็นบ้านไม้สองชั้น โดยชั้นล่างเป็นปูน บิดาชื่อ นายสุรชัย กาบบัวลอย (น้ำชัย) เกิดวันจันทร์ ที่ 1 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2508 อายุ 44 ปี จบการศึกษาในระดับใช้มัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบอาชีพพนักงานลูกจ้างทั่วไป หน่วยงานรักษาความปลอดภัย(ร.ป.ภ) มหาวิทยาลัย ขอนแก่น เงินเดือนตามโครงการ 5080 บาทต่อเดือน มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 7 คน น้ำชัยเป็นลูกคนสุดท้อง มีชาย 3 หญิง 4 ครอบครัวของน้ำชัยมีคนติ่มวยอยู่สองคน คือ พี่คนกลางและน้ำชัย น้ำชัยได้แต่งงานกับนางพรพิลย์ กาบบัวลอย(น้ำลัย) เมื่อปี 2532 น้ำลัยเกิดวันที่ 14 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2518 มีบุตรร่วมกันทั้งหมดสองคนคือ ก้องและกี้ ทั้งสองเป็นเด็กนักมวย ประวัติการชกมวยของก้อง เริ่มชกเมื่อตอนอายุ 11 ปี อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากนั้นประมาณ 2-3 ปี ได้เลิกชกมวยไป เนื่องจากค่ายมวยที่ก้องสังกัดอยู่ที่บ้าน ได้เลิกหยุดทำการซ้อม ค่ายมวยที่ก้องซ้อมอยู่ที่บ้านคือ ค่ายมวยเขาวชนบ้านโคก หลังจากที่ก้องได้หยุดพักการซ้อม พ่อเห็นก้องเล่นกับน้องที่บ้านเป็นการใช้เวลาโดยเปล่าประโยชน์ พ่อของก้องจึงตัดสินใจนำก้องกับกีม้าฝากซ้อมที่ค่ายวีระโยธิน เพราะช่วงนั้นค่ายมวยกำลังมีชื่อเสียงจากการได้รับแชมป์มวยรอบทันที ทางช่องสามของ สิงห์เพชรน้อย วีระโยธิน เป็นนักมวยที่ค่ายส่งไปฝึกซ้อมที่ค่ายราชานนท์ ที่กรุงเทพฯ ประมาณ 4 ปี หลังจากที่ก้องเข้ามาฝึกซ้อม ก้องมีอายุ 15 ปี การชกมวยของก้องได้พัฒนาขึ้นจากเดิม ได้ผลตอบรับจากบรรดาเซียนมวย และคำชมของพ่อแม่ การชกมวยไทยของก้องชกมวยครั้งแรกกับ ชันโต๊ด วีระโยธิน ที่น้ำหนัก 21 กิโลกรัม ก้องเป็นฝ่ายแพ้คะแนนในชกที่ 5 สิ่งที่ก้องแพ้เพราะก้องไม่ค่อยได้ซ้อม ค่ายเดิมไม่มีเวลาให้สำหรับการฝึกซ้อม ส่วนใหญ่พ่อจะเป็นผู้ฝึกมวยไทยให้ก้อง จากนั้นไม่นาน ก้องได้ย้ายมาค่ายวีระโยธิน รวมการชกตั้งแต่ตอนเข้ามาวงการมวยไทยใหม่ๆ ประวัติการชกมวยไทยอาชีพทั้งหมด 29 ครั้ง ชนะ 18 แพ้ 11 ครั้ง ก้องยังไม่ได้จดทะเบียนความเป็นนักมวยไทยอาชีพในสังกัดค่าย วีระโยธิน ด้วยสาเหตุบางประการของผู้ปกครอง แต่ก้องได้ชื่อชื่อนมวยในการชกมวย “ก้องฟ้า วีระโยธิน” (เด็กชายกำจัด กาบบัวลอย, สัมภาษณ์ข้อมูลเมื่อวันที่ 09 สิงหาคม 2552)

ส่วนน้องชายก้องที่เป็นนักมวยเหมือนกัน คือ กี้ “ร็อกกี้ หรือโชคชัยน้อย วีระโยธิน” กี้ ชื่อเด็กชายอะสารัช กาบบัวลอย เกิดเมื่อวันอังคารที่ 14 เมษายน 2541 เวลา 11:30 น. บ้านโคกนางาม บ้านเลขที่ 86 หมู่ 12 ตำบลสำราญ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น เรียนที่โรงเรียนบ้านโคกนางามปลาเชียม อยู่ในหมู่บ้านโคกนางามที่ก้อาศัยอยู่ ก็มีสวนสูง 138 เซนติเมตร

หนัก 28 กิโลกรัม รูปร่างผอมบาง ผิวคล้ำ มีนิสัยขี้เล่น สนุกสนาน ก็จะเป็นคนเอาแต่ใจ พ่อก็กล่าวว่า ก็ทำผิคนิดผิคน้อยจะว่ากล่าวตักเตือนไม่ได้ ถ้าพ่อดูค่าหรือดีก็จะโกรธและไม่ยอมพูดกับใคร จนต้องใช้เวลาในการปลอบโยนอยู่หลายชั่วโมง และมีอยู่ครั้งหนึ่งพ่อได้ตีด้วยก้านมะยม ก็น้อยใจ ด้วยการไม่กินข้าว และด้วยความน้อยใจก็ได้เขียนจดหมายแล้วหนีออกจากบ้าน ไปอยู่ที่บ้านของตา ในข้อความบนจดหมายก็เขียนไว้ว่า “ก็ไมรักพ่อแล้วก็เกลียดพ่อ ก็จะไม่กลับบ้านจะไม่ตีมวยอีกแล้ว” เป็นประโยคที่ก็ทำให้พ่อถึงกลับนั่งซึม พ่อของก็ได้มาเล่าให้ผู้วิจัยฟังถึง พฤติกรรมการแสดงออกของก็ว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์ในลักษณะอย่างนี้ก็จะทำแบบนี้เป็นประจำ หรือหากก็ไม่พอใจใครคนใดในครอบครัวก็จะหนีออกจากบ้าน ก็มีความสนใจในมวยไทยอาชีพโดยการได้ไปดูที่ชายซ้อมมวยกับพ่อมาโดยตลอด แต่ตอนนั้นก็ยังไม่ตีมวยไทยไม่ได้เพราะยังเด็กและตัวเล็ก พ่อเลยไม่อยากให้ก็ชกมวยไทย ต่อมาเมื่อก็อายุได้ 6 ขวบ น้ำหนัก 14 กิโลกรัม พ่อให้โอกาสก็ได้ชกครั้งแรกกับ รอยคิน (น้องชายของชั้น โต๊ด วีระ โยธิน พี่ชายของก็ชกแพ้ในครั้งแรก) ก็ชกชนะรอยคิน จากนั้นก็ก็ได้โอกาสในการชกในหลาย ๆ ครั้ง ประวัติการชกมวยของก็ นับตั้งแต่อยู่ค่ายมวยเยาวชนบ้านโคก ทำการชกประมาณ 3-4 ครั้งโดยประมาณ (ก็จำไม่ได้เพราะนานมาแล้ว) จนกระทั่งย้ายมาค่ายมวยวีระโยธิน ประวัติการชกมวยไทยอาชีพมาทั้งหมด 18 ครั้ง ชนะ 15 แพ้ 3 ก็ใช้ชื่อมวยขณะที่ซ้อมในค่ายเดิมคือ ร็อกก็ เยาวชนบ้านโคก หลังจากย้ายมาในค่ายวีระโยธินใช้ชื่อมวยคือ “ร็อกก็ วีระโยธิน” การใช้ชื่อร็อกก็ วีระโยธินชกมวยไทยไม่ค่อยชนะ พ่อก็จึงอยากให้อใช้ชื่อของตัวเอง จึงใช้ชื่อว่าโชคชัยน้อย วีระโยธิน การชกมวยส่วนใหญ่จะชนะกองเชียร์ก็ไม่ผิดหวังสำหรับการชกของก็ในแต่ละครั้ง ก็จึงใช้ชื่อโชคชัยน้อยชกมวยไทยมาโดยตลอด แต่ยังไม่ได้จดทะเบียนความเป็นมวยกับค่ายมวย เนื่องจากเป็นประเด็นเช่นเดียวกันกับพี่ชาย (เด็กชายวะสารัช กาบบัวลอย, สัมภาษณ์ข้อมูลเมื่อวันที่ 09 สิงหาคม 2552)

มอธ “ประกายศึก วีระโยธิน”

เด็กชายฤทธิ์พงษ์ สุพร เกิดเมื่อวันที่ 15 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2537 ปัจจุบันอายุ 15 ปี ที่บ้านหนองกง ต.ศิลา อ.เมือง จ.ขอนแก่น มอธเป็นคนผิวดำแดง รูปร่างผอม ความสูง 163 เซนติเมตร น้ำหนัก 45 กิโลกรัม บ้านของมอธมีลักษณะเป็นบ้านไม้สองชั้น โดยชั้นแรกมีปูนล้อมรอบ มีบ้านของเครือญาติลักษณะการก่อสร้างคล้ายกันอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกันในเนื้อที่รั้วบ้านเดียวกัน มอธเรียนที่โรงเรียนขามแก่นนคร (ขอนแก่น) ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นปีที่ 2 สมาชิกที่บ้านมอธมี 4 คน ได้แก่ บิดา มารดา พี่สาว และมอธ บิดาชื่อนายบุญทิวิน สุพร อายุ 44 ปี จบการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ประกอบอาชีพ เป็นพนักงานลูกจ้างขับรถส่งของให้บริษัทแห่งหนึ่งในจังหวัดขอนแก่น เงินเดือน 6,000-9,000 บาท ต่อเดือน ส่วนมารดาชื่อนางพิณ สุพร อายุ 46 ปี จบการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว เปิดร้าน

สัมตำข้างวัดบ้านหนองกง รายได้ต่อวัน 1,500-2,000 บาท รายได้ต่อเดือนประมาณ 50,000-60,000 บาทต่อเดือน ส่วนพี่สาวชื่อ นางสาวศุภษา สุพร อายุ 17 ปี กำลังศึกษาที่โรงเรียนขามแก่นนคร ที่เดียวกันกับมอช ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มอชเริ่มเข้ามาที่ค่ายวีระโยธิน ตั้งแต่อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เมื่ออายุ 9 ปี เป็นรุ่นแรกพร้อมกับกับต้นซึ่งพอกับเพื่อนชวนไปชกมวยและชวนกันไปค่าย มอชกล่าวว่าอยู่ที่บ้านไม่ได้ประโยชน์อะไร ที่สำคัญได้ห่างไกลจากยาเสพติด เพราะที่หมู่บ้านมีกลุ่มวัยรุ่นที่ติดยาเสพติด และมอชเป็นคนเรียนหนังสือไม่เก่ง จึงอยากเข้ามาชกมวยไทย เพราะอาจจะได้รับเป็นทหารหรือตำรวจในวันข้างหน้า ทั้งนี้พ่อแม่ของมอชให้การสนับสนุนในกีฬามวยไทยอย่างเต็มที่ ประวัติการชกมวยไทยอาชีพ ชกครั้งแรกจำไม่ได้ว่าชกกับใครเพราะนานมาแล้ว สถิติการชกตั้งแต่ครั้งแรกถึงปัจจุบัน 89 ครั้ง ชนะ 60 ครั้ง แพ้ 29 ครั้ง มอชได้จดทะเบียนความเป็นนักมวยไทยอาชีพ ใช้ชื่อมวยไทยคือ ประกายศึก วีระโยธิน (เด็กชาย ฤทธิ์พงษ์ สุพร, สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2552)

ต้น “นักรบจิ๋ว วีระโยธิน”

นายองอาจ เสริฐวาสนา อายุ 15 ปี เกิดเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2536 ที่บ้านลุมพุก ตำบลคำแวงแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ต้นมีรูปร่างหน้าเตี้ย ความสูง 163 เซนติเมตร น้ำหนัก 55 กิโลกรัม สีผิวสีคล้ำ บิดาชื่อ นายดักตอ เสริฐวาสนา อายุ 33 ปี ประกอบอาชีพ ทำไร ทำนา ส่วนมารดาชื่อ นางหนูพูน เสริฐวาสนา อายุ 28 ปี ประกอบอาชีพ ทำไร ทำนา บิดามารดาของต้นได้แยกย้ายกันอยู่ เนื่องจากเหตุผลบางประการของครอบครัวทำให้ครอบครัวของต้นแตกแยก ปัจจุบันต้นอยู่กับพี่ชายของแม่ คือนายสมบุญ จักรสุจิตร์ อายุ 33 ปี ประกอบอาชีพซ่อมรถมอเตอร์ไซด์ เป็นผู้ปกครองของต้น ต้นเรียกพ่อหุ้มาโดยตลอด ต้นรักพ่อหุ้มเหมือนพ่อแท้ๆ ของตนเอง พ่อหุ้มมีภรรยาชื่อ นางอัมพร วงศ์จำเริญ อายุ 28 ปี ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว ขายของชำที่บ้าน พ่อหุ้มมีลูกสาวหนึ่งคนคือเด็กหญิงศิริพร วงศ์จำเริญ 3 ขวบ ลักษณะของบ้านที่ต้นอาศัยอยู่กับพ่อหุ้มเป็นบ้านไม้สองชั้น ชั้นล่างล้อมรอบด้วยปูนหนึ่งห้อง และทำร้านค้ายื่นต่อกับบ้านออกไปติดถนนหนึ่งชั้นสองห้อง ข้างร้านค้าขายของชำเป็นพื้นที่สำหรับไว้ซ่อมมอเตอร์ไซด์ พ่อหุ้มอยากให้ต้นชกมวยไทยจึงได้สอนมวยไทยให้ต้นจากการประสบการณ์การชกมวยไทยทางโทรทัศน์และความสนใจ ได้ถ่ายทอดวิชามวยไทยเท่าที่มีให้ต้นก่อนที่ต้นจะได้รับการชักชวนและแนะนำจากช่างตัดผมในหมู่บ้านว่ามีค่ายเปิดใหม่ที่บ้านเต่านอ ซึ่งในวันนั้นคุณตา วีระศักดิ์ พ่อของหัวหน้าค่ายมวยมาตัดผม จึงได้เรียกต้นเข้าไปพบเพื่อคุยตัวก่อนจะบอกให้ต้นเข้าไปซ้อมที่ค่ายมวย แต่ต้องมีผู้ปกครองเข้าไปฝากอย่างเป็นทางการ ตอนนี้องค์เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต้นกล่าวว่าเมื่อก่อนรู้จักค่าย ส.คิงค์สตาร์ แต่ต้นไม่ไปเพราะค่ายมวยอยู่ไกลจากหมู่บ้านและค่ายมวยวีระโยธินอยู่ใกล้บ้านและผู้ปกครองได้อนุญาตให้ไปซ้อมต้นจึงได้เริ่มเข้าไปซ้อมในค่ายวีระโยธินเมื่อ

ซ้อมเสร็จจากค่ายต้นต้องกลับมาซ้อมต่อที่บ้านต้องวิ่งกลับจากค่าย ประมาณสองถึงสามกิโลเมตร แล้วมาเล่นก้ามท้องและออกกำลังกายอย่างอื่นแล้วแต่พ่อห่มู่จะสั่งให้ทำ อุปกรณ์การซ้อมมวยไทยที่บ้านของต้นมีครบพร้อมทุกอย่าง ฉะนั้นหากวันไหนที่ไม่ได้ไปค่ายมวยต้นก็ต้องซ้อมที่ค่าย (ฝนตก และเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้ไม่ได้ไปซ้อมที่ค่าย) ประวัติการชกมวยไทยอาชีพ ชกมาทั้งหมด 100 ครั้ง ชนะ 70 ครั้ง แพ้ 30 ครั้ง ปัจจุบันต้นเก็บสะสมเงินจากการชกมวยในแต่ละครั้งได้ ถึง 140,000 บาท ต้นกล่าวว่าพ่อห่มู่เอาให้ต้นเพื่อโตขึ้นมาอาจจะจะมีเหตุจำเป็นที่ต้องใช้ ต้นจดทะเบียนความเป็นนักมวยไทยอาชีพใช้ชื่อมวยไทยคือ “นักรบจิ๋ว วีระโยธิน” (นายของอาจ เสรฐวาสนา, สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2552)

นักมวยในค่ายมวยวีระโยธิน มีทั้งหมด 13 คน อายุตั้งแต่ 10-16 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดขอนแก่นทุกคน ระดับการศึกษาของนักมวยค่ายวีระโยธิน เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระยะเวลาในการเป็นนักมวยไทย เฉลี่ยตั้งแต่ 4-5 ปี มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันโดยเฉลี่ยจำนวน 2 คน ส่วนใหญ่ชนนักมวยค่ายวีระโยธินมีบิดามารดาเป็นผู้ปกครอง บางส่วนมีตาช่วย เป็นผู้ปกครองเพราะบางครอบครัวพ่อแม่ต้องหย่าร้างแยกทางกัน และมีหนึ่งครอบครัวที่พ่อแม่เสียชีวิต การประกอบอาชีพของพ่อแม่และผู้ปกครองจะมีอาชีพหลากหลายอาชีพ เช่น ขับรถสองแถว ขายไข่ปิ้ง แม่ค้าขายส้มตำ พนักงานรักษาความปลอดภัย แม่บ้าน ร้อยดอกไม้ขาย เป็นต้น อายุของบิดา-มารดาของนักมวยมีตั้งแต่ 38-47 ปี การศึกษาของบิดา-มารดาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และรายได้ต่อปีของบิดา-มารดา นักมวยค่ายวีระโยธิน เฉลี่ยตั้งแต่ 70,000 ถึง 400,000 บาท/ปี ดังตารางที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของนักมวยค่ายระโยชิน ต.ศิลา อ.เมือง จ.ขอนแก่น

รหัส	ชื่อ	อายุ (ปี)	ภูมิลำเนา	ระดับการศึกษา	ระยะเวลาการเป็นนักมวย(ปี)
A1	ดูย	15	จังหวัดขอนแก่น	ม.3	5
A2	ลอย	12	จังหวัดขอนแก่น	ป.6	4
A3	ร็อก	16	จังหวัดขอนแก่น	ม.5	5
A4	ยิ่ง	14	จังหวัดขอนแก่น	ม.2	4
A5	ยง	11	จังหวัดขอนแก่น	ป.5	4
A6	อาร์	14	จังหวัดขอนแก่น	ม.2	4
A7	เตียว	13	จังหวัดขอนแก่น	ม.1	5
A8	หามากรบ	11	จังหวัดขอนแก่น	ป.5	4
A9	ตัน	15	จังหวัดขอนแก่น	ม.3	5
A10	นัด	13	จังหวัดขอนแก่น	ม.1	5
A11	ก้อง	14	จังหวัดขอนแก่น	ม.2	4
A12	คี	10	จังหวัดขอนแก่น	ป.4	4
A13	มอส	14	จังหวัดขอนแก่น	ม.2	5

หมายเหตุ: ชื่อในตารางเป็นชื่อจริงทั้งหมด (เดือน มีนาคม 2552)

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองหรือผู้ปกครองนักมวยค่ายวีระโยธิน ต.ศิลา อ.เมือง จ.ขอนแก่น

รหัส	จำนวนพี่น้อง	ผู้ปกครอง	บิดา		มารดา		รายได้รวมต่อปี (บาท)
			อายุ (ปี)	อาชีพ	การศึกษา	อาชีพ	
A1	2	ตา-ยาย	43	ทำงานต่างประเทศ	ป.4	ลูกจ้างขายน้ำมันไก่	400,000
A2	2	ตา-ยาย	43	ทำงานต่างประเทศ	ป.4	ลูกจ้างขายน้ำมันไก่	400,000
A3	2	บิดา-มารดา	45	ลูกจ้างทั่วไป มข.	ปวส.	เย็บผ้า	100,000
A4	2	ตา-ยาย	47	พ่อค้าขายไข่เป็้ง	ป.4	แม่ค้าขายไข่เป็้ง	70,000
A5	2	ตา-ยาย	47	พ่อค้าขายไข่เป็้ง	ป.4	แม่ค้าขายไข่เป็้ง	70,000
A6	2	ตา-ยาย	47	พ่อค้าขายไข่เป็้ง	ป.4	แม่ค้าขายไข่เป็้ง	70,000
A7	2	บิดา-มารดา	40	ขับรถสองแถว	ป.4	ร้อยดอกไม้ขาย	100,000
A8	3	ตา-ยาย	33	ทำงานต่างประเทศ	ป.4	แม่บ้าน	300,000
A9	2	น้ำ-อา	42	ซ่อมรถจักรยานยนต์	ป.4	เปิดร้านขายของชำ	320,000
A10	2	บิดา-มารดา	46	สมาชิก อบต.	ม.6	ร้อยดอกไม้/ขายประกัน	100,000
A11	2	บิดา-มารดา	42	รปภ. ม.ขอนแก่น	ม.6	พนักงาน ม.ขอนแก่น	150,000
A12	2	บิดา-มารดา	42	รปภ. ม.ขอนแก่น	ม.6	พนักงาน ม.ขอนแก่น	150,000
A13	2	บิดา-มารดา	44	พนักงานขับรถบริษัท	ป.4	แม่ค้าขายส้มตำ	330,000

ตารางที่ 3 ประสบการณ์ที่มีส่วนผลักดันให้เข้ามาสู่นักมวยไทยอาชีพ ค่ายวีระ โยธิน ต.ศิลา อ.เมือง จ.ขอนแก่น (เดือน มีนาคม 2552)

รหัส	การเคยชมมวยไทยตามงานวัดหรือในโทรทัศน์	การเคยชกมวยไทยตามงานวัดหรืองานต่าง ๆ ก่อนเข้าวงการ	มีคนในครอบครัวชกมวยไทยอาชีพมาก่อน	มีเพื่อนชกมวยไทยอาชีพมาก่อน	ก่อนเข้าวงการเห็นเขาชกมวยไทยอาชีพในโทรทัศน์แล้วรู้สึกอย่างไร
A1	เคย	เคย	ไม่มี	มี	อยากชกเพื่อโชว์สาว
A2	เคย	เคย	มี	มี	ไม่คิดอะไร
A3	เคย	ไม่เคย	มี	มี	น่าสนุกดี
A4	เคย	ไม่เคย	มี	มี	อยากได้ของเขา
A5	เคย	เคย	มี	มี	อยากชกบ้าง
A6	เคย	เคย	มี	ไม่มี	เฉย ๆ
A7	เคย	เคย	มี	มี	ก็ดี
A8	เคย	ไม่เคย	มี	มี	อยากชกเหมือนเขา
A9	เคย	เคย	มี	มี	อยากทำได้เหมือนเขา
A10	เคย	ไม่เคย	มี	มี	สนุกดี
A11	เคย	เคย	มี	มี	สุดยอด
A12	เคย	เคย	มี	ไม่มี	อยากชก
A13	เคย	เคย	ไม่มี	มี	อยากชก

จากตารางที่ 3 ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เด็กนักมวยไทยค่ายวีระ โยธินพบว่า จากประสบการณ์ที่มีส่วนผลักดันให้เข้ามาสู่นักมวยไทยอาชีพ เด็กนักมวยค่ายวีระ โยธินเคยชมมวยไทยตามงานวัดหรือในโทรทัศน์มาก่อนทุกคน การเคยชกมวยไทยตามงานวัดหรืองานต่าง ๆ ก่อนเข้าวงการมีนักมวยในส่วนน้อยที่ไม่เคยมีประสบการณ์ชกมวยไทยตามงานบุญประจำปีต่าง ๆ นอกนั้นส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์ชกมวยไทยตามงานบุญประจำปีต่างๆ ประมาณ 9 คน จาก 13 คน นอกจากนี้เด็กนักมวยส่วนใหญ่มีคนในครอบครัวชกมวยไทยอาชีพมาก่อน เช่น พ่อ พี่ชายและเครือญาติ ทั้งนี้เด็กนักมวยส่วนใหญ่จะมีเพื่อนชกมวยไทยอาชีพมาก่อน และก่อนเข้าวงการเห็นเขาชกมวยไทยอาชีพในโทรทัศน์แล้วรู้สึกคิดสนุก อยากลองชกครั้ง ที่สำคัญเห็น

นักมวยที่ชกในโทรทัศน์ได้แชมป์ได้รางวัลจึงเป็นแรงดึงดูดให้เด็กนักมวยอยากชกมวยไทยอาชีพอย่างจริงจัง

3. บริบทของค่ายมวย

3.1 ประวัติค่ายมวย

ค่ายมวยวีระโยธิน แต่เดิมชื่อ กลุขแก้ว เริ่มก่อตั้งมาหลายสิบปีนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 แต่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนค่ายมวย และได้เปลี่ยนชื่อใหม่คือ วีระโยธิน โดยขึ้นทะเบียนค่ายมวยเมื่อปี พ.ศ. 2522 จวบจนถึงปัจจุบัน การเปลี่ยนชื่อผู้ก่อตั้งมีความประสงค์ให้เป็นชื่อของผู้ก่อตั้ง กิดอยู่นานสุดท้ายได้สองคำนำหน้าชื่อจริงกับสองคำสุดท้ายของนามสกุลรวมกัน ซึ่งผู้ก่อตั้งคือ ร้อยตรีวีระศักดิ์ เกษศิริโยธิน หรือ “คุณตา” เป็นนามที่ใช้เรียกกันติดปากภายในค่ายมวยวีระโยธิน นักมวยรุ่นแรก ๆ คุณตาเกิดที่บ้านกอก บ้านเลขที่ 3 หมู่ 10 ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมืองจังหวัดขอนแก่น ปัจจุบันเป็นตำบลบ้านเป็ด คุณตาเกิดเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2479 ตรงกับวันพฤหัสบดี ขึ้น 15 ค่ำ เดือน 3 คุณตาได้แต่งงานกับคุณยายนิภาพร เกษศิริโยธิน และมีบุตรร่วมกัน 3 คน ชาย 2 หญิง 1 อาจารย์โจเป็นบุตรคนโต ซึ่งอยู่ที่บ้านพร้อมครอบครัวกับคุณตาคุณยาย คุณตามีพี่น้องร่วมบิดามารดาทั้งหมด 11 คน เป็นชายทั้งหมด 6 คน นอกนั้นเป็นหญิงทั้งหมด 5 คน คุณตาเป็นบุตรคนที่ 6 หากกล่าวเฉพาะพี่น้องที่เป็นผู้ชาย คุณตามีพี่ชายสองคนและน้องชายสามคน ซึ่งเป็นบุตรชายคนที่สามของครอบครัว พี่น้องที่เป็นผู้ชายทั้งหมดในครอบครัวรวมคุณตาด้วย ต่างให้ความสนใจกีฬามวยไทยกันทั้งหมด คนแรกของครอบครัวที่เข้าวงการมวยไทยคือพี่ชายคนโต ซึ่งตอนนั้นคุณตาจำไม่ได้ว่าอยู่ในช่วง ปี พ.ศ. ที่เท่าไร ก่อนที่คุณตาจะให้ความสนใจในกีฬามวยไทย คุณตาได้เห็นพี่ชายชกมวยไทยมาก่อน และได้ร่วมนั่งชมพี่ชายซ้อมมวยไทย หลังจากนั้นจึงมีความต้องการอยากจะชกมวยไทย คุณตาจึงเริ่มชกมวยไทยเมื่ออายุ 15 ปี กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ตำบลภูมิพิชัย อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ขณะนั้นคุณตาใช้ชื่อมวยไทยว่า “รุ่งรัต ภูมิพิชัย” สังกัดค่าย “ภูมิพิชัย” จังหวัดชัยภูมิ

จากเดิมค่ายวีระโยธินเป็นค่ายมวยที่อยู่ในค่ายทหาร (ค่ายศรีพัชรินทร) อำเภอเมืองจังหวัดขอนแก่น เนื่องจากผู้ก่อตั้งเป็นทหารสังกัดค่ายศรีพัชรินทร ภายในค่ายวีระโยธินส่วนใหญ่จึงมีทหารแต่ทหารทั้งนั้น นับได้ตอนนั้นประมาณ 20-30 คนโดยประมาณ จากนั้นประมาณสองถึงสามเดือนเด็ก ๆ บริเวณบ้านใกล้เคียง และบุตรของข้าราชการทหารในค่ายศรีพัชรินทรต่างให้ความสนใจมาซ้อมมวยไทยในค่ายของคุณตาเช่นกัน เมื่อผู้ก่อตั้งค่ายมวยปลดเกษียณอายุราชการจึงย้ายออกจากค่ายทหารและได้มาจับจองซื้อที่ดินแถวบริเวณบ้านเต่านอ ตำบลศิลา อำเภอเมืองจังหวัดขอนแก่น เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2545 ได้ก่อตั้งค่ายวีระโยธินขึ้น พื้นที่แต่ก่อนเป็นป่าทึบ

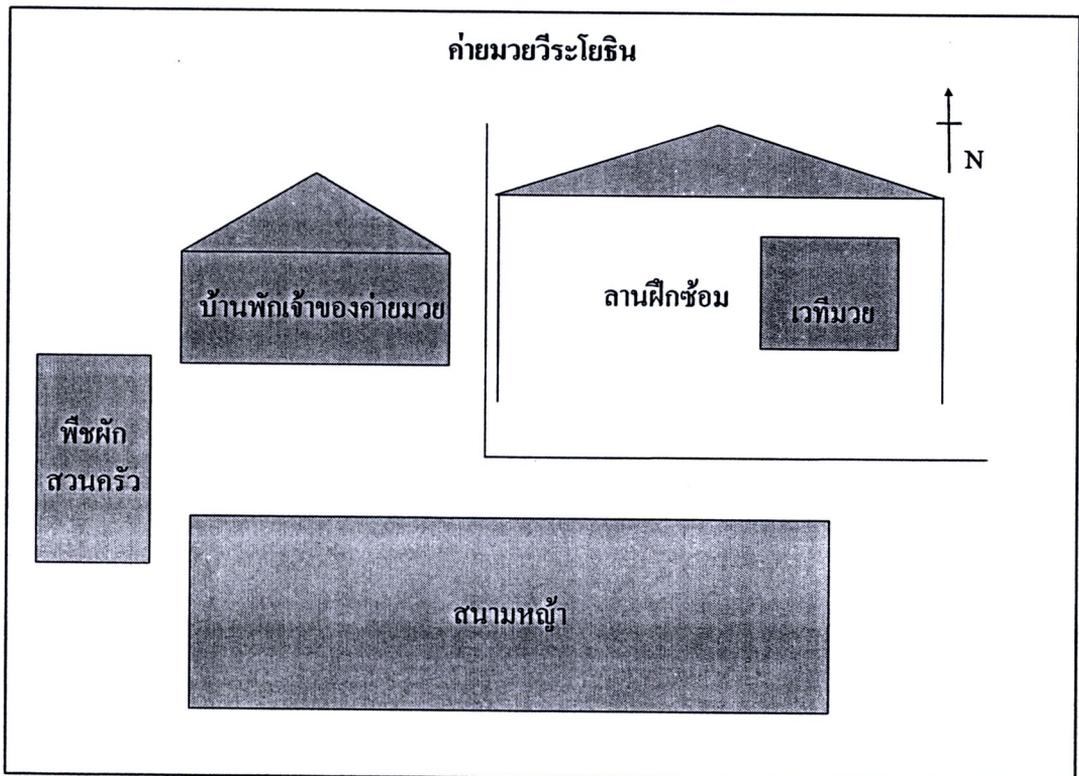
คุณตาซื้อที่ดินไว้ได้ 3 ไร่ 3 งาน ซึ่งมีเด็กนักรมวยที่สังกัดค่ายเดิมจากค่ายทหารตามมาฝึกหัดมวยไทยด้วย ประมาณ 4 คน ได้แก่ สิงห์เพชรน้อยวีระโยธิน นารักวีระโยธิน วันวิชาวีระโยธิน และจอมขวัญวีระโยธิน นักรมวยกลุ่มนี้ประสบความสำเร็จในการชกมวยไทย มวยไทยสามารถเชื่อมโยงพวกเขาให้เข้ารับราชการทหารกันทั้งหมด ยกเว้นนารัก วีระโยธิน เพราะนารักออกนอกถิ่นนอทางไม่ค่อยจะเชื่อฟังหัวหน้าค่ายจึงต้องออกจากค่ายมวย จากผลงานของค่ายมวยวีระโยธินที่สร้างมาตั้งแต่อดีตจวบจนถึงปัจจุบัน สรุปได้ว่าค่ายมวยวีระโยธินได้ประสบความสำเร็จ และเมื่อค่ายมวยวีระโยธินได้มาตั้งในหมู่บ้านเต่านอ จึงเป็นที่น่าจับตามองของคนในชุมชนและนอกชุมชน จึงส่งลูกหลานภายในหมู่บ้านเต่านอเข้ามาฝึกซ้อม โดยเริ่มแรกเด็กส่วนใหญ่ก็เข้ามาเพื่อเล่นกันเป็นส่วนใหญ่และได้ขอสมัครตัวเพื่อรับการฝึกฝนศิลปะมวยไทยเป็นลำดับต่อไป

สาเหตุการก่อตั้งค่ายมวยวีระโยธิน เพราะเมื่อครั้งเริ่มเข้าวัยหนุ่มคุณตาเคยต่อยมวยไทยมาก่อนตอนที่คุณตาอายุครบ 15 ปีบริบูรณ์ รวมทั้งวงศ์ตระกูลของคุณตา บุตรที่เป็นผู้ชายส่วนใหญ่จะเป็นนักรมวยกันทั้งหมด ตั้งแต่ลุง น้ำ พี่ น้อง คุณตาจึงถูกขัดเกลาค่ายมวยไทยโดยคลุกคลีมากับมวยไทยมาตั้งแต่เยาว์วัยมาตลอด เมื่อคุณตาอายุมากเริ่มหมดไฟ ไม่สามารถชกมวยไทยได้ จึงมีความรู้สึกไม่อยากปล่อยเวลาว่างให้ไร้ประโยชน์เพราะยังรักในมวยไทยเป็นชีวิตจิตใจ จึงนำศิลปะการต่อสู้ประเภทมวยไทยที่คิดตัวมาตั้งแต่เยาว์วัยนำมาเผยแพร่ให้กับเยาวชนผู้ที่มีความสนใจโดยตลอด รวมทั้งปลูกฝังศิลปวัฒนธรรมไทยเพื่อมิให้มวยไทยถูกกลืนเลือนไปจากคนไทย และเพื่อหวังว่าจะสร้างอนาคตที่ดีให้กับเยาวชนเหล่านั้นหลังจากที่คุณตาย้ายมาอยู่ที่บ้านเต่านอ ได้ให้ลูกชายคนโตเป็นหัวหน้าค่ายแทนตนเองเมื่อปี 2546 คือ นายวีระโยธิน เกษศิริโยธิน ชื่อเล่น อาจารย์โจ ทั้งนี้เด็กนักรมวยไทยอาชีพทุกคนในค่ายและนอกค่ายต่างเรียกชื่อ อาจารย์โจ ผู้วิจัยจึงขอใช้ชื่ออาจารย์โจ ในงานครั้งนี้ อาจารย์โจเกิดเมื่อวันที่ 16 สิงหาคม พ.ศ. 2507 อายุ 55 ปี แต่งงานและมีบุตร 2 คน ชายหนึ่งหญิงหนึ่งผู้ชายอายุ 11 ปี ส่วนลูกผู้หญิงอายุ 7 ปี ประสบการณ์ของอาจารย์โจเกี่ยวกับวงการมวยไทย อ.โจ เริ่มเข้าวงการมวยไทยเมื่ออายุประมาณ 13 ปี แต่ไม่ได้ชกอย่างจริงจังและเริ่มชกมวยสากลเมื่อเข้าเรียนต่อที่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และคว้าเหรียญทองเหรียญแรกให้กับมหาวิทยาลัย เมื่อจบการศึกษาได้เป็นอาจารย์สอนที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดขอนแก่น อ.โจเป็นผู้ดูแลบิดามารดา น้องของอาจารย์โจได้ย้ายออกและไปสร้างครอบครัวของตนเองที่ต่างจังหวัด เมื่อคุณตาเห็นว่าเหมาะสมแก่เวลาต้องมอบอำนาจการดูแลค่ายให้กับบุตรชาย สาเหตุของการถ่ายโอนอำนาจการดูแลค่ายกับค่ายมวยวีระโยธิน เนื่องจากอายุของคุณตามากขึ้นทุกวันผนวกกับการเดินทางลำบาก ประกอบกับสุขภาพร่างกายของคุณมาไม่ค่อยสู้ดีนัก จึงได้มอบหมายให้ อาจารย์โจเป็นผู้ดูแลในส่วนต่าง ๆ ในค่ายมวยเป็นหลัก ทั้งนี้คุณตายังคงช่วยในการควบคุมการฝึกซ้อมของ

เด็กนักเรียนอยู่ตลอดเวลา (ร.ต.ต. วีระศักดิ์ เกษศิริโยธิน และนายวีระโยธิน เกษศิริโยธิน, สัมภาษณ์ เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2552)

3.2 สภาพแวดล้อมของค่ายมวย

สถานที่บริเวณค่ายมวยวีระโยธิน มีเนื้อที่ในค่ายมวยจำนวน 3 ไร่เศษ ๆ ภายในค่ายประกอบด้วยบ้านหนึ่งหลังและเวทีซ้อมมวยไทย พร้อมทั้งสนามหญ้า และสวนผักซึ่งคุณตาและคุณยายเป็นคนดูแลรักษา สำหรับพื้นที่ของเวทีมวยในค่ายเด็กนักเรียนจะช่วยกันทำความสะอาดเมื่ออาจารย์ใจ และคุณตา เห็นว่าสกปรกก็จะส่งเด็กนักเรียนทุกคนในค่ายช่วยกันทำความสะอาด ไฟฟ้าในค่ายมวยมีใช้สอยอย่างพอเพียง ดินหน้าประตูรั้วบ้านหนึ่งหลัง สนามมวยซึ่งประกอบด้วยเวทีมวยและลานมวยมีไฟฟ้าติดไว้จำนวน 8 หลอด ระบบน้ำประปามีกระจายอยู่รอบบริเวณค่ายมวยอย่างเพียงพอ ค่ายมวยวีระโยธิน มีวัสดุอุปกรณ์สำหรับซ้อมมวยไทยดังนี้ เวทีมวย กระสอบ นวม เป้า เป้านิ่ง เป้ามือ เป้าทอง สปีดบอล สนับแข่ง รองเท้าสำหรับวิ่ง แฮคการ์ด อุปกรณ์เล่นแขน ซึ่งอุปกรณ์บางส่วนที่ชำรุดแต่สามารถใช้งานได้ เมื่อซ้อมเสร็จเด็กนักเรียนจะช่วยกันเก็บวัสดุ อุปกรณ์การซ้อมมวยไทยไว้อย่างเป็นระเบียบ โดยนำจัดเรียงตามขอบเวทีด้านนอกของเชือกเวทีเป็นแถวยาว

ภาพที่ 3 ภาพแสดงแผนที่ภายในค่ายวีระโยธิน

ค่ายมวยวีระโยธินห่างจากหมู่บ้านเต่านอไม่ไกลมากนักระยะทางโดยประมาณ 150 เมตร เพียงข้ามสะพานคลองน้ำที่ไหลผ่านหมู่บ้านไปทางทิศตะวันออก พื้นที่ค่ายมวยได้มีกลุ่มคนในหมู่บ้านได้มาปลูกสร้างบ้านเรือนก่อนหน้าประมาณ สามหลังคาเรือนและต่อมาเมื่อมีค่ายมวยจึงเริ่มมีบ้านเรือนเพิ่มขึ้นคิดว่าบ้านของค่ายมวยไปตลอดเส้นทางจนไปถึงวัดป่า ประมาณ 400 เมตร กล่าวคือเส้นทางนี้มีกลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ และกลุ่มคนที่ทำการเกษตรในพื้นที่ของตนตลอดจนกลุ่มคนที่ใช้เส้นทางลัดไปหมู่บ้านหนองกง (เส้นทางหน้าค่ายไปทางทิศตะวันตก) แต่ส่วนใหญ่แล้วไม่ค่อยมีรถวิ่งซักเท่าไร เพราะถนนไม่ค่อยดี มีเพียงกลุ่มคนที่คุ้นเคยเส้นทางหรือคนในพื้นที่นิยมใช้กัน

3.3 การดูแลนักมวยของหัวหน้าค่ายมวย

นอกจากการให้ความช่วยเหลือด้านองค์ความรู้ทักษะเชิงมวยแล้ว หัวหน้าค่ายมวยมีความเมตตาให้ความช่วยเหลือเอาใจใส่ในด้านสุขภาพร่างกาย รวมทั้งสุขภาพจิต เพราะหากไม่มีความพร้อมในด้านดังกล่าวจะไม่สามารถชกในรายการต่อไปได้ ดังนั้นเมื่อหัวหน้ารู้ว่านักมวยคนใดเจ็บป่วย หรือไม่สบาย หรือปวดเมื่อยตามกล้ามเนื้อ เป็นแผลตามร่างกาย ฯลฯ หัวหน้าค่ายมวยจะเอาใจให้รับประทานถ้ายังไม่หายจะนำตัวเด็กนักมวยไปตรวจที่โรงพยาบาลหรือ คลินิก นอกจากนี้หัวหน้าค่ายมวยยังให้ความช่วยเหลือในด้านค่าใช้จ่าย(เงิน/บาท) ดังคำกล่าวของหัวหน้าค่ายมวยเช่น

“มีงบ่อสำบายเบาะมีงคือบ่อบอกกู กูชิตได้เอายามาให้กิน ดิฉันหรือยังถ้ามันยังบ่อดิชิได้พาไปหาหมอ หี้ยหมอนิดยาให้จ๊กสองสามเข็มกะเขา”

ซึ่งมีความหมายว่า ไม่สบายทำไมไม่บอก จะได้เอายามาให้กิน แล้วนี้ดิฉันหรือยังหากยังไม่หายจะนำตัวส่งให้แพทย์แล้วนิดยาสองสามเข็มจะได้หายดี

“แล้วนี่เป็นจ้งได้เข้าเข้าไปยังปวดอยู่เบาะ อะยานวดเอาไปนวดชิตได้เข้า ถ้ายังบ่อเข้าชิตพาไปให้หมอเส้นเบิงหัย”

ซึ่งมีความหมายว่า เป็นอย่างไรที่บอกว่าปวดขาหายหรือยัง เอายาไปทาจะได้หายไวๆ ถ้ายังไม่หายจะให้หมอเส้นดูให้

ทั้งนี้หากนักมวยคนใดหรือผู้ปกครองนักมวยคนใดติดขัดเรื่องการใช้จ่าย หัวหน้าค่ายมวยจะเป็นผู้ช่วยแก้ไขปัญหาในตรงนี้ โดยเสียค่าใช้จ่ายค่ารักษาพยาบาลให้เรียบร้อย อีกกรณีหนึ่งในเรื่องการซ่อมหัวหน้าค่ายจะถามว่าเด็กนักมวยที่ทำการซ่อมที่มีรายการว่า

หัวหน้าค่ายมวย ถามตอนเด็กนักมวยซ่อมการเข้าเป้าว่า “มีงได้นอนบ่อตอนยามมื่อเว่น”

ต้น ตอบว่า “บ่อได้นอนครับ”

หัวหน้าค่ายมวยกล่าวว่า “กะหย่อนบ่อมีแหงซ้อมละเหม่ แล้วเป็นจ้งได้พ้อก่อนบ่อ มี้ออื่นจ้งซ้อมต่อกะได้ เดี่ยวมีงบ่อสำบายแล้วหยังได้ แหงมีรายการอยู่”

ต้นตอบกลับว่า “ขออีกจ้งกยะได้ครับ”

คำกล่าวเบื้องต้นมีความหมายว่า หัวหน้าค่ายมวยได้ถามว่านักมวยที่มีรายการทำการซ้อมการเข้าเป้า แล้วเห็นอาการของเด็กนักมวยคนดังกล่าวซึ่งแสดงออกทางด้านร่างกาย โดยเหนื่อยเร็วกว่าปรกติ หัวหน้าค่ายจึงถามว่าวันนี้ได้นอนพักกลางวันหรือยังนักมวยจึงตอบว่าไม่ได้นอนครับ หัวหน้าค่ายมวยจึงกล่าวว่า

“ถึงว่ามีงไม่ค่อยมีแรงซ้อมเลย พักก่อนใหม่ดูอาการท่าจะไม่ว้าว พรงนี้ค่อยซ้อมก็ได้ เดี่ยวไม่สบายมาแล้วจะหยัง อีกไม่กี่วันก็มีรายการชกมวย” เด็กนักมวยจึงกล่าวกลับมาว่า “ขอซ้อมอีก 1 ยก ก็ได้ครับ”

นักมวยรุ่นพี่ (เรียก)ถามว่าทำไมไม่หยุดพัก เด็กนักมวยตอบว่า บ่อกล้าดอกฮ้าย... ย่าน อ.โจ้ กับ พ่อ ฮ้าย ต้องซ้อมให้ได้ มันใกล้สี่ได้ตีแหล้ว

(ไม่กล้าห rokok พี่ กลัวอ.โจ้ กับพ่อ คำ ต้องขยันซ้อมเข้าไว เพราะมันใกล้จะสี่ตีแล้ว) วันนั้นพ่อของต้นมาดูการซ้อมและมารับต้นกลับบ้าน ที่จริงแล้วต้นไม่ได้นั่งมอเตอร์ไซค์กลับบ้าน แต่ที่พ่อมารับ เพราะมาส่งไฟตามถนนเพื่อให้ต้นวิ่งกลับตอนสองทุ่ม(ถ้ามีรายการจะเป็นอย่างนี้)

ดังนั้นหัวหน้าค่ายมวยเป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนในทุก ๆ ขั้นตอนของการฝึกซ้อม ตลอดจนการดูแลรักษา และการให้ความสำคัญแก่ตัวนักมวยไทยเป็นสำคัญ หัวหน้าค่ายห่วงใยเด็กนักมวยไทยเสมือนเป็นลูกของตัวเอง จากการที่ผู้วิจัยได้เข้าไปสัมผัสเป็นระยะเวลาานนับปี ผู้วิจัยได้เห็นในหลาย ๆ สิ่งรวมทั้งเหตุการณ์การดูแลเอาใจใส่ของหัวหน้าค่ายมวยต่อเด็กนักมวยไทยภายในค่าย เป็นบรรยากาศที่อบอุ่นบนความเหนื่อยล้าของแต่ละคน ผู้วิจัยจึงได้ถ่ายทอดเหตุการณ์การดูแลนักมวยของหัวหน้าค่ายมวยเพื่อให้เห็นถึงความห่วงใยระหว่างหัวหน้าค่ายกับเด็กนักมวยไทยอาชีพที่เกิดขึ้นในพื้นที่วิจัย

4. บริบทภายนอก

บริบทภายนอกเป็นส่วนที่สำคัญต่อกระบวนการกลายเป็นักมวยไทยอาชีพจากการได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน จากผลประโยชน์ที่มองเห็นจากภาครัฐและเอกชนที่ส่งต่อ ไปสู่นักมวยไทยและเจ้าของค่ายมวย ต่อการขับเคลื่อนในวงการมวยไทยอาชีพได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้บริบทภายนอกยังรวมไปถึงกระแสโลกที่ให้การส่งเสริมในด้านมวยไทยอาชีพ ซึ่งเนื้อหาของบริบทภายนอกในประเด็นต่างๆ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 การได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอกต่อวงการมวยไทยอาชีพ (ขอนแก่น)

4.1.1 การได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากภาครัฐ หน่วยงานของรัฐบาลที่มีส่วนรับผิดชอบ เป็นหน่วยงานที่มีส่วนควบคุมพื้นที่แห่งนั้นงานนี้ศึกษาเรื่องกระบวนการกลายเป็นนักมวยไทยอาชีพ ทำการศึกษาในพื้นที่เขตตำบลศิลา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ฉะนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยขึ้นคือองค์การบริหารส่วนตำบลศิลา (อบต.ศิลา) การจัตรายการการแข่งขันชกมวยไทยในช่วงของเทศกาลต่างๆ โดยส่วนใหญ่จะจัดขึ้นในเทศกาลบุญมหาชาติเป็นประจำทุกปี และนอกจากนั้นจะมีการจัดขึ้นตามงานต่างๆซึ่งแล้วแต่สถานการณ์ หรือมีผู้เสนอโครงการศึกการชกมวยไทย โดยส่วนของประชาชนเป็นผู้ยื่นเสนอโครงการจัดในงานต่าง ๆ ส่วนเงินรางวัลหรือเงินค่าตัวจะได้หลังจากการชกเสร็จ ตามที่ผู้จัตรายการได้กำหนดค่าตัวนักมวยไทยเอาไว้

4.1.2 การได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากภาคเอกชนในเรื่องการจัดรายการแข่งขันชกที่ต่างจากภาครัฐ คือภาคเอกชนจะไม่ได้เจาะจงจัดการแข่งขันในช่วงวันและเวลาไหน ทุกการแข่งขันจะมีเรื่องของผลประโยชน์ขึ้นมาก่อนเสมอ ถึงจะจัตรายการการแข่งขันในแต่ละศึกในจังหวัดขอนแก่นจะมีเวทีใหญ่เป็นเวทีที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในจังหวัด โดยจัตรายการแข่งขันในวันอาทิตย์ของทุก ๆ สัปดาห์ของเดือน ที่ค่ายวีระโยธินจะส่งรายชื่อเด็กนักมวยได้ตั้งขึ้นอยู่กับสภาพความพร้อมของเด็กนักมวยในค่าย

บริบทภายนอกจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งต่อกระบวนการขับเคลื่อนให้มวยไทยได้เดินหน้าอยู่ตลอดเวลาจากปรากฏการณ์ที่ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตได้เห็นถึงความเคลื่อนไหวในองค์กรของมวยไทยอาชีพอย่างมาก เป็นการใช้อำนาจในทางการเงินเป็นตัวกำหนดบทบาทผู้ที่อยู่ในวงการมวยไทย ซึ่งได้แก่ หัวหน้าค่ายมวยที่มีส่วนขับเคลื่อนด้านการสนับสนุนส่งเสริมนักมวยในค่ายของตนได้เข้าร่วมในรายการ(ค่าตัว)หากรายการใดให้ค่าตัวเด็กนักมวยในค่ายน้อยเกินไป หัวหน้าค่ายพิจารณาถึงความไม่เหมาะสมกับสิ่งที่ทางค่ายได้ทำมาจากความเหน็ดเหนื่อยของหัวหน้าค่ายมวย(ผู้ฝึกซ้อม)และตัวนักมวยในค่ายหัวหน้าค่ายมวยจึงเป็นผู้ต่อรองต่อบริบทภายนอก ที่มีผลกระทบทั้งดีและไม่ดีต่อเด็กนักมวยในค่ายแต่ส่วนใหญ่บริบทภายนอกจะส่งเสริมไปในทางที่คินนอกจากนี้การขับเคลื่อนในสนามมวยไทยแต่ละรายการยังมีกรรมกรในการตัดสินใจผลมวยไทยในแต่ละรายการที่มีส่วนสำคัญ ต่อการให้คะแนนต่อนักมวยไทยที่มีรายการชกและมีผลประโยชน์ทั้งทางตักและทางอ้อมในเวทียุทธที่ผู้วิจัยได้ไปสังเกตการณ์ในเวทียุทธหากไม่กล่าวถึงคงไม่ได้เพราะเขามีบทบาทต่อตัวนักมวยบนเวทีเขาคนนั้นคือเทรนเนอร์(ผู้ฝึกซ้อม) บทบาทที่เขาได้รับเขาจะคอยหนุนคือนักมวยตั้งแต่ก่อนขึ้นชก ตลอดจนการให้น้ำและนวดบนเวทีเมื่อ

พักยกแต่ละครั้ง หรือแม้กระทั่งการคอยดูแลในเรื่องเครื่องแต่งกายของนักมวยอย่างเช่นใส่กระชับมวยให้นักมวย พันมือ ใส่สนวม พันประเจียดที่แขน และสวมมงคลให้เด็กนักมวย(การแต่งกายหากมีใครอยู่ใกล้จะคอยช่วยกันไม่จำเป็นต้องมีเฉพาะเทรนเนอร์ในการแต่งกายให้นักมวย)ส่วนใหญ่บทบาทจะอยู่บนเวทีมากกว่าที่กล่าวมาจะขาดไม่ได้ คือ กลุ่มของบรรดาเซียนมวยทั้งหลายที่มีสำคัญอย่างหนึ่งต่อการชกในแต่ละครั้งของนักมวยไทยอาชีพหรือแม้กระทั่งการใช้อำนาจทางการเงินสนับสนุนและส่งเสริมการจัดรายการมวยไทยเพื่อประโยชน์ส่วนรวมและส่วนตนเป็นผลประโยชน์ชั้นซ้อนขององค์กร(ในที่นี้ผู้วิจัยขอเอ่ยนาม)เป็นต้นตั้งนั้นที่กล่าวมาเบื้องต้นที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อหัวหน้าค่ายมวย เทรนเนอร์(ผู้ฝึกสอน)และเซียนมวยกลุ่มนี้ล้วนมีความเชื่อมโยงค่อมิติทางอำนาจที่หลากหลาย เข้ามาในรูปแบบของหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนทั้งรวมตัวและมาเดี่ยว เขาเหล่านี้ได้หยิบยื่นสิ่งดีให้แก่วงการมวยไทยถูธร โดยตีมาตลอดคดลคจนวนวงการมวยไทยถูธรที่เน้นให้ความสำคัญต่อค่ายมวยไทยเป็นหลักต่อการขับเคลื่อนของวงการมวยไทยในจังหวัดขอนแก่น หลายๆ หน่วยงานที่มีผลประโยชน์ร่วมกันจึงมีกำลังในการขับเคลื่อนต่อไปจนถึงปัจจุบัน

4.2 กระแสโลกในการให้การส่งเสริมกีฬามวยไทยอาชีพ

4.2.1 การได้รับความสนใจรวมถึง การได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากต่างชาติ ในประเด็นเรื่องศิลปะการต่อสู้ประเภทมวยไทย กระแสความสนใจของคนทั่วโลกที่มีความสนใจการต่อสู้ด้วยศาสตร์และศิลป์ของมวยไทย ปัจจุบันนักมวยไทยได้เผยแพร่กระจัดกระจายไปในทั่วทุกทวีปในโลก อย่างเช่น สหรัฐอเมริกา เยอรมัน ฝรั่งเศส ปากีสถาน ญี่ปุ่น ฯลฯ เป็นต้น การได้รับเกียรติขึ้นชอบในด้านการต่อสู้ด้วยมือเปล่า ทำให้นักมวยไทยที่มีชื่อเสียงในเมืองไทยได้เดินทางไปทำการชกที่ต่างประเทศ การได้รับการสนับสนุนในที่นี้ เป็นการเลือกนักมวยในลักษณะของเครือข่าย นักมวยผู้ที่จะได้รับเลือกไปชกที่ต่างประเทศต้องเป็นเด็กในสังกัดค่ายที่มีชื่อเสียง และได้รับแชมป์ในเมืองไทย ส่วนใหญ่นักมวยที่มีโอกาสจะมีอายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป จะขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของหัวหน้าค่ายมวยไทยที่จะส่งตัวเด็กนักมวยไปทำการชกแข่งขันที่ต่างประเทศ โดยชาวต่างชาติจะให้การสนับสนุนในด้านการเดินทางของนักมวย และสำหรับเงินค่าตัวเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทยแล้วต่างกันมาก ซึ่งจะขอยกตัวอย่าง 2 ประเทศคือ 1) ประเทศอเมริกาได้เชิญนักมวยไทย คือ BM ศศิประภาyim ซึ่งเมื่อครั้งชกที่ช่องเจ็ดสี BM ได้รางวัลชกคูเคือรุ่นแรกของช่องเจ็ดสีไปครอง ตอนแรก BM ไปในนามของเทรนเนอร์ แต่พออยู่ไปสักพักเขาได้ทำการชกซึ่งเป็นรายการใหญ่ของประเทศ แล้ว BM ก็ได้เข็มขัดแชมป์มวยไทยที่ประเทศสหรัฐอเมริกาครอง และ 2) ประเทศญี่ปุ่น จัดรายการใหญ่ ชื่อ K1 ซึ่งเป็นที่รู้จักของคนทั้งโลก โดยรายการนี้ตอนเริ่มต้นมีนักมวยไทยไปชกแค่คนเดียวคือ บัวขาว ป.ประมุข และได้แชมป์มาครอง หลังจากนั้นก็มีนักมวยไทยอีกหลายคนกันไปชกในรายการเดียวกัน ดังนั้นกระแสของมวย

ไทยจึงได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากต่างประเทศต่อนักมวยไทยรุ่นสู่รุ่น ด้วยประเด็นตรงนี้ จึงไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องของการตกงานหรือไม่มีงานทำหากแสดงผลงานการชกที่ดีหลังจากแขวนนวม กระแสการบริโภคมวยไทยในขณะนี้เป็นที่จับตามองของเวทีโลก ชาวต่างชาติต่างให้การต้อนรับสำหรับนักมวยไทยที่แสดงการชกยอดเยี่ยมในประเทศไทย ตลอดจนผู้ที่ไม่สามารถชกได้เนื่องจากอายุมากหรือด้วยเหตุผลอื่นใด ทางต่างประเทศจะให้เกิดรายได้เป็นตำแหน่งเทรนเนอร์หรือครูฝึก เพราะที่ต่างประเทศยังต้องการครูฝึกมวยไทยจำนวนมากเช่นกัน

กระแสมวยไทยในต่างประเทศ ถึงแม้ส่วนใหญ่ นักมวยไทยอาชีพในค่ายวีระโยธินจะขาดโอกาสในเวทีระดับโลก เนื่องจากสาเหตุจากหลากหลายปัจจัย คือช่วงวัยของอายุ และขาดประสบการณ์ด้านแชมป์มวยไทยอาชีพ ที่สำคัญขาดโอกาส นอกจากนี้ นักมวยไทยคนหนึ่งที่เคยซ้อมในค่าย หัวหน้าค่ายส่งตัวเขาไปซ้อมที่ค่ายราชานนท์ เขาใช้ชื่อมวยเหมือนเดิมคือ “สิงค์เพชรน้อย วีระโยธิน” (เม็ค) เขาประสบความสำเร็จได้รับแชมป์รอบทันทีที่เวทีมวยช่อง 3 ในช่วงต้นปีพ.ศ. 2552 ทำให้เขาได้รับเกียรตินิยมตัวไปชกที่ต่างประเทศ แต่หัวหน้าค่ายราชานนท์ไม่ยอมให้เม็คไปชกที่ต่างประเทศ เพราะยังมีรายการใหญ่รออีก อย่างไรก็ตามค่ายวีระโยธินยังคงได้รับการส่งเสริมจากต่างประเทศแต่จัดอยู่ในส่วนน้อย ทั้งนี้กระแสมวยไทยอาชีพในต่างประเทศได้โดดเด่น และขยับเข้ามาใกล้ตัวคนไทยมากขึ้นทุกขณะ ในส่วนของเกียรตินิยมและศักดิ์ศรีที่ได้รับ ตำแหน่งแชมป์รวมทั้งเงินรางวัลทั้งตัวของนักมวยไทยอาชีพและค่ายมวย สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งจุดประกายให้นักมวยในค่ายวีระโยธินหลาย ๆ คน ให้เป็นตัวอย่างในการชกมวยไทยอาชีพทั้งเป็นแรงบันดาลใจให้เด็กนักมวยในค่ายวีระโยธินได้สู้ต่อไป ดังเช่น นัด “นุกดาหาร วีระโยธิน” กล่าวกับผู้วิจัยเมื่อวันที่ 27/07/2552

เห็นบัวขาว ป.ประมุขชกมวย KI ที่ประเทศญี่ปุ่นเขาชกมวยไทยเก่งมาก ๆ แต่ถ้ากติกาให้ปล่อยให้ใช้ศอกได้ บัวขาว ชนะขาดตั้งแต่ยกสาม พุดแล้วอยากจะไปชกเหมือนเขา”

อีกกรณีหนึ่งเมื่อวันที่ 05/09/2252 ผู้วิจัยได้ไปนั่งดื่มน้ำอัดลมที่บ้านของตา-ยาย ของ เขียวและแกรบ ผมได้คุยกับตาและเขียวเรื่องการชกมวยของเขียว โดยกล่าวในประเด็นที่ว่าเขียวชกมวยเก่ง เหลี่ยมมีเยอะแต่เสียค่ายไม่มีแรง ตาของเขียวจึงกล่าวว่า

“ถ้าโตมากกว่านี้จะให้หัวหน้าค่ายฝากไปชกมวยที่ต่างประเทศ เพราะเงินได้ดี เห็นตัวอย่างของก้าว ไกลิมใหม่ นั้นเขาชกมวยรายการเดียวกันกับ บัวขาว แม้ก้าว ไกลิมจะแพ้มากกว่าชนะเขายังมีเงินสร้างบ้านหลังใหญ่ให้พ่อกับแม่ได้อยู่พร้อมกับสร้างค่ายมวยที่ได้มาตรฐานขนาดใหญ่อยู่นะในบ้าน ในตำบลเดียวกันกับเรามึงเห็นไหม”

เขียวตอบกลับคุณตาว่า “ก็ให้โตกว่านี้ก่อนจะเอาอย่างไรก็ตามนั้น ยังไงก็ได้ไม่ว่ากัน แต่อย่างไรก็ต้องรอฟังพ่อก่อน พ่อว่าไงก็ว่าตามนั้น”

กล่าวได้ว่าพ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กนักมวยต่างให้ความสนใจมวยไทยในกระแสโลก จากการสังเกตพบว่าพ่อแม่ผู้ปกครองได้รับชมจากช่องรายการทางโทรทัศน์และเพื่อนในหมู่บ้านมาบอกกล่าวให้ฟัง ถึงกระแสมวยในต่างประเทศ ให้เห็นถึงการพัฒนาและความเจริญทางด้านวัตถุ(เงิน) ซึ่งมีมูลค่ามหาศาลเมื่อเปรียบเทียบกับค่าเงินบาทที่นักมวยได้รับในประเทศไทย นอกจากนี้ไม่เพียงกลุ่มของพ่อแม่ผู้ปกครองที่ให้ความสนใจกลุ่มเด็กนักมวยต่างมีความสนใจต่อการชกมวยกับคนต่างชาติ เพราะด้วยความต่างของร่างกายและการได้ไปรรโลงศิลปะการต่อสู้ประเภทมวยไทยให้ชาวต่างชาติได้รู้จักมากยิ่งขึ้น ถึงเกียรติยศศักดิ์ศรีของความเป็นไทย นอกจากนี้สิ่งที่เด็กนักมวยให้ความสนใจคือค่าตอบแทนที่ได้รับจากรายการที่ชกในต่างประเทศ เพราะฉะนั้นจากเพื่อนสู่เพื่อน ปากต่อปาก ทำให้ความแรงของมวยไทยในต่างประเทศ เป็นสิ่งที่จุดประกายความฝันและสร้างแรงจูงใจต่อเด็กนักมวยไทยอาชีพในค่ายวีระโยธินได้เป็นอย่างดี

5. กระบวนการขัดเกลาสู่ความเป็นนักมวยไทยอาชีพ

สำหรับกระบวนการขัดเกลาสู่ความเป็นนักมวยไทยอาชีพในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ และได้แยกประเด็นออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1)ขั้นเล่นบท 2)ขั้นเล่นบทบาท และ3)ขั้นสวมบทบาท ความเป็นนักมวยไทยอาชีพ ตามแนวคิดทฤษฎีสัญลักษณ์สัมพันธ์ที่ Mead (สัญญา สัญญาวิวัฒน์, 2540 : 132-133) ได้กล่าวเอาไว้ถึง ขั้นตอนสำคัญในกระบวนการพัฒนาอัตตาโดยแต่ละขั้นแสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงตัวเองในลักษณะชั่วคราว ในความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองและพยายามฝังลึกลงไป และกลายเป็นตัวตนของบุคคลนั้น ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1 ขั้นการเล่นบท

ขั้นการเล่นบทเป็นกระบวนการในลำดับหนึ่งของกระบวนการกลายมาเป็นนักมวยไทยอาชีพ มีเนื้อหาและประเด็นที่สำคัญอยู่ 4 ประเด็น ได้แก่ การรับสมัครและการคัดเลือก ค่านิยม และปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งกระบวนการเหล่านี้มีความสำคัญต่อการกลายมาเป็นนักมวยไทยอาชีพในเบื้องต้น โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1.1 การรับสมัครและ การคัดเลือก

การสมัครเข้าสังกัดค่ายแห่งหนึ่ง ก่อนที่เด็กจะเข้ามาเป็นสมาชิกของค่ายมวยได้นั้น พ่อแม่เป็นผู้ที่นำบุตรชายไปฝากต่อหัวหน้าค่ายวีระโยธินด้วยตนเอง หรือบางคนให้ญาติพี่น้องนำมาฝาก สำหรับเกณฑ์ในการรับสมัครและการคัดเลือกเด็ก จะไม่ได้จำกัดเพียงแค่สภาพร่างกาย เท่านั้น ที่สำคัญต้องมองถึงตัวเด็กมีความความต้องการและสนใจมากน้อยเพียงใด ผู้ก่อตั้งและหัวหน้าค่ายมวยได้คำนึงถึงความพร้อมทางด้านจิตใจของนักมวยเป็นอันดับแรก

รองลงมาคือพ่อแม่ผู้ปกครอง เพราะหากเด็กนักเรียนกับพ่อแม่ผู้ปกครองมีความขัดแย้งในเรื่องระบบความคิด เด็กจะไม่มีโอกาสได้เข้าสู่มวยไทยอาชีพ ตัวอย่างเช่น

“หลานชายของคุณยายคนหนึ่ง อายุ 4 ขวบ อยากชกมวยไทยเนื่องจากเห็นญาติรุ่นพี่ 3 คน เข้าไปเป็นนักมวย เมื่อเข้าไปชกมวยไทยได้สามถึงสี่ครั้ง คุณยายบอกให้เลิกชกมวยไทยด้วยสาเหตุที่ได้ยินมาจากคำบอกกล่าวของคนอื่น ยายจึงเป็นห่วง กลัวหลานเจ็บ กลัวหลานไม่ฉลาด ที่สำคัญพ่อซึ่งเป็นลูกของยายมีความสัมพันธ์เป็นพ่อของหลานคนนี้ได้เสียชีวิตไปด้วยพิษของโรคร้าย แม่ของเด็กคนดังกล่าวได้สามีใหม่ตั้งแต่ที่พ่อของเด็กคนนี้อยู่ที่บ้านแล้วปล่อยให้ลูกอยู่กับยายสองคน ยายจึงเป็นห่วงหลานมากกลัวหลานจะไม่มีอนาคต” ผู้วิจัยได้ถามคุณยายว่าทำไมถึงไม่ให้หลานไปชกมวยไทยเหมือนก่อน คุณยายกล่าวว่า

“บ่มีภูได้เบ็งมัน แลล้วยบ่มีภูได้ไปฮับไปส่งมัน กลับมามีคๆ คำๆ แต่ก่อนกะแม่อยู่ตอนพ่อมันยังบ่ตาย พ่อมันกะให้ลูกมันไปซ้อมไปตีอยู่ พ่อมันกะไปเบ็งมันให้กำลังใจลูกชาย แต่บัดนี้พ่อมันตายแล้วกะเหลือแต่มันนาะ กูกะบ่มีใผกะอยากอยู่กับหลานไปโดน ๆ ละกะเห็นนักมวยตีแล้วแตก ย่านมันโง่ ละกะย่านเสียเส้นคือบักจอม “ปลวก”

(อดีตนักมวยในค่ายวีระโยธิน จอมปลวกมาช่วยจับเป้าให้หัวหน้าค่ายมวยเขามีอาการเหมือนคนบ้า จากลักษณะการแต่งตัวที่ไม่เหมือนใคร คำพูด ทรงผม นอกจากนี้ยังชอบดื่มสุราขาว 40 ดีกรี) ทุกคนที่พบเห็นต่างบอกว่ามันตีมวยหลายจนเสียเส้นเป็นคำกล่าวต่อ ๆ กันมา แต่ตามความเป็นจริงแล้วไม่มีใครรู้แน่ชัด ผู้วิจัยเคยสัมภาษณ์พี่จอมปลวกที่เขาตอบคำถามววนบ้างก็ตอบในลักษณะเกินความเป็นจริง จอมปลวกมาเป็นผู้ช่วยสอนในค่ายได้ประมาณ 2 ถึง 3 เดือน ไม่นานก็ออกไป เนื่องจากหัวหน้าค่ายมวยไล่จอมปลวกออกจากค่ายมวย เพราะจอมปลวกไปรังแกเด็กนักเรียนจนเลิกออกต้องเย็บสามเข็ม พ่อแม่ของเด็กนักเรียนไม่พอใจอย่างมาก หัวหน้าค่ายจึงตัดสินใจไล่จอมปลวกไม่ให้มาที่ค่ายวีระโยธินอีกต่อไป

คำกล่าวของคุณยายที่ผู้วิจัยถามในประโยคข้างต้นมีความหมายว่า “ไม่มีใครดูแลหลานชาย ถ้าหลานชายซ้อมเสร็จไม่มีใครไปรับไปส่ง กลับมาคึกๆ มันอันตราย เมื่อก่อนพ่อของหลานชายยังไม่เสียชีวิตได้สั่งให้ลูกชายไปซ้อมชกมวยไทยที่ค่าย พ่อพยายามติดตามไปดูเพื่อให้กำลังใจเมื่อครั้งที่สามารถไปชมการชกมวยไทยของลูกชายในขณะที่ตนป่วย แต่ตอนนี้พ่อของหลานชายก็ได้เสียชีวิตไปแล้ว คุณยายไม่มีใครอยู่ด้วยอยากมีหลานอยู่ด้วยกันไปนานๆ ซึ่งคุณยายเห็นคนอื่นชกมวยไทยแล้วมีผลแตก จึงกลัวว่าเหตุการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นกับหลานของยายรวมทั้งคุณยายกลัวหลานชายของตนเมื่อชกมวยไทยแล้วจะทำให้ไม่ฉลาด ตลอดจนกลัวสติไม่ดีเหมือนจอมปลวก(ผู้ช่วยฝึกชั่วคราวในค่ายวีระโยธิน)”

อีกกรณีหนึ่งวัน ที่ 13 เมษายน 2552 ซึ่งตรงกับวันสงกรานต์ของไทยเรา ผู้วิจัยได้มีโอกาสเข้าไปรดน้ำในวันสงกรานต์พร้อมกับพ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กนักรวมค มีเครื่องญาติของนักรวมคที่อยู่บ้านหนองกงมาร่วมในวันดังกล่าว ซึ่งมาพร้อมกับลูกชายได้บอกกับ หัวหน้าค่ายมวยว่าอยากฝากลูกชายของตนชกมวยในค่าย หัวหน้าค่ายกล่าวตอบกลับว่า

“ก็อามาสี ว่าแต่มันจะเอาด้วยไหมละ มวยไทยต้องมีใจรักจริง ๆ ถึงจะ อยู่ได้นะ ไม่ใช่คิดอยากแต่จะเล่นเกม อันนี้ไม่เอาด้วยนะ” หัวหน้าค่ายมวยได้ยกตัวอย่างนักรวมค ไทยคนหนึ่ง โดยกล่าวว่า

“ทีแรกมันก็สนใจอยู่นะ แต่ชักพึดมันคิดเพื่อนคิดเกม บอกมันให้เข้ามา ซ้อม สองถึงสามครั้ง ไม่มาผมเองก็ไม่ว่าอะไร เพราะมวยไทยอย่างที่บอกต้องมีความสนใจในการ ซ้อม จะมาเล่น ๆ ซ้อม ๆ มันไม่ได้อะไรหรอก เหนื่อยคนซ้อมซะเปล่า”

เมื่อเด็กคนนั้นได้ยินจึงตอบกลับมาอย่างรวดเร็วว่า “ไม่ซ้อมแล้วครับ เล่นเกมดีกว่า” แม่ของเด็กคนนั้นจึงถามว่าทำไมละลูก ไม่อยากเป็นนักรวมคเหมือนพี่เขาหรือไร เด็กคนนั้นจึงตอบว่าไม่ “เอา ไม่ชอบ กลัว” เพราะฉะนั้นการรับสมัครการคัดเลือกนักรวมคเข้ามา ยัง ค่ายวีระ โยธิน จึงต้องพิจารณาในหลาย ๆ ส่วนประกอบกัน หากมีเด็กคนใดสมัครใจเข้ามาเล่นมา ซ้อมมวยไทยกับเพื่อนๆ ในค่ายวีระ โยธิน สิ่งนั้นเป็นจุดแรกที่สายตาของหัวหน้าค่ายหรือผู้ดูแลค่าย ได้จับจ้องมองอยู่ห่างๆ โดยการสังเกตพฤติกรรมการอยากรู้หรืออยากเป็นและอยากลอง ทั้งนี้ การสังเกตการณ์ได้ใช้เวลาสังเกตอยู่ไม่นาน หัวหน้าค่ายหรือผู้ควบคุมดูแลได้เห็นถึงความสามารถ ในเบื้องต้นจึงได้แนะนำให้นักรวมคมวยไทยในชื่อสังกัดค่าย วีระ โยธิน อย่างเช่น

เจิวสศ วีระ โยธิน กล่าวว่

“เริ่มแรกเห็นเพื่อนชกมวยไทยก็เลยสนใจอยากจะทำมาชก โดยเข้าไปค่ายมวยกับเพื่อน อย่างไม่มีใครฝาก หลังจากนั้นพ่อเข้าไปฝากตัวให้ซ้อมอยู่ในค่ายกับ ลุงจ้อย ญาติพี่น้องต่างให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี และก่อนหน้านั้นผมก็รู้สึกชอบในมวยไทย”

หมาแกรบ(บ๊ิก) กล่าวว่

“ก่อนจะเข้าไปฝึกซ้อมที่ค่ายมวย บ๊ิกตัดสินใจเข้าไปเล่นในค่ายมวยก่อน เป็นอันดับแรก โดยที่พี่นักรวมคเข้าไปซ้อมและแกรบเป็นผู้นั่งดูและเริ่มสนใจอยากเห็นเล่นดูบ้าง แรก ๆ ตาจับไม่ให้แกรบแตะข้าม เพื่อเป็นพื้นฐานก่อนเข้ากระสอบ ใช้ระยะเวลาในการซ้อมมวย ไทยประมาณ 3 เดือนจึงได้ตีมวย”

เพราะฉะนั้น เภณท์ในการรับสมัครจึงไม่ได้จำกัดที่หน้าตา อายุ น้ำหนัก ส่วนสูง หุ่นดีหรือไม่ดี การคัดเลือกจะดูที่ความพร้อมทางด้านสภาพจิตใจของเด็กนักรวมคว่ามีความ สนใจมากน้อยเพียงใดต่อกีฬามวยไทยและกระบวนการฝึกซ้อมในแต่ละขั้นตอน ทั้งนี้หัวหน้าค่าย

มวยหรือผู้ฝึกสอนยิวคิฟิฝนมวยไทยให้แก่ผู้ที่มีความสนใจในมวยไทยอย่างจริงจัง ที่สำคัญต้องได้รับการยินยอมจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ค่ามวยถึงจะรับไว้พิจารณาเป็นลำดับต่อไป ทั้งนี้ ในกระบวนการฝึกซ้อมมวยไทยจะไม่สอนให้กับผู้ที่คิดทดลองซ้อมเล่นๆ ดังนั้นการรับสมัครคัดเลือกเด็กผู้ที่มีความสนใจรวมถึงการได้รับความเห็นชอบจากผู้ปกครอง ผู้ปกครองมีความสำคัญต่อการเข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพ เนื่องจากผู้ปกครองทุกคนต่างมีความมุ่งหวังต่อการเจริญเติบโตและอยากเห็นอนาคตที่ดีของบุตรหลานที่ตนดูแล ประเด็นความห่วงใยต่อคุณภาพชีวิตของบุตรหลานจึงเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งต่อการเข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพ พ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กแต่ละคนย่อมมีความห่วงใยต่อสุขภาพร่างกายของบุตรหลาน การอบรมขัดเกลาบุตรหลานในครอบครัวยุคปัจจุบันจะไม่สอนให้เด็กใช้ความรุนแรง ฉะนั้นไม่แปลกเลยที่นักมวยในวงการมวยไทยอาชีพของเมืองไทยเริ่มน้อยลง จากการไม่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวหรือผู้ปกครอง ผู้ที่เข้ามาในวงการมวยไทยอาชีพส่วนจึงเป็นลูกหลานคนในชุมชนหรือเป็นเพื่อนของเพื่อนหรือคนใกล้ชิดตลอดจนระบบเครือข่ายที่มีความสัมพันธ์กันระหว่างเด็กนักมวยไทยอาชีพ กล่าวได้ว่าการรับสมัครคัดเลือกบุคคลที่เข้ามาซ้อมในค่ายมวยวิระโยธินส่วนใหญ่จะมาจากระบบเครือข่าย และกลุ่มเพื่อน นอกจากนั้นการรับสมัครคัดเลือกบุคคลผู้ที่จะมาเป็นนักมวยไทยอาชีพขึ้นอยู่กับดุลพินิจของหัวหน้าค่ายมวยและเกิดจากความสนใจในมวยไทยโดยตรงของเด็กและผู้ปกครองให้การสนับสนุน

5.1.2 ค่านิยม

ค่านิยมมีความสัมพันธ์ต่อกระบวนการเข้าสู่มวยไทยอาชีพ ค่านิยมไม่ได้เกิดขึ้นจากการเรียนรู้แต่เกิดจากประสบการณ์และปรากฏการณ์ที่ได้รับรู้ของเด็กนักมวย นักมวยส่วนใหญ่มีความนิยมชมชอบในศิลปะมวยไทย ค่านิยมที่มาจากญาติพี่น้องได้รับความรู้ทักษะบางส่วน จากการดูทีวี ดูมวยไทยตามงานวัดหรืองานประจำปีต่างๆ ค่านิยมจึงเกิดขึ้นตามมาด้วยความรู้สึกอยากรู้ อยากลองตามกิจกรรมทางสังคม ซึ่งค่านิยมเบื้องต้นเป็นเงื่อนไขที่มีส่วนกระตุ้นให้นักมวยกล้าตัดสินใจเข้าสู่การเป็นนักมวยไทยอาชีพ ยกตัวอย่างนักมวยในค่ายวิระโยธิน ชื่อ ลุย

“ลุย” มีความชื่นชอบเป็นอย่างมาก เพราะอยากดัง อยากเป็นมวยเงินแสน (หรือไม่ต้องแสนก็ได้ ได้ทำอินทรียี่ห้อก็พอใจแล้ว ค่าตัว50,000 บาทต่อรายการชกในแต่ละครั้ง)

ค่านิยมอีกเสี้ยวของ “ยิง” นักมวยในค่ายวิระโยธิน ยิ่งกล่าวว่ามี ความสนใจพิเศษจากนักมวยคนอื่นที่ประสบความสำเร็จ โดยเห็นแสนชัย ส.กิงค์สตาร์ ค่อยที่ลุมพินีและช่องเจ็ด มีความรู้สึกอยากได้ตั้งค์เหมือนแสนชัย ที่สำคัญอยากทำให้ได้เหมือนแสนชัย ยิ่ง กล่าวถึงทำให้การชกมวยไทยเป็นอาชีพที่สุจริต เพราะไม่ได้ไปลักขโมยของใคร การชกมวยไทยเป็นการออกกำลังกายได้ดีไม่น้อยไปกว่ากีฬาประเภทอื่น ๆ และทำให้ร่างกายของเราแข็งแรงด้วย

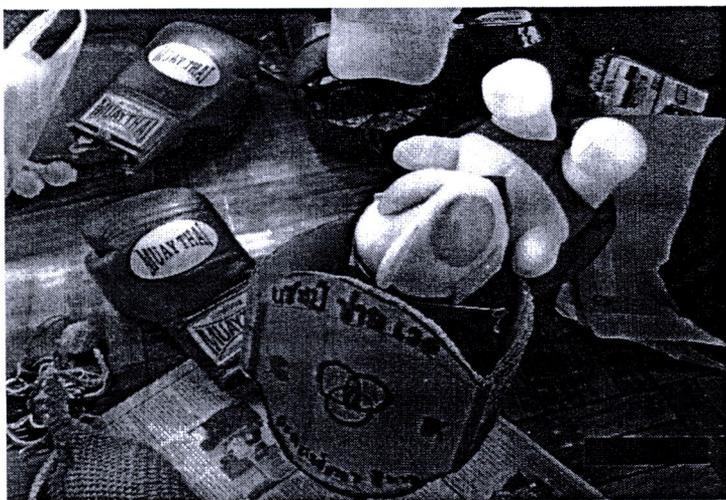
นอกจากนี้กรณีพ่อของก๊อซึ่งเคยเป็นนักมวยไทยมาก่อน ได้เล่าให้ผู้วิจัย ฟังถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งที่เริ่มสนใจในวงการมวยไทยอาชีพ โดยกล่าวว่า

เริ่มแรกน้ำชัยสนใจในมวยไทยจากการได้สังเกตพี่ชายชก จึงมีความ สนใจชกมวยไทย ในความคิดตอนนั้นมีความรู้สึกว่าจะชกมวยไทยเพื่อความมัน (วัยรุ่น) อายุ 11-12 ปี ชกครั้งแรกชนะ แต่จำไม่ได้ว่าชนะใคร ชกมวยไทยมาประมาณ 10 กว่าครั้ง แพ้ 3 ครั้ง ต่อมาอายุ 23 ปี จึงตัดสินใจลาออกจากวงการ(แขวนนวม) เนื่องจากกดดันในหลากหลายรูปแบบ มีความคิดว่ามันจำเจ เซ็ง นำรำคราญ อย่างเช่น ยาสีฟันเมื่อวางไว้ในห้องน้ำไม่ถึงนาทีหาย รองเท้า ทอดไว้หาย เสื้อผ้ายิบเอาของใครไปใส่ก็ได้ น้ำชัยจึงมีความคิดที่ไม่ชอบในสถานการณ์ที่เป็นอยู่ ในตอนนั้น สุดท้ายตัดสินใจกลับมาอยู่ที่ขอนแก่น”

นอกจากนี้อีกมุมหนึ่ง “ก๊อ” ลูกชายคนเล็กของน้ำชัยเป็นคนนิสัยร่าเริง สนุกสนานมีอยู่ครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ 28 09 2552 ก็ได้ทำเข็มขัดแชมป์มวยลูมพิณี และแชมป์มวยเจ็ดสี ด้วยกล่องกระดาษด้วยจินตนาการและความตั้งใจของก๊อ เมื่อก๊อสวมเข้าเป็นเข็มขัดด้วยสายที่ทำขึ้น เป็นพิเศษด้วยผ้าก๊อจึงนำมาโชว์ให้พ่อให้ดู พ่อจึงบอกว่า “ถ้าอยากได้ก๊อให้ขยันซ้อมเข้าไว้”

ภาพที่ 4 ก๊อทำเข็มขัดแชมป์ลูมพิณี

ภาพที่ 5 กีฬาเริ่มขัดแชมป์เจ็ดสี

การเรียนรู้จากประสบการณ์ และการสังเกต จากการกระทำของคนอื่นเป็นกลไกทางสังคมที่เป็นสิ่งกระตุ้น ทำให้กลายเป็นค่านิยมอย่างอัตโนมัติ สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดแรงจูงใจต่อการได้รับแชมป์มวยไทย แม้ต้องแลกกับความเหนื่อยห้ำและต้องอดทนต่ออุปสรรค เพราะนั่นเป็นแนวทางในการปฏิบัติที่ตนพึงพอใจต่อการเป็นนักมวยไทยอาชีพ อีกกรณีหนึ่งซึ่งเป็นคุณค่าของเจิวได้เล่าประสบการณ์เมื่อครั้งที่ชกมวยไทย โดยกล่าวว่า

“เมื่อก่อนคุณตาเคยชกมวยไทยเมื่ออายุ 18 ปี ใช้ชื่อมวยไทยคือ สมัยศึก เพชรในหิน ก่อนจะชกคุณตาบอกว่าเห็นเขาชกมวยไทยแล้วอยากจะชกเหมือนคนอื่น เพราะคิดว่าตนเองก็มีร่างกายแข็งแรง จึงตัดสินใจซ้อมมวยด้วยตนเอง ชกมวยไทยครั้งแรกคุณตาสมัย ชกชนะแต่จำไม่ได้ว่าชกกับใครเพราะนานมาแล้ว”

กล่าวได้ว่าค่านิยมด้านครอบครัวที่ถูกถ่ายทอดเป็นองค์ความรู้ ในช่วงของการเข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างหนึ่ง ทำให้เด็กนักมวยไทยอาชีพได้สร้างแรงจูงใจ ให้เขาเหล่านั้นได้ฝ่าฟันอุปสรรคจากหลากหลายเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในระหว่างกระบวนการและกิจกรรมที่ถ่ายทอดให้กับตัวเด็กนักมวยไทยอาชีพ นอกจากนี้ค่านิยมในส่วนของนักมวยที่ตนชื่นชอบให้เป็นซูเปอร์สตาร์ในใจ กลุ่มบุคคลเหล่านี้เป็นแรงจูงใจที่สำคัญมากอย่างหนึ่ง เพราะนอกเหนือจากการสร้างขวัญกำลังใจให้เด็กนักมวยมีใจสู้ บุคคลเหล่านี้ยังได้เสริมสร้างทักษะทางอ้อมจากการรับชมทางโทรทัศน์ของเด็กนักมวยไทยอาชีพ ที่ได้รับนอกเหนือจากหัวหน้าค่ายได้ถ่ายทอดโดยตรง ฉะนั้นค่านิยมต่าง ๆ ที่เด็กนักมวยไทยอาชีพได้รับทำให้เขาได้พัฒนาสู่ความเป็นนักมวยไทยอาชีพอย่างสมบูรณ์

5.1.3 ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

ค่ายมวยที่ผู้วิจัยให้ความสำคัญในการศึกษา มีปฏิสัมพันธ์ในหมู่คณะ ตลอดจนการฝึกซ้อมในค่ายมวยและนอกค่ายมวย ผู้วิจัยจะแยกความสัมพันธ์ดังนี้

5.1.3.1 นักมวยจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อหัวหน้าค่ายมวย (ผู้ฝึกสอน) ในลักษณะด้านความเคารพทั้งในค่ายและนอกค่ายในหลายเหตุการณ์ของทุกๆ ปี จะเห็นได้จากให้ความเคารพคนในครอบครัวของหัวหน้าค่ายมวย โดยการไหว้ (ไปลามาไหว้) ยกตัวอย่างกรณีการแสดงความเคารพต่อค่ายมวยเช่น วันไหว้ครูนักมวยในค่ายต่างนัดกันเพื่อทำการไหว้ครู (หัวหน้าค่ายมวยและผู้ก่อตั้ง) จะเตรียมพวกมาลัยดอกไม้ มอบให้หัวหน้าค่ายมวยและผู้ก่อตั้งและวันส่งการเด็กนักมวยพร้อมด้วยพ่อแม่หรือผู้ปกครอง รวมทั้งพี่น้องของนักมวย จะรวมตัวกันเพื่อรดน้ำผู้ก่อตั้งในช่วงหัวค่ำของงานเทศกาลสงกรานต์ทุกปี หัวหน้าค่ายมวยและผู้ก่อตั้งจึงมีบทบาทสำคัญต่อนักมวยและพ่อแม่ผู้ปกครองนักมวย นอกจากนี้ยังมีบทบาทต่อการฝึกสอน ซึ่งเป็นผู้กำกับดูแลนักมวยในเวลาฝึกซ้อมทุก ๆ กิจกรรม อย่างเช่น กรณีการฝึกซ้อมมวยไทยในค่ายวิระ โยธิน โดยคุณตาเป็นผู้ควบคุมการฝึกซ้อม ได้กล่าวต่อพฤติกรรมกรรมการซ้อมในแต่ละกิจกรรมว่า

- 1) พยายามได้ “โค่นัด”
- 2) ซ้อมดีๆ จึงจะได้ไปตีกับตัวใหญ่ๆ ได้สบาย
- 3) ยืนห่างๆ เข่งเท้าไว้ไล่แขนไว้ มาซ้อมใกล้ ตาจะให้เห็นชัด ๆ
- 4) จับให้มันอยู่ดี ดึงแล้วตีเลยเวลาเขาดึงต้องสังเกตจังหวะ

เอาไว้ซิ ไล่แขนไว้อย่าให้เขาเกาะ(ร็อก)คอง่ายๆ ซิ แล้วกะจับให้มัน มองเหลี่ยมผู้ต่อสู้ก่อนค่อยตีเข้า

- 5) ดันเข้ามา บีมมันให้แรงๆ ตี ดึงใช้กำลังแขนดึง โนม้ตัวดึง
- 6) มือเปล่าหลายๆ ก็เตรียมเอาน้ำให้ซิใครที่ไม่ได้ซ้อมเอาน้ำให้

เพื่อนคิมด้วย

7) มือมึงอยู่ไหน “ก๊อง” “จอมปลวก”(ผู้ช่วยผู้ฝึกซ้อม) ตบมันเลย มันถึงจะจำ มือตกเมื่อไรตบที่ฟิงลำทันที เท้าตกเตะทันที

8) เร่งเร็ว....ๆ ๆ ๆ ๆ เร่งๆ เมื่อใกล้ถึงเวลาพักแต่ละยก หรือเวลา 30 วินาที ผู้ควบคุมการฝึกซ้อมจะส่งเร่ง เพื่อให้เกิดความเคยชินในเวลาชกจริงเมื่อถึงปลายยกกำลังจะได้ไม่ตก (คุณตากล่าว)

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างหัวหน้าค่ายมวย(ผู้ฝึกสอน)ต่อเด็กนักมวยไทยในค่าย ไม่ใช่แค่การ ตีเตือนว่ากล่าวแก่เด็กนักมวยเท่านั้น แต่เป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงการเอาใจใส่ต่อการซ้อมของเด็กนักมวยไทยในค่าย ตลอดจนการตะ โจนร้องเสียงดังยังเป็นการกระตุ้นเตือนให้เด็กนักมวยได้จดจำต่อกระบวนการฝึกซ้อมในแต่ละครั้งที่ส่งสอนออกไปเพื่อหวัง

ให้เด็กนักมวยได้พัฒนาฝีมือ(เหลี่ยมมวย)ให้แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้หัวหน้าค่ายมวย(ผู้ฝึกซ้อม)ไม่เพียงให้การเอาใจใส่ดูแลแต่การซ้อมมวยไทยเท่านั้น แต่ยังคอยห่วงใยสอบถามทุกข์สุขของเด็กนักมวย หัวหน้าค่ายมวยจะให้ความสำคัญเรื่องสุขภาพของนักมวยอย่างมาก เพราะหากรู้ว่านักมวยคนใดไม่สบายจะเป็นผู้หายามาให้ หากรุนแรงจะพาไปหาหมอ เป็นต้น

5.1.3.2 ปฏิสัมพันธ์ของนักมวยในการซ้อมมวย มีความสนิทสนมของนักมวยด้วยกันเอง เมื่อมีกิจกรรมการซ้อมแต่ละกิจกรรมทั้งการซ้อมภายในค่ายและนอกค่ายจากกิจกรรมการซ้อม นับตั้งแต่การวิ่ง ซึ่งพฤติกรรมของเด็กนักมวยในการซ้อมแต่ละกิจกรรมของทุกระบวนการเล่น ส่วนใหญ่หากมีผู้ใหญ่อยู่ด้วยการซ้อมในทุกกิจกรรมจะเป็นไปได้ดีแต่เมื่อวันใดที่ไม่มีผู้ใหญ่อยู่ในขั้นตอนของกระบวนการซ้อมเด็กจะมีแต่เล่นไม่คอยสนใจต่อกระบวนการฝึกฝนในกิจกรรมของกระบวนการซ้อมนั้น ๆ ดังจะยกตัวอย่างกรณีที่มีกิจกรรมการซ้อมนอกค่ายจากการวิ่ง เช่น

“เมื่อเช้าของวันที่ 9/01/51 เวลา 05:30 การวิ่งแต่ละครั้งยังรอกันเหมือนเดิม เมื่อรอครบจำนวนเด็กนักมวยที่อยู่บ้านใกล้เคียง จึงได้เริ่มชวนกันออกไปวิ่งในวันนี้แค่ห้าคนไปพร้อมกับผู้วิจัยรวมกันเป็นหก วิ่งออกไปได้เพียงแค่สองถึงสามกิโลเมตร เด็กนักมวยสามคนก็ชวนกันเดิน ชื่อนัด หมาแครบ และยง ชักพักเขาก็ออกวิ่งไปจนถึงบ้านหนองกุง ก็ชวนกันเดินอีก ส่วนผู้วิจัยคิดว่าจะวิ่งต่อแต่ดูสภาพตัวเองแล้วเริ่มห่อหุ้มร่างกายแล้วจึงต้องเดินไปพร้อมๆ กับเด็กนักมวยจนถึงค่ายกว่าจะมาถึงค่ายมวยก็กินเวลาไปถึง 07:50 น. จึงไม่ได้เข้าไปซ้อมที่ค่าย เพียงแค่ชวนกันกลับบ้านตัวเอง”

ยกตัวอย่างอีกกรณีหนึ่ง

เมื่อวันที่ 17/01/2551 เวลา 16:30 น. วันนี้อนเย็นผู้วิจัยจะออกไปวิ่งกับเด็กนักมวยไทยอาชีพแต่เมื่อผู้วิจัยเดินไปถึงโรงเรียนบ้านเต่าอ ซึ่งเส้นทางผ่านที่เด็กนักมวยในค่ายจะต้องออกไปวิ่งบนถนนลาดยาง (ถนนใหญ่)ผู้วิจัยได้ยินเสียงร้องตะโกนเรียกว่า

“อ้าย ๆ มานี่ซิไปใส่ เขาบ่อเลนคอกมือนิ มันบ่อมีคนเลนจักหน้อยเฮาจึงเข้าไปค่าย”

ซึ่งมีความหมายว่า พี่ ๆ มานี่จะไปไหนเขาไม่วิ่งหรือวันนี้ไม่มีคนวิ่ง ชักครู่เราก็อยกกลับไปค่ายพร้อมกัน พอเด็กนักมวยพูดเสร็จบางคนก็ยิ้มบางคนก็หัวเราะ เด็กนักมวยก็รวมตัวกันอยู่นั้น ตะตะกร้อ บางคนก็เตะฟุตบอล เย็นวันนี้เด็กนักมวยจึงไม่ได้ออกไปซ้อมวิ่งอีกวัน ผู้วิจัยจึงได้เข้าไปเล่นด้วยจนกระทั่งได้เวลาฟ้ามืดเวลา 17:30 น. ได้เวลากลับค่ายมวยแต่ยังไม่มีใครคนใดกลับไปค่ายมวย แกรบ จึงมาโกหกเพื่อนและพี่ในค่ายมวยว่า

“ไปค่ายได้แล้ว อาจารย์ให้มาเรียก”

หลังจากที่ได้ฟังคำที่เกรบพุดนักมวยทุกคนก็วิ่งกลับค่ายมวย นอกจากนี้ปฏิสัมพันธ์ของเด็กนักมวยต่อพฤติกรรมการซ้อมมวยไทยภายในค่าย บางกรณีนักมวยไทยจะขอกล้อและเล่นในขณะการซ้อมมวยไทย เมื่อหัวหน้าค่ายมวยและคุณตาเห็น ผู้ใดผู้หนึ่งในสองท่านนี้จะเป็นคนตักเตือนอย่างรุนแรงโดยใช้เสียง เพื่อให้เด็กกลัวหรือเชื่อฟัง เช่นหัวหน้าค่ายมวยกล่าวว่า

“หากใครคุยกันหรือเล่นกันในขณะซ้อมจะเอาไม่เรียฟาดแบบ
ไม่บอก”

“เล่นอีกแล้ว เดียว ๆ เดียวกูสั่งเลิกศึกเลยวันนี้ เล่นกันเข้าไป”

ส่วนใหญ่การหยอกล้อและเล่นในขณะการซ้อมจะพบในพฤติกรรมของเด็ก ส่วนที่ให้ความสนใจต่อการซ้อมทุกๆขั้นตอนตั้งแต่ที่ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่ภาคสนามจะมีเพียงสองถึงสามคน ได้แก่ ลุย ตัน และร็อก สามคนนี้การซ้อมไม่เห็นมีพฤติกรรมการหยอกล้อและเล่นกัน ผู้วิจัยเคยถาม “ร็อก” ว่าทำไมการซ้อมถึงดูจริงจังกว่าเพื่อนนักมวยคนอื่นๆ ร็อกจึงตอบกลับมาว่า

“คนมันเล่นกะเล่นไป ผมมีรายการผมต้องซ้อมให้ดี บางเดือนมันกะต้องเชื่อให้เด็กน้อยมันเห็นน่าได้อ้าย บ่อแม่นว่าซิเล่นนำเด็กน้อยมันกะบ่อแม่น เฮ้มันใหญ่แล้วเพราะว่าหัวหน้าค่ายมวยกับคุณตา เดี๋ยวได้บอกผมคุมเด็กน้อย หากเมื่อได้เดินบ่ออยู่”

ซึ่งมีความหมายว่า ใครมันจะเล่นก็เล่นไป ผมมีรายการที่ต้องชก ผมต้องซ้อมให้ดี บางครั้งมันต้องทำให้เด็กนักมวยไทยในค่ายเห็นด้วยนะพี่ ไม่ใช่ว่าจะเล่นกับเด็กนักมวยอย่างนั้นมันไม่ใช่ เรายัน โตะๆ กันแล้ว เพราะที่สำคัญหัวหน้าค่ายกับคุณตาได้กำชับผมให้ช่วยกันดูแลเด็กนักมวยไทยในค่ายเราด้วย หากวันใดที่ไม่มีใครอยู่ด้วย

ดังนั้นพฤติกรรมด้านปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่กล่าวมาในเบื้องต้นมีทั้งผู้ที่ตั้งใจจริงต่อกระบวนการซ้อมและไม่ตั้งใจซ้อม ส่วนนี้เมื่อเด็กได้ผ่านช่วงของความเป็นเด็กหรือได้ผ่านกระบวนการขัดเกลาจากค่ายมวยไปแล้ว ตลอดจนผ่านช่วงของวัยหนึ่งที่สามารถตัดสินใจด้วยตนเองได้ เด็กนักมวยจะเริ่มที่จะคิดว่าสิ่งไหนดีสิ่งไหนที่ไม่ดี ที่สำคัญนอกเหนือจากกระบวนการฝึกซ้อมมวยไทยในทุกกิจกรรมของแต่ละวันและสมควรต่อที่ต้องปล่อยเด็กนักมวยไทยกลับแยกย้ายไปพักผ่อนบ้านของตัวเอง หัวหน้าค่ายมวยจะเป็นผู้เรียกเด็กนักมวยมากล่าวตักเตือนในเรื่องที่ไม่ถูกต้องในระหว่างการซ้อมในทุกกระบวนการ ใครที่ต้องได้รับการแก้ไขปรับปรุง หรือแม้กระทั่งเรื่องของการกระทำความผิดทั้งในค่ายและนอกค่าย เป็นประเด็นที่หัวหน้าค่ายต้องมีส่วนรู้เห็นเสมือนเป็นผู้ปกครองของเด็กนักมวย ทั้งนี้หัวหน้าค่ายมวยเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องของการขัดเกลาตักเตือนให้เด็กนักมวยแสดงพฤติกรรมที่ดี เด็กนักมวยไทยจะได้มีปฏิสัมพันธ์

ที่คิดต่อการซ่อมทั้งในค่ายและนอกค่าย เป็นการขัดเกลาที่ทำให้เด็กนักมวยไทยได้เป็นคนดีทั้งในสังคมและต่อครอบครัว

5.2 ขั้นการเล่นบทบาท

ขั้นการเล่นบทบาทเป็นขั้นที่สองของกระบวนการกลายเป็้นนักมวยไทยอาชีพ มีกระบวนการที่สำคัญดังต่อไปนี้ ได้แก่ การยอมรับกฎกติกาและวัฒนธรรมภายในค่าย การจดทะเบียนความเป็นนักมวยไทยอาชีพ และการพัฒนาฝีมือ(การฝึกซ้อม) ซึ่งมีรายละเอียดที่สำคัญดังต่อไปนี้

5.2.1 การยอมรับกฎกติกาและวัฒนธรรมภายในค่าย

นักมวยทุกคนในค่ายต่างได้รับกฎกติกาและวัฒนธรรมจากหัวหน้าค่ายมวย กฎกติกาที่มีส่วนสร้างนักมวยให้เป็้นคนดีและเป็นนักมวยที่ดี ได้แก่ ห้ามนอนดึกเกิน 22.00 น. ห้ามเล่นการพนัน ห้ามดื่มเหล้า ห้ามสูบบุหรี่ ห้ามยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติดทุกประเภท และห้ามเที่ยวกลางคืน ซึ่งกฎกติกาเหล่านี้เด็กนักมวยต่างให้ความยอมรับเป็นส่วนโห่ใหญ่ แต่มีบางส่วนที่เด็กนักมวยก็ไม่สามารถทำได้ทุกขั้นตอนคือบางครั้งเด็กก็นอนดึก บางครั้งเด็กนักมวยบางคนแอบดื่มเหล้า โดยที่หัวหน้าค่ายและผู้ปกครองไม่ทราบ ตัวอย่างเช่นเด็กนักมวยคนหนึ่งชื่ออุป (นามสมมุติ) กล่าวไว้ว่า

“พอใจในกฎกติกาที่ได้รับส่วนเรื่อของการฝ่าฝืนก็มีบ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็อยู่ในกฎกติกา” ซึ่งกฎกติกาเหล่านี้หัวหน้าค่ายมวยเป็นผู้ที่กำหนดเอาไว้ เนื่องจากหัวหน้าค่ายมวยมีมาตรการที่เด็ดขาด โดยได้กล่าวว่า

“หากใครที่ไม่สนใจในเรื่องการฝึกซ้อมเมื่อบอกกล่าวแล้วเด็กนักมวยไม่ยอมเชื่อเคารพในกฎกติกา เอาไว้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร”

ทั้งนี้หัวหน้าค่ายมวยจะสร้างนักมวยผู้ที่ยัน อดทน และเชื่อฟัง ด้วยเหตุนี้เองนักมวยค่ายแห่งนี้จึงมีนักมวยที่ประสบความสำเร็จอยู่เป็นรุ่นๆ และที่สำคัญผลิตพลเมืองที่ดีเข้าสู่สังคมไทย

กฎกติกาที่กล่าวไว้ในเบื้องต้น เป็นส่วนหนึ่งที่มีส่วนขัดเกลาอย่างมากต่อนักมวยไทย ซึ่งได้ซึมซับในวัฒนธรรมของการฝึกซ้อม และที่จะกล่าวต่อไปนี้เป็นส่วนหนึ่งของกฎกติกาและวัฒนธรรมที่ค่ายมวยจะมอบให้เด็กนักมวยไทยภายในค่าย โดยการกำกับของหัวหน้าค่ายมวย ได้ถ่ายทอดกระบวนการขัดเกลาให้แก่เด็กนักมวยไทยทางตรง ซึ่งมีรายละเอียดที่สำคัญดังนี้

1. กฎระเบียบ

ภายในค่ายมวยมีกฎระเบียบที่สืบทอดกันมายาวนานจวบถึงปัจจุบัน ซึ่งกฎระเบียบที่เกิดขึ้นเป็นการกำหนดขึ้น โดยหัวหน้าค่าย ซึ่งกฎระเบียบที่ตั้งขึ้นมีระเบียบข้อบังคับ

ตั้งแต่กิจกรรมโดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน อย่างเช่น ห้ามดื่มเหล้า ห้ามเล่นการพนัน ห้ามยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติดทุกประเภท และกฎระเบียบเกี่ยวกับกิจกรรมค่ายมวย ยกตัวอย่างเช่น ต้องมีความเชื่อฟังในคำสั่งสอนของหัวหน้าค่าย และคุณตา ห้ามโต้แย้งใด ๆ ต้องขยันซ้อม เป็นต้น ซึ่งกฎระเบียบที่ใช้บังคับเด็กนักมวยทั้งหมดภายในค่ายวีระโยธิน มีความสำคัญอย่างมากต่อกระบวนการขัดเกลา เพื่อให้เด็กนักมวยเป็นนักมวยไทยอาชีพได้อย่างเต็มตัว ซึ่งตามกระบวนการดังกล่าวจะมีผลเบื้องต้น เพราะทำให้เด็กนักมวยมีระเบียบวินัยในการจัดการชีวิตประจำวัน และมีระเบียบวินัยสำหรับการฝึกซ้อมมวยไทยอย่างศิ่เยียม การปฏิบัติตามกฎกติกานักมวยในค่ายต่างให้ความสำคัญ แต่การปฏิบัติจริงนั้นตรงกันข้ามอย่างเห็นได้ชัดเช่นกรณี การเล่นการพนันเด็กนักมวยที่ได้รับการขัดเกลาจากสังคม ด้านการพนันเมื่อยามว่างจะชวนเพื่อน ๆ ที่อยู่ด้วยกันเล่นการพนัน เช่น

“สู ๆ มาเล่นไพ่บ่อ” (เรามาเล่นไพ่กันดีกว่า)

“มา ๆ เล่นจิกเส้น” (เรามาเล่นจิกเส้น หมายถึงการโยนเหรียญให้ตกในเส้นที่กำหนด)

“มา ๆ เล่นไฮโล” (เรามาเล่นไฮโลกันดีกว่า)

เด็กนักมวยส่วนใหญ่เมื่อมีใครชวนเล่นการพนันจะเล่นกันทั้งหมด คนไม่มีเงินก็นั่งดูเพื่อนเล่น มีวันหนึ่งในขณะที่เด็กนักมวยกำลังนั่งเล่น ไฮโล หัวหน้าค่ายได้ไปพบเห็น จึงนำอุปกรณ์การเล่นพนันไปเผาไฟทิ้ง แล้วไปแจ้งให้ผู้ปกครองของเด็กนักมวยที่เล่นทราบ และให้มานั่งคุยกันในเมื่อพ่อแม่ผู้ปกครองได้มาปรึกษาหารือกับหัวหน้าค่ายมวย มีผู้ปกครองของ ยิง ยง และอาร์ ได้กล่าวไว้ว่า

“ที่นี้ชั้นสู่ว่าบอกได้มันเล่นการพนันอีก สิมอบให้ อ.โจ้ จัดการเลยซิ เตะ ชิตบ ชิตีบ หรือซิเฮ็ดหยั่งกะเฮ็ดโลด หรือซิเอามันไปซ้อมอยู่ค่ายกรุงเทพฯ กะเอาไปโลด บ่อบ่อเอาแล้ว”

หมายความว่า หากรู้ว่าใครเล่นการพนันอีก จะมอบให้ หัวหน้าค่ายเป็นคนจัดการ ซึ่งจะเตะ จะตบ จะทียบ หรือจะทำอะไรก็ตามไปเลย หรือจะส่งตัวไปซ้อมที่ค่ายอยู่กรุงเทพฯ ก็จัดการได้เลย นอกจากนี้ยังมีกรณีเด็กนักมวยแอบดื่มสุรา เช่นกรณี ของเด็กนักมวยชื่อ “ร็อก” ร็อกเป็นคนที่อายุมากที่สุดภายในค่าย อายุ 17 ปี ทั้งเป็นคนที่มีนิสัยดี คำพูดของร็อกจะพูดไพเราะ มีหางเสียงอยู่ตลอด เวลาอยู่ในค่ายมวยจะตั้งใจซ้อมและเชื่อฟังคำสั่งสอนของหัวหน้าค่ายมวยและคุณตาเป็นอย่างดี แต่ร็อกเป็นเด็กหนุ่มที่ยังคงชอบในเสียงเพลง เนื่องจากมีการแสดงหมอลำในบริเวณบ้านใกล้ร็อกจะไปกับเพื่อนและดื่มสุรากับเพื่อน ร็อกจะไม่สูบบุหรี่ จะดื่มเหล้าอย่างเดียว ซึ่งเรื่องนี้หัวหน้าค่ายก็รู้ว่าร็อกดื่มเหล้า เพราะร็อกอายุก็มากแล้วมีสิทธิในการตัดสินใจว่าเวลา

ไหนควรค้มหรือไม่ควรค้ม ซึ่งข้อนี้รื้อคก็ปฏิบัติตัวดีเสมอมา ทั้งยังแสดงผลงานการชกชนะแทบทุกครั้ง จึงเป็นนักมวยที่หัวหน้าค่ายไว้วางใจคนหนึ่ง ทั้งนี้เมื่อมีกิจกรรมต่าง ๆ ในกลุ่มของนักมวย เช่นการเดินทางไปเที่ยวในต่างจังหวัด และไปเที่ยวงานบุญประจำปีในหมู่บ้านใกล้เคียง เมื่อรื้อคไปกับกลุ่มของนักมวยในค่ายจะชวนกันค้มเหล่า ยกตัวอย่างเช่น

“สู ๆ เฮมาออกเงินกันซื้อเหล้าขาวมากินกัน เฮสิได้เดินกันม่วน ๆ เฮบ่อได้กินเหล้ามันเดินบ่อม่วนได้สู บักลอยเอาเงินมาเหมะ บักอาร์เอาเงินมาชวยกัน”

หมายถึง เราๆ มาช่วยกันออกเงินเพื่อซื้อเหล้าขาว 40 ดิกรี มาค้มกัน ดีไหม เราจะได้เดินกันอย่างสนุก หากไม่ได้ค้มมันเดินไม่สนุกนะ ไอ้ลอยเอาเงินมา ไอ้อาร์เอาเงินมาช่วยกัน

จากนั้นก็ค้มและเดินด้วยกันซึ่งวันนั้นผู้วิจัยได้ไปสังเกตการณ์เช่นกัน อีกกรณีหนึ่งมีอยู่วันหนึ่งในช่วงต้นปี 52 มีงานแต่งงานที่บ้านเต่านอ ยงเป็นคนเดินไปขอเบียร์ลิโอ 2 ขวด จากคนในงานแต่งเพื่อมาค้มด้วยกันในบ้านของลอย เมื่อเรื่องนี้ได้ยินถึงหัวหน้าค่ายมวย จึงเรียกด้วยมาสอบสวนหาความจริงเพื่อจะลงโทษ ยงได้แก้ตัวต่อหัวหน้าค่ายมวย ด้วยสีหน้าซีดเหลืองแล้วบอกว่า “ผมไปเอาให้พี่รื้อคครับ พี่รื้อคเขาสั่งให้ผมไปเอา ผมไม่ได้ค้มกับพี่รื้อคครับ พี่รื้อคค้มคนเดียว” วันนั้นยงจึงรอดตัวไป หัวหน้าค่ายมวยจึงไปอบรมเด็กนักมวยชื่อ “รื้อค” ว่า

มึงคือเฮ็ดจั่งซี มึงอยากกินมึงคือบ่อไปเอามากินเอง มึงไปไชน้องมันเฮ็ดหยั่ง บาดหน้าถ้ามึงสิกินมึงบ่อต้องมากินอยู่แถวนี้ เด็กน้อยนักมวยมันเห็นมันสิเสียดคนกันหมด มึงเข้าใจบ่อ” วันนี้อรื้อคจึงผิดไปคนเดียวทั้งที่เด็กนักมวยบางคนได้ร่วมค้มเบียร์ด้วยกัน นอกจากนี้ยังมีกฎระเบียบที่สำคัญต่อกระบวนการฝึกซ้อมซึ่งกฎระเบียบต่างๆ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

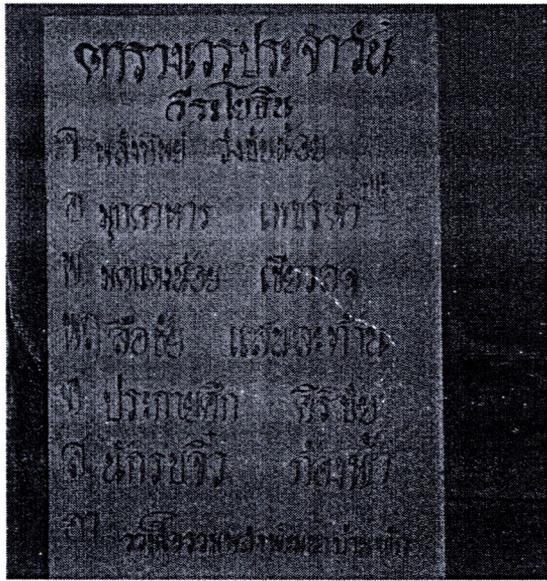
1) กฎระเบียบที่สำคัญเกี่ยวกับกิจกรรมทั่วไป

1.1) การอยู่อาศัย

จากการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วมของผู้วิจัยร่วมสองปีในพื้นที่วิจัยแห่งนี้ ผู้วิจัยสังเกตได้ว่า การอยู่อาศัยของเด็กนักมวยในค่ายวิระโยธิน มีอยู่สองเหตุการณ์คือ เหตุการณ์หนึ่งคือนักมวยต่างอยู่บ้านของตัวเอง และมาร่วมกันซ้อมในเวลาตอนเย็น กับอีกเหตุการณ์หนึ่งคือ เด็กนักมวยรวมตัวกันอยู่บ้านที่หัวหน้าค่ายมวยจัดเช่าไว้ให้ ซึ่งผู้วิจัยได้เข้าสังเกตการณ์ในทุกเหตุการณ์ โดยในช่วงที่เด็กนักมวยได้มารวมตัวอยู่บ้านหลังเดียวกันจะอยู่ในช่วงของเดือน มกราคม ถึงเดือน พฤษภาคม เพราะอยู่ในช่วงของงานบุญประจำปีต่างๆ ที่หมู่บ้านในแต่ละหมู่บ้านมีการจัดศึกชกมวยไทยขึ้นทุกครั้ง โดยหัวหน้าค่ายมวยได้จัดนักมวยไทยรุ่นเก่ามาเป็นแทรนเนอร์หรือผู้ควบคุมดูแล เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับนักมวยที่สังกัดในค่ายวิระโยธินการอยู่ด้วยกันในบ้านหลังเดียวกันสำหรับต่างคนต่างครอบครัว ย่อมมีความวุ่นวายเป็น

เรื่องปกติ ยกตัวอย่างเช่นความขัดแย้งในหมู่คณะเช่น“ไม่มีใครสนใจทำงาน ชอบใช้ความรุนแรง ทะเลาะกันในหมู่คณะ” เป็นต้น

เพราะฉะนั้นการมีกฎระเบียบปกติที่ตั้งไว้เพื่อให้เกิดความเรียบร้อยในหมู่คณะ ดังนั้น มีการจัดเวรแต่ละวันเพื่อให้มีการแบ่งกันทำงานโดยจะได้คู่ได้วากลุ่มไหนทำหรือไม่ทำ ตัวอย่าง เช่น วันๆ หนึ่งจะกำหนดให้มีผู้รับผิดชอบอยู่ 2 คน ในสองคนนี้ต้องช่วยกันทำความสะอาดบ้าน ล้างถ้วย กรอกน้ำ ซึ่งเด็กบางคนอาจไม่ได้มานอนเพราะต้องช่วยผู้ปกครองจัดร้านค้าขายของชำ (เป็นข้อยกเว้นที่ให้อภัยได้) โดยที่ผู้ฝึกซ้อมเป็นผู้ควบคุม ที่สำคัญในปรากฏการณ์นี้การควบคุมดูแลในเรื่องการซ้อมจะได้ผลดีกว่าการแยกกันอยู่ตามบ้านของตัวเอง เนื่องจากการซ้อมที่เป็นทีม การควบคุมดูแลในการบริหารจัดการได้สะดวก ตั้งแต่การวิ่ง การนอน การตื่นและ การกิน

ภาพที่ 6 ตารางเวรประจำวัน ตั้งไว้ในมุมใดมุมหนึ่งของในบ้านพักนักมวยให้เห็นชัด (บางครั้งจะใช้กระดาษเขียน)

นอกจากนี้เหตุการณ์ที่สองคือการอยู่อาศัยในบ้านของตัวเอง ข้อนี้เป็นเรื่องยากสำหรับการบริหารจัดการเรื่องการควบคุม เนื่องจากเด็กนักมวยไม่ได้อยู่ด้วยกันและอยู่ต่างบ้าน จึงเป็นเรื่องยากที่จะให้เด็กนักมวยเข้ามาฝึกซ้อม สังเกตได้จากการวิ่งในแต่ละเช้าเมื่อเด็กนักมวยไม่มีเพื่อนวิ่ง ส่วนใหญ่จะไม่วิ่ง แต่จะเดินๆ นอกจากนี้มีพ่อหรือผู้ปกครองมาช่วยในการควบคุมการวิ่งในแต่ละครั้ง

1.2) การตื่นนอน – เข้านอน

“นอนได้แล้วเด้อสู สีส่มแล้ว”(นอนได้แล้วพวกมี สีที่มแล้ว)

“ยามได้สู...สินอน” (เมื่อไรพวกมีง จะนอน)

“ปิดไฟ ปิดทีวี ก่อนนอนเด้อสู” (ปิดไฟ ปิดทีวี ก่อนนอน

นะพวกมีง)

“ยังบ่ปิดอีก กูสิไปถอดปลั๊กทีวีเด้อสู”(ยังไม่ปิดอีก กูจะไป

ถอดปลั๊กทีวี)

การเข้านอนเด็กนักเรียนจะเข้านอนในเวลา 22.00น. นอนหลังจากเวลานี้ไม่ได้หากมีการดูทีวี ก็จะใช้มาตรการพิเศษคือ ถอดปลั๊ก ทีวี หรือหากนั่งคุยกันเป็นกลุ่มก็จะไล่เข้าไปนอนเพื่อให้เด็กได้นอนเต็มอิ่ม ดื่นขึ้นมาตอนเช้าจะได้ไม่เพลียเพราะสาเหตุของการนอนไม่เพียงพอ จึงต้องควบคุมให้เด็กนักเรียนนอนในเวลาที่กำหนด ซึ่งเด็กนักเรียนทุกคนจะต้องตื่นมาพร้อมกันในเวลา 05.00น. แต่มีบางคนต้องใช้การปลุกที่ไม่เหมือนใครหรือต่างจากคนอื่น โดยใช้ไม้เรียว หรือคิงผ้าห่ม หรือปลดมุ้ง เป็นต้น เพื่อต้องการให้เด็กนักเรียนตื่นมาพร้อมกัน โดยทำอย่างไรก็ได้ทุกคนจะต้องตื่นมาล้างหน้าเพื่อออกไปวิ่งโดยพร้อมเพรียงกัน ทุกอย่างจะมีผู้ฝึกซ้อมเป็นผู้ควบคุมดูแล เช่น

“ลูกๆๆๆ ลูก แหมะ สู.....สิตีหัวแล้ว ลูกเร็ว “(ตื่นๆๆ

จะตีหัวแล้ว ดื่นเร็ว)

“ยามได้สูสิลูก” (เวลาไหนถึงจะลูก)

“เวลามันฆ่าได้แล้ว...หยั่งบ่พากันลูก โอ้ย...เว้าแล้วหยั่งบ่พากันลูกอีก”(นี่มันเวลาเท่าไรแล้ว ยังไม่รู้จักตื่น โอ้ย...พุดแล้วยังไม่ชวนกันตื่นอีกนะ)

“ลูกเด้อ...บักได้บ่ลูกกูสิเอาน้ำไปสาคนเด้อ” (ตื่นนะ ... ใครไม่ตื่นจะเอาน้ำไปสาคนนะ)

“เด็วมึงลูกไม่เรียวกู” (ตื่นช้าเด็วจะ โคนไม้เรียว)

“ลูกแล้ว ไปล้างหน้าล้างตา..ให้มันแล้ว”(ตื่นแล้ว ไปล้างหน้าล้างตา ให้มันรีบร้อย)

“สิได้ออกไปเล่นนำกัน” (จะได้ออกไปวิ่งพร้อมกัน) เป็นต้น

นอกจากนี้ในสถานการณ์ที่เด็กนักเรียนอยู่บ้านของตัวเอง การควบคุมจะขึ้นอยู่กับผู้นำครอบครัว ตั้งแต่การนอนการตื่น รวมถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในครอบครัว การนอนของเด็กนักเรียนเมื่ออยู่ที่บ้านของตัวเอง ส่วนใหญ่เด็กจะนอนเร็วกว่าพักอยู่รวมกันเป็นกลุ่มโดยจะนอนตั้งแต่สองถึงสามทุ่ม เพราะไม่มีเพื่อนเล่น เพื่อนคุยเด็กจะสังเกตการณ์

นอนของพ่อแม่ เด็กนักมวยปฏิบัติตามซึ่งในวัฒนธรรมของชุมชนอีสานทุกครอบครัวจะนอนก่อนสองถึงสามทุ่มเป็นวิสัยมาตลอด สำหรับเวลาตื่นนอนผู้ปกครองจะทำหน้าที่ปลุกเด็กนักมวยให้ตื่น เมื่อเด็กนักมวยมีรายการชกมวย ผู้ปกครองจะคอยตื่นอยู่เสมอว่า

1.3) การรับประทาน

เด็กนักมวยค่ายวีระโยธิน ในช่วงเวลาที่มีรายการรับประทานอาหารเช้าจะถูกกำหนดและให้ควบคุมอย่างเคร่งครัด โดยการควบคุมจะให้รับประทานอาหารเช้าหนึ่งจากการกินต่อมือ อย่างเช่น จากเดิมรับประทานเต็มจานต้องถูกควบคุมโดยรับประทานครึ่งจานแล้วคิมน้ำตาม การคิมน้ำต้องไม่ใช่ น้ำเย็นเพราะน้ำเย็นจะทำให้น้ำหนักขึ้นหลายขีดต้องคิมน้ำธรรมดา ซึ่งบางครั้งการลดน้ำหนักเมื่อวิ่งมาใหม่ๆ จะให้อมน้ำไว้ในปากแล้วให้ป้อนน้ำทิ้ง เมื่อชั่งน้ำหนักหากน้ำหนักเกินจะต้องวิ่งอีกรอบสนามเพื่อทำน้ำหนัก หากน้ำหนักเกินมากก็ต้องเหนื่อยมากยิ่งขึ้น เมื่อชั่งน้ำหนักเสร็จนักมวยก็จะคิมน้ำ แครนช์ ชุปไก่สกัด พร้อมกับสปอนเซอร์ตามเพื่อให้หายเหนื่อย เป็นความเชื่อติดต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น ผู้ฝึกซ้อม (ครูฝึก) จากนั้นนักมวยก็จะไปรับประทานอาหารเช้าตามด้วยน้ำแดง หากใกล้จะถึงรายการชกก็จะรับประทานนิดหน่อยก่อนเวลาประมาณ สามถึงสี่ชั่วโมง เพื่อให้มีกำลังและไม่อาเจียนเมื่อขึ้นชก

2) กฎระเบียบเกี่ยวกับกิจกรรมชกมวย

2.1) การวิ่ง

กฎระเบียบสำหรับการวิ่ง สำหรับนักมวยในค่ายจะต้องปฏิบัติ การวิ่งในหนึ่งวันจะวิ่ง 2 ครั้ง คือ ตอนเช้าและ ตอนเย็น ซึ่งรายละเอียดในการวิ่งแต่ละช่วงมีดังนี้

2.1.1) ตอนเช้าตั้งแต่เวลา 05.00 น. จะวิ่งในระยะทาง 12 กิโลเมตร ระยะทางในการวิ่งจากจุดเริ่มต้นนับตั้งแต่บ้านเต่านออกไปถนนสายรอบเมือง (บายพาส) เส้นทางขอนแก่น-อุดรธานี อ้อมเข้าบ้านหนองกุง ไปพักที่ทางข้ามรถไฟ ประมาณ 2-3 นาที วิ่งต่อไปเข้าบ้านศิลาจึงไปพักตอนสุดท้ายที่สะพานบ้านเต่านก่อนเข้าไปค่ายมวยเพื่อซ้อมมวยเป็นลำดับต่อไป

2.1.2) ตอนเย็น เริ่มตั้งแต่เวลา 16.30 น. จะวิ่งในระยะทาง 4 กิโลเมตร ระยะทางในการวิ่งจากจุดเริ่มต้นนับตั้งแต่บ้านเต่านไปเส้นทางเดิม เพียงแต่ถึงหลักกิโลเมตรที่สองก็วิ่งกลับมา โดยการวิ่งตอนเย็นจะไม่มีหยุดพัก

“การวิ่งเมื่อถึงระยะทางที่จะพักแต่ละครั้งจะต้องสปีด 100 เมตร คือ ต้องวิ่งให้เร็วกว่าเดิมเร็วที่สุด คนที่วิ่งช้ากว่าเพื่อนจะถูกตำหนิ และอาจจะมีการลงโทษ อย่างเช่น ลูกนั่ง ดันพื้น 50 ครั้ง เป็นต้น” นักร้อง เมื่อวันที่ 23/08/52

“ตั้งใจซ้อมนะลูก ขยันวิ่งอย่าขี้เกียจวิ่งมันจะทำให้เราไม่มีแรงเวลาชกมวย เวลาซ้อมให้ซ้อมอย่างเต็มที่หนัก ๆ เวลาขึ้นดึมันจะได้ไม่เหนื่อยมาก” พ่อนักกล่าวเมื่อวันที่ 25/08/52

ทั้งนี้ผู้ปกครองยังเป็นกำลังสำคัญในการควบคุมดูแลเมื่อเด็กนักมวยมีรายการชกในทุกกระบวนการที่ตนสามารถมีส่วนร่วมได้ และในเวลาที่เด็กนักมวยวิ่ง ผู้ปกครองจะช่วยควบคุมโดยการจับรถตามในเวลาวิ่ง อย่างเช่น พ่อของเจี๊ว พ่อของก้องกับร็อคกี้ และผู้ปกครองของ ยิง ขง และอาร์ ภาพแสดงตัวอย่างการวิ่งของนักมวยที่มีรายการ ซึ่งมีผู้ปกครองเป็นคนควบคุมดูแล

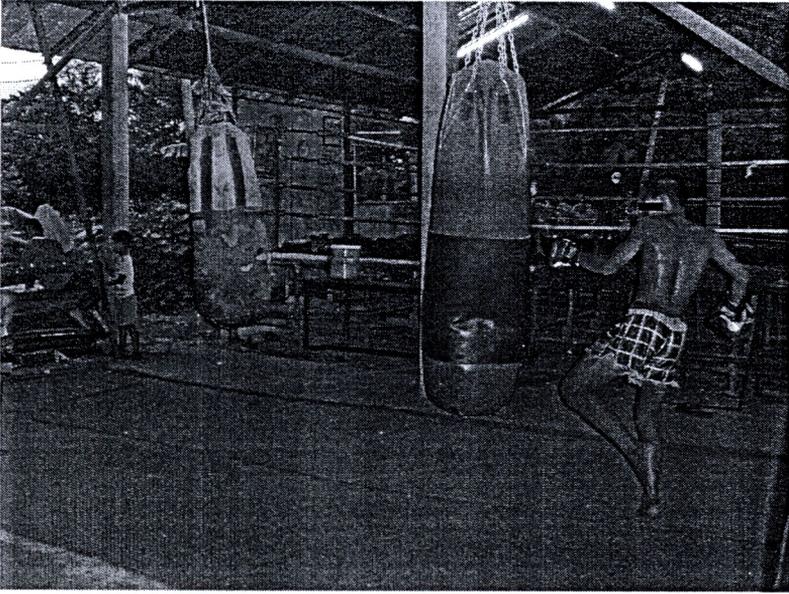
ภาพที่ 7 แสดงการวิ่ง โดยมีผู้ปกครองควบคุม

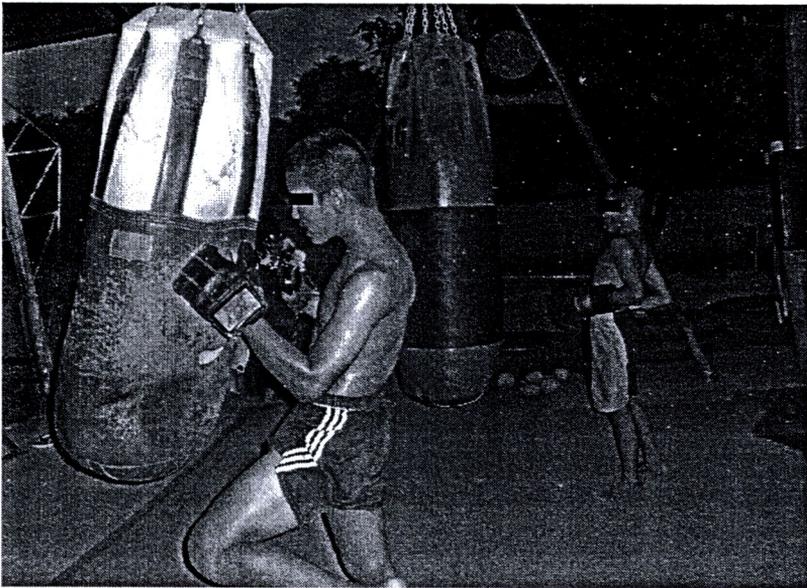
ภาพที่ 8 เจี๊ว กับ นั๊ด วิ่งที่ถนนบายพาส กาฬสินธุ์ อุดรธานี (พ่อของเจี๊ว ควบคุม)

2.2) การเข้ากระสอบ

การเข้ากระสอบ คือ การออกอาวุธทุกส่วนของร่างกายไปยัง กระสอบ คือ เตะ เข่า สอก หมัด ประกอบด้วยเชิงมวยเข้ากับลีลาของมวยไทย การเข้ากระสอบ จะเข้าสามยก ยกละห้านาที ซึ่งตาจะเป็นคนควบคุมเวลาในการเข้ากระสอบรวมถึงอุปกรณ์อื่นๆ ในเวลาเดียวกัน อย่างเช่น เมื่อเวลาผ่านไปหนึ่งนาทีก็จะบอกว่า หนึ่งผ่าน สองผ่าน สามผ่าน สี่ผ่าน พอเวลาที่เหลือ 30 วินาทีคุณตาผู้ควบคุมเรื่องเวลาจะตระโกรบอกว่าเร่งเร็วๆ (คำว่าเร่งเร็วๆ คือนักมวยทุกคนที่ตาจับเวลาหรือควบคุมการซ้อม จะต้องออกอาวุธ และเร่งเต็มที่จนเวลาหมดคุณตา จะบอกเด็กนักมวยว่าพัก(ลากเสียงยาว ๆ)

ภาพที่ 9 แสดงภาพการกระเข้าสอบ(1)

ภาพที่ 10 แสดงภาพการเข้ากระสอบ(2)

2.3) การเข้าเป้า

การเข้าเป้า หรือเรียกกันอีกอย่างหนึ่งว่า การลื้อเป้า คือ การออกอาวุธทุกส่วนของร่างกายไปยังมือเป้าหรือผู้ฝึกซ้อม เปรียบเหมือนการชกมวยจริงๆ บนเวที การเข้าเป้าจะออกอาวุธเหมือนกันกับการเข้ากระสอบ เพียงแต่การเข้าเป้าจะเหนือมากกว่าการซ้อมทุกๆ

กิจกรรม สำหรับการช้อมมวยไทย เพราะการเข้าเป้าจะมีมือเป้าเป็นตัวกระตุ้นให้เด็กนักมวยผู้ที่เข้าเป้าออกอาวุธอยู่ตลอดเวลา การเข้าเป้าจะแบ่งเป็นสองอย่างคือ การเข้าเป้าธรรมดา และการเข้าเป้าแบบมีรายการ ซึ่งการเข้าเป็นแบบธรรมดาคะเข้าสามยก ยกละห้านาที ส่วนการเข้าเป้าแบบมีรายการจะเข้าห้ายก ยกละห้านาทีเหมือนกัน

ภาพที่ 11 อาจารย์ใจ หัวหน้าค่ายมวย จับเป้าให้นักมวย

การเข้าเป้าผู้ฝึกช้อมจะสวมอุปกรณ์ เป้าทอ สนับแข้งและเป้ามือทั้งสองข้าง โดยจะให้นักมวยใส่แต่นวมซึ่งเป็นการช้อมที่นักมวยจะออกอาวุธอย่างเต็มที่ ทั้งเตะ เข่า และหมัด การเข้าเป้าหากผู้ที่มีรายการชกจะเข้าเป้าห้ายก ผู้ที่ไม่มีรายการจะเข้าสามยกตามปกติ แต่ละยกจับเวลา 4 นาที ผู้ควบคุมเวลาคือคุณตาจะกำกับเรื่องเวลาให้เสมอ เมื่อใกล้จะหมดเวลาใน 30 วินาที จะสั่งนักมวยทุกคนให้เร่งเร็วๆ พอหมดเวลาจะสั่งพัก ทั้งนี้การจับเป้าให้นักมวยบางครั้งจะไม่ใช้หัวหน้าค่ายมวย ซึ่งบางครั้งจะเป็นผู้ปกครองนักมวย และบางครั้งจะเป็นเด็กนักมวยด้วยกันเอง(รูปร่างผู้จับเป้าต้องไม่เล็กกว่า) ทั้งหมดขึ้นอยู่กับสถานการณ์

2.4) การชกลม

การชกลม คือ การออกอาวุธทุกส่วนของร่างกาย ได้แก่ หมัด เท้า เข่า ศอก โดยการออกอาวุธออกไปจะไม่โดนอะไรอยู่บนเวทีมวย เพราะกิริยาอาการที่ออกผ่านลมตลอด ชกใส่อากาศ แทะเข้าไปสู่อากาศ ฟันศอกใส่อากาศ ทำการชกลมในสามยกยกละสามนาทีเพื่อยืดเส้น ยืดสายทำให้ร่างกายพร้อมก่อนช้อม ที่สำคัญการออกอาวุธ ทั้งหมัด เท้า เข่า และ

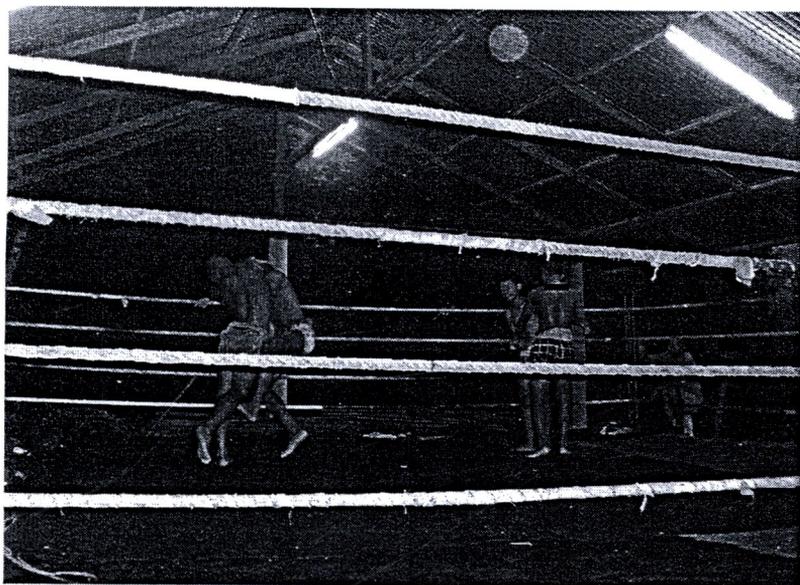
ศอก ต้องออกด้วยกิริยาท่าทางที่มุ่งมั่น และตั้งใจจริง พร้อมกับแสดงทางสีหน้า และเสียงลมออก จากปากดัง เอส ..ๆๆ เอีย..ๆๆ การออกเสียงพร้อมกับการชกลม ตลอดจนการซ้อมทุกกิจกรรม ภายในค่ายทุกอย่าง เพื่อเป็นการขยายปอดของเด็กนักรวมวย และออกอาวุธได้อย่างเต็มที่

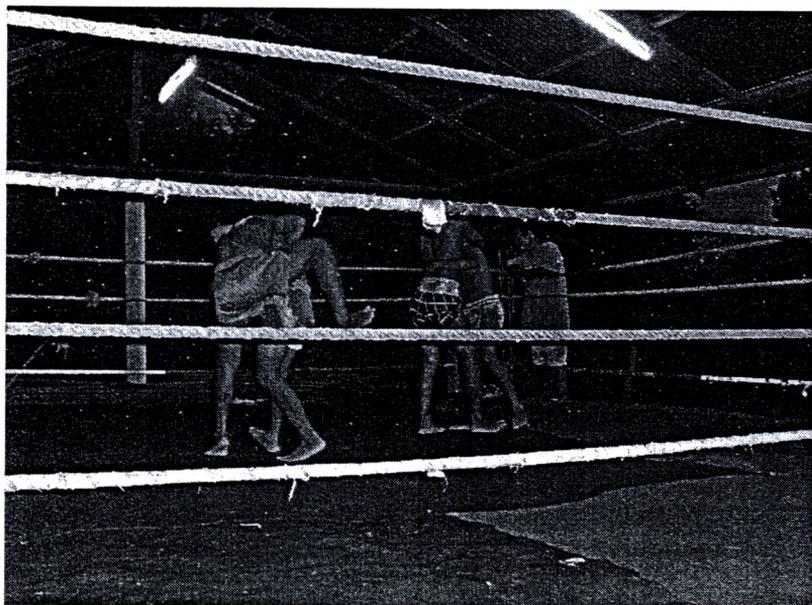
ภาพที่ 12 การชกลมนักรวมวยทุกคนจะขึ้นไปบนเวทีพร้อมกัน จะทำการชกลมเพื่อทำการอบอุ่นร่างกายในเวลาที่ผู้ฝึกซ้อมดูแล 10 – 15 นาที โดยประมาณ

2.5) การปล้ำ

การปล้ำ คือ วิธีการฝึกฝนรวมมวย(เหลี่ยม) เป็นการต่อสู้ชนิดหนึ่งเพื่อหวังเอาชนะคู่ต่อสู้ ในรูปแบบการเข้าวงใน หนทางแห่งชัยชนะของมวยเก่า ให้เหลี่ยมในการปล้ำมวยใช้แต่เข้า กับแขน ฟันศอก ตัดขาดคัตล่าง สามารถป้องกันได้ สร้างความแข็งแกร่งของร่างกาย รวมทั้งความทนทานและเพิ่มทักษะด้านเหลี่ยมมวย

ภาพที่ 13 แสดงการปล้ำ (1)

ภาพที่ 14 แสดงการปล้ำ (2)

การปล้ำนักมวยจะถูกกำหนดเวลาโดยคุณตาและหัวหน้าค่ายมวยในเวลา 30 นาที โดยต้องทำการฝึกการปล้ำจนครบเวลาไม่มีการให้น้ำในเวลาฝึก การปล้ำในแต่ละครั้งผู้ที่ควบคุมการซ้อมจะจับตัวนักมวยที่มีรายการขึ้นปล้ำก่อน นักมวยคนใดไม่มีรายการจะให้ทำ

กิจกรรมการซ้อมอย่างอื่นไปก่อน กรณีที่มีรายการชกกับนักมวยตัวใหญ่ เก่ง และไม่รู้จักคู่ต่อสู้ จะทำการปล้ำอย่างหนัก การปล้ำกรณีนี้จะเอานักมวยตัวที่ใหญ่กว่าหรือตัวเล็กกว่ามาช่วยกันปล้ำ ในสองถึงสามต่อคน ขึ้นตอนนี้หัวหน้าค่าย คุณตาและผู้ปกครองที่กำลังมองการฝึก เห็นข้อไหนที่นักมวยผิดพลาดหรือทำไม่ได้ หัวหน้าค่ายมวย คุณตา รวมทั้งผู้ปกครองจะเป็นผู้กำกับการซ้อม ช่วยกัน เช่น

“ดิงๆดิงแล้วตี” (เป็นการทำให้คู่ต่อสู้เสียหลักแล้วตีเข้าตาม)

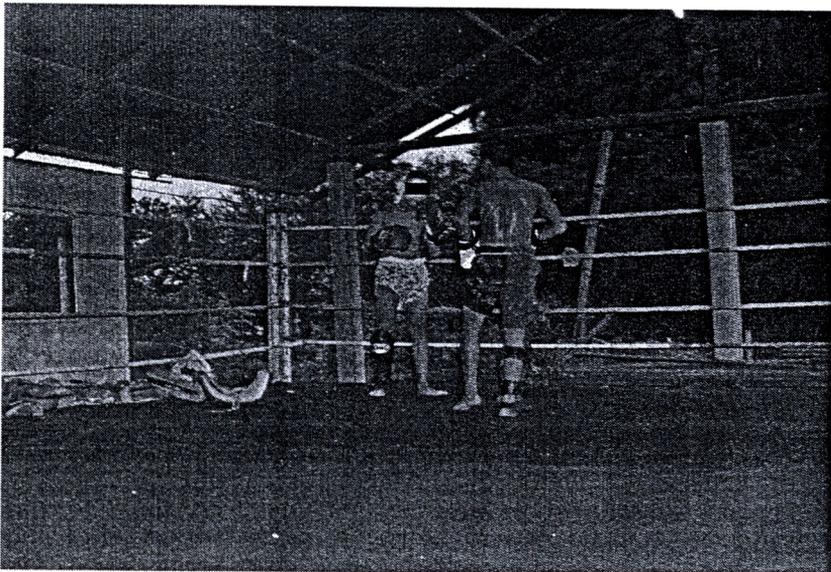
“เอาๆๆ ตายละมึง โคนลูกรัดเอว ทำอะไรไม่ได้เลย”

“มึง โคนลูกรัดเอวมึงก็ถ่างขาออกกว้างๆ พร้อมกับการขึ้นยกตัวขึ้น ด้วยปลายเท้า จะทำให้คู่ต่อสู้ทำอะไรเราไม่ได้”

“ล้วยแขนดีๆ (การทำไม่ให้คู่ต่อสู้ยกแขนขึ้นมาเกี่ยวคอเราได้) และ ช่วยป้องกันสอกจากคู่ต่อสู้”

2.6) การเล่นเชิง

การเล่นเชิงของค่ายวีระ โยธินเป็นวิธีการฝึกฝนรูปมวย(เหลี่ยม) เพื่อแก้ทางมวยของตนเองและสังเกตคู่ซ้อมของเราเพื่อเขาจะได้ฝึกหัดแก้ไขในขณะนั้นหรือในเวลาต่อไป ที่สำคัญเป็นการทบทวนเชิงมวยที่ซ้อมมา ทำเหมือนต่อยจริง แต่ไม่ถึงขนาดนั้น ชูคในการฝึกซ้อมประกอบด้วยสนับแข้ง และนวม การเล่นเชิงจะเล่นประมาณ 15 - 30 นาที หัวหน้าค่ายมวย หรือคุณตาจะเป็นผู้กำหนดเวลา แต่ส่วนใหญ่จะเล่น โดยประมาณ 15 นาที

ภาพที่ 15 แสดงภาพการเล่นเชิง ระหว่าง นัด และ ยิง

2.7) การกระโดดเชือก

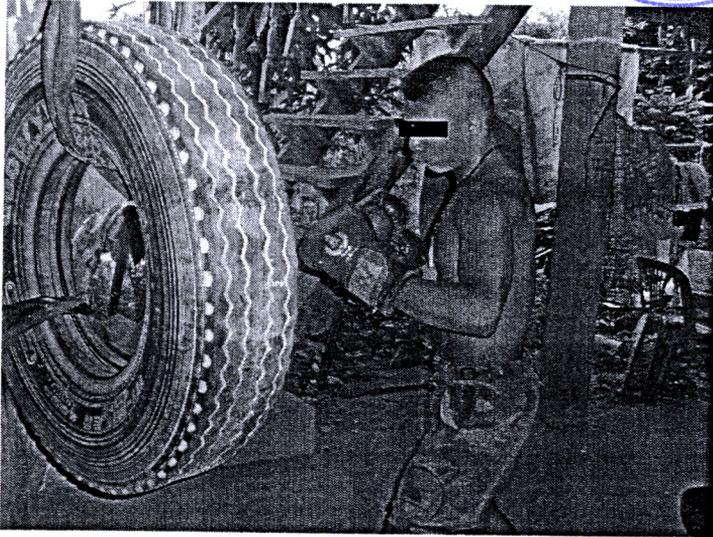
การกระโดด คือ เป็นการซ้อมเพื่อให้ร่างกาย ได้กำลังใน ทุก ๆ ส่วนของร่างกายลักษณะเหมือนกระโดดยาง ประโยชน์ของการกระโดดเชือกคือ เป็นการฝึกสมาธิเพื่อการบริหารจิตให้นิ่ง สร้างกล้ามเนื้อหน้าท้อง สร้างกล้ามเนื้อหน้าขา สร้างกล้ามเนื้อหัวไหล่ และข้อมือ ตลอดจนเป็นการอบอุ่นร่างกาย นอกจากนี้บางครั้งการกระโดดเชือกเป็นการรีดเหงื่อเพื่อลดน้ำหนักได้คืออย่างหนึ่ง

ภาพที่ 16 นั้ด กระโดดเชือกอยู่ที่บ้านของตัวเองเพื่อลดน้ำหนัก

2.8) การชกเป้านิ่ง

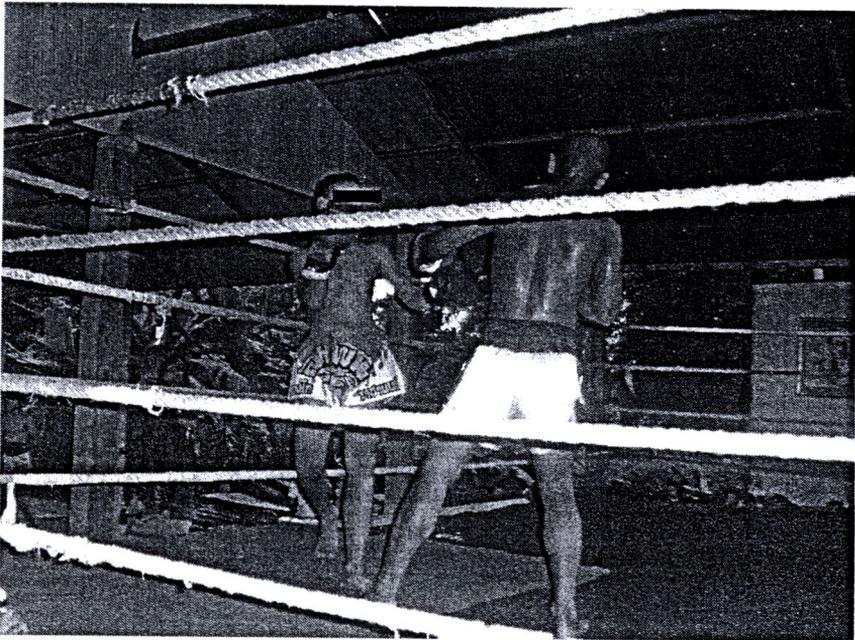
ชกเป้า คือการเพิ่มพลังหมัด ทำให้ร่างกายสม่่าเสมอ สร้างพื้นฐาน รวมไปถึงการเสริมสร้างเทคนิค รู้จักวิธีการต่อสู้การออกหมัดเพื่อเอาชนะคู่ต่อสู้ สามารถนำไปใช้ในมวยไทยหรือมวยสมัครเล่นก็ได้

ภาพที่ 17 ตัน ทำการชกเป้านิ่งที่บ้าน ในวันที่ไม่ได้เข้าไปซ้อมที่ค่ายผู้ปกครองจะให้ตันซ้อมที่บ้าน และผู้ควบคุมการซ้อมในทุกๆ กิจกรรม ยกเว้นกิจกรรมการวิ่ง

2.9) ลงนาม

การลงนาม คือ เปรียบเหมือนการชกต่อขเหมือนมวยสากล หักออกอาวุธ คู่ต่อสู้เราจะออกอย่างไร รู้จักสู้ปรับ รู้จักการป้องกันตัว สร้างพื้นฐานให้กับตัวเอง ให้มีการพัฒนายิ่งขึ้นไป

ภาพที่ 18 การลงนามระหว่าง นัด กับ ตัน

เมื่อกิจกรรมการช้อปปิ้งครบสมบูรณ์ เด็กนักมวยในค่ายได้เตรียมความพร้อมสำหรับรายการที่จะขึ้นชกในวันที่จะมาถึง ตัวอย่างการขึ้นชกมวยไทยของเด็กนักมวยไทยอาชีพสังกัดค่ายวิระโยธิน การชกมวยแต่ละครั้งส่วนใหญ่จัดทำการแข่งขันในเขตตำบลศิลา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ตามเทศกาลงานบุญงานประเพณีต่างๆ บางครั้งมีรายการใหญ่ที่สนามมวยไทยใหญ่กรุงเทพฯ ช่องเจ็ดสี และลุมพินี เป็นครั้งคราว นอกเหนือจากนั้นการออกชกมวยไทยนอกพื้นที่ จะปรากฏในรูปแบบของเครือข่าย จากหมู่คณะของคนในวงการ โดยการประสานงานผ่านโทรศัพท์เรียกเพื่อนๆ เนื่องจากเพื่อนในวงการส่วนใหญ่จะอยู่ในขอนแก่นอีกส่วนอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ซึ่งมีวิธีหาตัวนักมวยจากการสอบถามเรื่องน้ำหนักเท่าไร เคยชกนานเท่าไร เมื่อได้จะให้จัดนักมวยและหารายการให้ขึ้นชก เป็นต้น เนื่องจากหากชกแค่คนสองคนจะไม่ได้ค่าน้ำมัน เพราะเป็นข้อกำหนดของหัวหน้าค่ายมวยจากเหตุผลในเรื่องของการเดินทาง (ไม่มีงบประมาณ) ในจำนวนเด็กนักมวยที่ส่งไปจะไม่คุ้มต่ออัตราการจ่ายค่าน้ำมันเชื้อเพลิง

การเคลื่อนย้ายหากอยู่ไกลนอกเขตจังหวัดก็จะไปโดยสารของอาจารย์ ซึ่งหากพ่อแม่พี่น้องญาติ หรือเพื่อน ๆ ต้องการไปให้กำลังใจก็จะนำรถไปเอง ส่วนค่าน้ำมันรถหัวหน้าค่ายมวยเป็นผู้ออกให้ แต่ต้องอยู่ในวงเงินที่กำหนดที่สามารถออกให้ได้ เพราะบางทีการไปชกมวยต่างจังหวัดจะไม่ได้รับค่าน้ำมัน การไปแต่ละครั้งเด็กนักมวยจึงต้องนั่งอย่างแออัดเรื่องการพักอาศัยหากไปต่างจังหวัด ในตรงนี้ผู้จัดรายการจะเป็นผู้จัดเตรียมไว้ให้นักมวยไทยอาชีพครูญาติ และผู้ติดตามอย่างเช่น หากไปชกมวยที่วัด ก็จะจัดหาที่นอนให้ในบริเวณห้องพักรหรือกุฏิหลังที่ว่างภายในวัดไว้รับรอง แต่บางครั้งเมื่อมีรายการที่กรุงเทพฯ เราจะเป็นคนหาที่พักเอง ค่าที่พักหัวหน้าค่ายจะเป็นผู้สำรองให้ไปก่อนแล้วจะหักค่าตัวภายหลัง ค่าตอบแทนที่ได้รับของนักมวยจะได้รับแต่ละรายการ ซึ่งก็ได้รับจากค่าตัวของเด็กนักมวยเอง แต่ไม่ได้รับทั้งหมด โดยนักมวยจะได้รับครึ่งต่อครึ่งของค่าตัว ซึ่งบางครั้ง อาจารย์ไจ้ ก็ให้มากกว่าครึ่ง เนื่องจากการชกแต่ละครั้งบางทีก็ได้ค่าตัวน้อย ตั้งแต่ 200 ถึง 1500 เงินค่าตัวของเด็กนักมวยไทยอาชีพจะให้มากให้น้อยขึ้นอยู่กับฝีมือและความสามารถ แต่บางครั้งการให้ค่าตัวนักมวยจะขึ้นอยู่กับผู้จัดรายการในแต่ละครั้งโดยนักมวยไม่สามารถเรียกร้องใดๆ เมื่อเด็กได้ค่าตัวมาจะเอาไว้กับผู้ปกครองของตัวเองหากเด็กนักมวยไทยอาชีพมีความต้องการใช้จึงจะขอเงินกับผู้ปกครองตามสมควร

ทั้งนี้การช้อปปิ้งมวยไทยในแต่ละกระบวนการของกิจกรรมการช้อมภายในค่ายมวย มีผู้ที่คอยกำกับดูแลในพื้นที่ผู้ที่มีอำนาจในตรงนี้คือ คุณตาและ อาจารย์ไจ้ โดยกระบวนการช้อมได้ถูกกำหนดไว้ในแต่ละวันของหนึ่งอาทิตย์ถึงการช้อมของเด็กนักมวยไทยในค่าย ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์หัวหน้าค่ายมวย และคุณตา นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เด็กนักมวยไทย

แบบกลุ่ม ในประเด็นเนื้อหาที่เกี่ยวกับการซ้อมมวยไทยสำหรับเด็กนักรวมมวยไทยที่เข้ามาใหม่ และ เด็กนักรวมมวยไทยคนเก่า ถึงกิจกรรมการซ้อมในแต่ละวัน ผู้วิจัยรวบรวมและจัดเป็นตารางซึ่งมีรายละเอียดดังตารางที่ 4 และ 5 ตามลำดับต่อไปนี้

ตารางที่ 5 แสดงการฝึกซ้อมของนักมวยไทยขึ้นพื้นฐาน(นักมวยใหม่)

เวลา	วันจันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์	อาทิตย์
05:30	เข้าค่ายซ้อม -หัดเตะข้ามไม้ 5 ยก -หัดตั้งการ์ดมวยไทย	วิ่ง 2 กิโลเมตร	วิ่ง 2 กิโลเมตร	วิ่ง 3 กิโลเมตร	วิ่ง 4 กิโลเมตร	วิ่ง 5 กิโลเมตร	พักผ่อน (ไม่มีภารกิจ)
06:30	-สปิด 100 เมตร 1 รอบ	-หัดยืนมวย -หัดเตะ -หัดต่อย	-หัดเตะกระสอบ -หัดยืนมวยให้แข็งแรง -เน้นมวยฝีมือ	เริ่มซ้อมจริง -เตะกระสอบ 3 ยก -ปล้ำ 15 นาที	-เตะกระสอบ 4 ยก -เข้าเป้า 2 ยก -เล่นกายบริหาร	-หัดจับกระสอบตี 300 ครั้ง	พักผ่อน
08:00	เล่นกายบริหาร	เล่นกายบริหาร	เล่นกายบริหาร	เล่นกายบริหาร	เล่นกายบริหาร	เล่นกายบริหาร	พักผ่อน
09:00	พักผ่อนร่างกาย	พักผ่อนร่างกาย	พักผ่อนร่างกาย	พักผ่อนร่างกาย	พักผ่อนร่างกาย	พักผ่อนร่างกาย	พักผ่อน
16:00	วิ่ง 2 กิโลเมตร	วิ่ง 2 กิโลเมตร	วิ่ง 2 กิโลเมตร	วิ่ง 2 กิโลเมตร	วิ่ง 3 กิโลเมตร	วิ่ง 2 กิโลเมตร	พักผ่อน
16:30	-หัดเตะข้ามไม้ 5 ยก -หัดตั้งการ์ดมวย	-หัดยืนมวย -หัดต่อย -หัดเตะ	-หัดเตะกระสอบ -หัดเล่นเชิง -หัดลงมวย	-เตะกระสอบ 3 ยก -เข้าเป้า 2 ยก -ปล้ำ 10 นาที	-เตะกระสอบ 4 ยก -ลงมวย 3 ยก -เล่นเชิง 15 นาที	-เตะกระสอบ 4 ยก -เข้าเป้า 2 ยก -ปล้ำ 15 นาที	พักผ่อน
18:30	สปิดหน้าค่าย 100 เมตร 1 รอบ (เล่นกายบริหาร)	สปิดหน้าค่าย 100 เมตร 1 รอบ (เล่นกายบริหาร)	สปิดหน้าค่าย 100 เมตร 2 รอบ (เล่นกายบริหาร)	สปิดหน้าค่าย 200 เมตร 2 รอบ (เล่นกายบริหาร)	สปิดหน้าค่าย 100 เมตร 3 รอบ (เล่นกายบริหาร)	สปิดหน้าค่าย 200 เมตร 2 รอบ (เล่นกายบริหาร)	พักผ่อน
19:30	แยกย้ายพักผ่อน	แยกย้ายพักผ่อน	แยกย้ายพักผ่อน	แยกย้ายพักผ่อน	แยกย้ายพักผ่อน	แยกย้ายพักผ่อน	พักผ่อน

5.2.2 การจดทะเบียนความเป็นนักมวยไทยอาชีพ

การจดทะเบียนความเป็นนักมวยไทยอาชีพของค่ายวีระโยธิน เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งและจำเป็นต่อการชกมวยไทย เพราะการจดทะเบียนจะเป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าเราสังกัดค่ายใด(สีเสื้อ?) โดยเมื่อก่อนเคยมีกฎหมายออกมาบังคับเรื่องการจดทะเบียนเด็กที่มีสิทธิ์จดทะเบียนได้ต้องมีอายุครบ 15 ปี บริบูรณ์ หากต่ำกว่านี้ต้องมีบิดา-มารดาเห็นชอบ แต่ปัจจุบันเด็กนักมวยที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี สามารถจดทะเบียนได้แล้วเพราะมีกลุ่มคนในวงการไปประท้วงในเรื่องของการจดทะเบียน ก่อนหน้านี้นี้มีประเด็นหนึ่งในข้อกฎหมายที่กล่าวไว้ว่าห้ามเด็กต่ำกว่า 15 ปี ชกมวยไทย เนื่องจากมีผลกระทบต่อสมองทำให้เด็กโง่ ๆ ประเด็นตรงนี้จึงเป็นสิ่งที่คนในวงการมวยไทยไม่เห็นด้วย เพราะการชกมวยไทยต้องมีการฝึกหัดฝึกฝนเชิงทักษะของแม่ไม้มวยไทยมาตั้งแต่เล็ก หากมีการฝึกฝนก็พามวยไทยตอนอายุมากแล้วจะเอาอะไรไปสู้กับคนอื่น ซึ่งมีคนกล่าวเปรียบเทียบอีกว่า

“ทำไมเราไม่มองไปยังมวยสากลของชาวต่างชาติบ้าง อย่างอิหร่านมีการฝึกฝนนักมวยสากลตั้งแต่อายุ 10 ปี ยังกล่าวต่ออีกว่า มวยสากลยังเป็นสิ่งที่ต้องระหวังมากกว่ามวยไทย เพราะมวยสากลมีรูปแบบการชกที่มุ่งเน้นกระแทกตรงบริเวณศีรษะโดยตรง ตรงนี้ยังหน้าหว่งกว่ามวยไทยเพราะมวยไทยไม่ได้เน้นที่ศีรษะโดยตรงโดยชกมวยไทยยังมีเข่า เท้า สอก มัด ซึ่งดูแลละยกแล้วมวยไทยบางครั้งแทบจะไม่ได้ใช้มัดกระแทกไปยังศีรษะแต่อย่างใด”

จากที่ได้กล่าวมานั้นการจดทะเบียนจึงไม่ได้จำกัดที่อายุ 15 ปี แต่กลับเป็นว่าหัวหน้าค่ายมวยจะเป็นผู้กำหนดด้วยตนเองว่าเด็กนักมวยไทยในค่ายคนใด หรือสมควรและเหมาะสมสำหรับการจดทะเบียนเข้าสังกัดในค่ายของหัวหน้าค่ายมวย เพราะการจดทะเบียนจะขึ้นอยู่กับดุลพินิจและความต้องการของหัวหน้าค่ายมวยว่าสมควรจดทะเบียนแล้วหรือยัง นอกจากนั้นการจดทะเบียนยังมีนัยที่หลากหลายในประเด็นที่สำคัญ เช่น หัวหน้าค่ายมวยมีสิทธิ์ตามกฎหมายในเรื่องการหักค่าตัวของนักมวยในสังกัดครึ่งหนึ่งของเงินที่ได้รับต่อครั้ง(ค่าตอบแทนต่อการฝึกซ้อม) หัวหน้าค่ายมวยมีสิทธิ์อำนาจในการขายนักมวยหรือย้ายนักมวยออกจากค่ายมวยในกรณีใด ๆ ก็ได้ เป็นต้น การจดทะเบียนในแต่ละครั้งเมื่อหัวหน้าค่ายมวยเห็นแววของเด็กนักมวยถึงความเหมาะสมต่อการจดทะเบียนความเป็นมวยในสังกัดค่ายของตน หัวหน้าค่ายมวยจะพิจารณาถึงชื่อของเด็กนักมวยว่าเหมาะสมของชื่อนมวยกับตัวเด็กนักมวยไทยในค่าย เหมาะสมกันหรือไม่ โดยจะใช้ชื่อนมวยไทยอิงจากชื่อของนักมวยที่มีชื่อเสียงจากรุ่นก่อน ๆ ยกตัวอย่างการจดทะเบียนเด็กนักมวยไทยในค่ายวีระโยธิน เช่น

นายถิรวิทย์ พิลา หรือ “ร็อก” ได้ไปจดทะเบียนกับอาจารย์โจ้(หัวหน้าค่ายมวย) จากประวัติการชกมวยไทยครั้งแรกแพ้ อินทรีย์เหล็ก เกียรติหมู 10 จดทะเบียนเข้าสังกัดค่ายมวย วีระโยธิน ตั้งแต่อายุ 12 ปี ใช้ชื่อนักมวย “แสนสะท้าน วีระโยธิน”

ตัวอย่าง เช่น ค.ช.วรวุฒิ สำนักบ้านโคก “เบียร์” เริ่มจดทะเบียนความเป็นนักมวยไทยอาชีพตั้งแต่อายุ 12 ปี โดยใช้ชื่อในการชกมวยไทยคือเจิวสด วีระโยธิน จดทะเบียนความเป็นนักมวยไทยอาชีพสังกัดค่ายวีระโยธิน ภายในค่ายจะเรียกแต่ชื่อเจิว ผู้วิจัยจึงชินต่อชื่อเจิว ทุกวันนี้จะเรียกแต่เจิวสด ตาชื่อมวยของเบียร์

อีกหนึ่งตัวอย่างเช่น

นายยิ่งคุณ โพธิ์เผือก เริ่มชกมวยตั้งแต่อายุ 12 ปีจดทะเบียนความเป็นนักมวยเข้าสังกัดค่ายมวยวีระโยธินใช้ชื่อนักมวยไทยคือ “พลังทิพย์ วีระโยธิน” ชกมาตลอดจนถึงปัจจุบันชกมาทั้งหมด 35 ครั้ง ตีครั้งแรกแพ้ ยัมสยาม ส.คิงส์สตาร์ ตั้งแต่ตีทั้งหมดแพ้ 8 ครั้ง ชนะ 27 ครั้ง

ชื่อแต่ละชื่อย่อมมีความหมายต่อตัวเด็กนักมวยไทยอาชีพ โดยในชื่อนั้นแฝงไปด้วยเหลี่ยมมวยและรูปแบบการชกมวยของเจ้าของชื่อเดิม ที่สำคัญหัวหน้าค่ายมวยได้เล็งเห็นความสามารถในทักษะเชิงมวยที่ได้รับในแต่ละคน จากการถ่ายทอดทางพฤติกรรมการชกมวยในแต่ละครั้งก่อนการจะทะเบียน และได้เห็นถึงความสามารถของตัวนักมวยที่ได้รับจากเสียงตอบรับของบรรดาเซียนมวยและหัวหน้าค่ายมวยเป็นตัวกำหนดที่สำคัญ เพราะฉะนั้นการจดทะเบียนความเป็นนักมวยไทยอาชีพในแต่ละครั้งจึงต้องคำนึงในหลากหลายปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์ต่อกัน

5.2.3 พัฒนาฝีมือ (ฝึกซ้อม)

การพัฒนาฝีมือเป็นสิ่งที่นักมวยทุกคนจะต้องทำและปฏิบัติตาม เพราะหากนักมวยคนใดที่เคารพต่อกฎกติกา ในเรื่องการซ้อมมวย มีความรับผิดชอบ และมีการเตรียมตัวเพื่อทำให้เกิดความพร้อมของร่างกาย จึงจะสามารถแสดงผลงานการชกที่ดีได้ ซึ่งหากเด็กนักมวยคนใดไม่มีการพัฒนาฝีมือแล้วเด็กนักมวยคนนั้นก็จะมีรูปแบบการชกที่ไม่ได้เรื่อง หรือหมดแรงก่อนครบยกที่ 5 และเด็กนักมวยคนใดไม่ยอมทำตามกฎจะไม่มีสิทธิ์ในการอยู่ในค่ายมวยอีกต่อไป เพราะหัวหน้าค่ายมวยจะสร้างนักมวยผู้ที่ขยัน อดทน และเชื่อฟัง ด้วยเหตุนี้เองนักมวยค่ายวีระโยธินจึงมีนักมวยที่ประสบความสำเร็จอยู่เป็นรุ่นๆ ที่สำคัญผลิตพลเมืองดีเข้าสู่สังคมไทย เพราะฉะนั้นการพัฒนาฝีมือนักมวยที่ดีต้องทำให้ได้ ถึงแม้ต้องแลกมากับความเหนื่อยยากลำบากเพียงใด แต่นักมวยไทยต้องยอมทน นั่นคือสิ่งที่หัวหน้าค่ายมวยได้สอนให้เด็กนักมวยอยู่ตลอดเวลาเมื่ออยู่ในขณะการซ้อม อย่างเช่น

“ต้องทรมานร่างกายตัวเอง ยิ่งทรมานมากเท่าไร ยิ่งเก่งมากเท่านั้น” และ

“ขยันซ้อมกันหน่อย เวลาต่อยกับเวลาซ้อมอย่าให้ซ้อมน้อยกว่าต่อ

เพราะไม่มีใครไปต่อยกับเรา หากเราแพ้เขาก็ดำเราเหมือนหมู เหมือนหมา” และกล่าวกับเด็กนักมวย
ต่อไปว่า

“เวลาซ้อมอย่าเล่นกัน เดียวคิดเป็นนิสัยเวลาต่อจริง”

อีกกรณีหนึ่ง ผู้ปกครองของต้น กล่าวเมื่อขณะที่ต้นกำลังเล่นกล้ำมทอง
ขณะนั้นต้นเล่นกล้ำมทองแล้วเล่นกับเพื่อน ๆ นักมวย ผู้ปกครองของต้นจึงกล่าวกับต้นด้วยน้ำเสียง
เบา ๆ ว่า

“หากไม่ยอมซ้อมอย่างจริงจัง กลับบ้านแล้วไปเล่นกล้ำมทองต่อที่บ้าน
400 ครั้ง แล้วค่อยกินข้าว”

ดังนั้นการซ้อมมวยไทย นอกจากจะมีความรับผิดชอบ และมีการเตรียม
ตัวที่ดีแล้ว นักมวยยังต้องสังเกตพฤติกรรมการชกของรุ่นพี่ ที่เขาประสบความสำเร็จได้รับชัยชนะ
หรือแชมป์มวยรอบต่าง ๆ ทั้งในค่ายมวย และนอกค่ายมวย(การชกมวยไทยนอกสถานที่
หรือ ในตู้ ช่อง 7, 3, 5, และ ช่อง 9) เพื่อนำทักษะเหลี่ยม ที่แปลกใหม่มาฝึกปฏิบัติ หรือแม้กระทั่ง
การสังเกตจากรูปร่างถึงความเป็นไปได้ว่า นักมวยตัวเล็กถึงชกชนะนักมวยตัวใหญ่กว่าได้ และ
นักมวยตัวเตี้ยกว่าทำไมชกชนะนักมวยไทยตัวสูงกว่าได้ สิ่งนี้เป็นการสังเกตที่เด็กนักมวยต้องมีการ
เรียนรู้เพื่อพัฒนาฝีมือของตนเองให้ได้เหมือนกับเขา หรือคิดว่านักมวยคนอื่นๆ ตลอดจนการ
พัฒนาฝีมือของตนเองให้เป็นที่ยอมรับต่อบรรดาแฟนมวยและหัวหน้าค่ายมวย

5.3 ขั้นตอนการสวมบทบาทของนักมวยไทยอาชีพ

ขั้นตอนการสวมบทบาทของนักมวยไทยอาชีพ เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการ
กลายbecome นักมวยไทยอาชีพ ผู้วิจัยได้แยกประเด็นที่สำคัญต่อขั้นตอนการสวมบทบาทของนักมวยไทย
อาชีพ เพื่อให้เห็นถึงการกลายbecome นักมวยไทยอาชีพอย่างสมบูรณ์ โดยมีประเด็นที่สำคัญคือ
การเตรียมตัว มีความรับผิดชอบ ชื่นเชิงดี และการแสดงผลงานการชกที่ดี ซึ่งในประเด็นการสวม
บทบาทความเป็นนักมวยไทยอาชีพมีกระบวนการที่สำคัญดังต่อไปนี้

5.3.1 การเตรียมตัว

การเตรียมตัวเป็นการซ้อมให้ร่างกายมีความพร้อม เพื่อนักมวยจะได้อยู่ใน
เกณฑ์มาตรฐานของนักมวยไทยอาชีพ ซึ่งการเตรียมตัวประกอบด้วยกิจกรรมการซ้อมต่อไปนี้คือ
กระโดดเชือก การวิ่ง การเข้ากระสอบ การเบิ้ลกระสอบ การแทงกระสอบ การเล่นเชิง การเข้าเป้า
และการเข้าปล้ำ(เล่นเหลี่ยมให้เคยชินสำหรับการประชิดตัว) เป็นต้น (หากมีรายการกิจกรรมการ
ซ้อมทุกอย่างต้องเพิ่มจำนวนขึ้นจากปกติ) ทั้งนี้เพื่อให้ร่างกายแข็งแรง หากรายการที่เราชกกำหนด

น้ำหนักเอาไว้ เราต้องควบคุมอาหารและน้ำหนักให้ตามที่รายการกำหนด นอกจากการทำน้ำหนักแล้วการพัฒนาฝีมือเป็นสิ่งนี้นักมวยทุกคนจะต้องให้ความสำคัญเช่นกัน ซึ่งหากเด็กนักมวยคนใดไม่มีการพัฒนาฝีมือแล้ว เด็กนักมวยคนนั้นก็จะมีรูปแบบการชกที่ไม่มียุทธวิธีเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ที่สำคัญเด็กนักมวยจะไม่ค้นพบความสามารถของตัวเอง การเตรียมตัวจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมาก ซึ่งหัวหน้าค่ายมวยจะสังเกตความพร้อมด้วยสายตา และด้วยประโยคคำถามก่อนการชกตลอด เช่น

“มึงวิ่งเป็นยังงัยบ้าง มีเหนื่อยตอนปลายหรือป่าว ซ้อมครบห้ายกมีเหนื่อยบ้างไหม”

อีกกรณีหนึ่ง “นัค”

นัคต้องเตรียมตัวในเรื่องของน้ำหนักเพราะมีรายการชกในอาทิตย์ที่จะถึง นัคต้องลดน้ำหนักให้ได้สามกิโลกรัม นัคต้องซ้อมเหมือนปกติแต่ต้องให้หนักกว่าเพื่อนที่ไม่มียุทธวิธี การลดน้ำหนัก นัค ลดปริมาณอาหารลง ตอนกลางคืนได้ดื่มน้ำเย็นแต่อาหารไม่ได้กิน ตอนเช้าต้องวิ่งสวมนซดคลุมแล้วต้องวิ่งกลางแดดถึงจะรีดเหงื่อได้ดี นัคกล่าวว่า

“การลดน้ำหนักเพื่อชกในรายการเป็นเรื่องที่ทรมาณที่สุด เพราะทั้งหิวทั้งเหนื่อยและยังต้องวิ่งกลางแดดร้อน ๆ มันเหนื่อยจริง ๆ แต่ก็ต้องทำเพราะหากไม่ทำ อ.โจ้(หัวหน้าค่าย) ก็ค่า และที่สำคัญอดชกในรายการ”

เพราะฉะนั้นการเตรียมตัวจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ ซึ่งหากเด็กนักมวยเตรียมตัวมาดีสิ่งที่ได้รับตามมาคือ ผลการตอบรับจากบรรดาเซียนมวย พ่อแม่ผู้ปกครอง รวมทั้งบรรดาผู้ที่รับชม ตลอดจนหัวหน้าค่ายมวย (ได้รับเกียรติ และคำชม) ดังนั้นหากนักมวยไทยได้มีการเตรียมตัวที่ดีก็จะได้รับสิ่งดีๆ ตามมา ถึงแม้จะแลกมากับความเหนื่อยหัด และความเจ็บปวด แต่นั่นคือสิ่งที่นักมวยไทยอาชีพเหล่านั้นกล่าวว่า “ก็ผมชอบของผม” จากที่ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่ภาคสนามได้สัมผัสในความหลากหลายด้านอรรถรสของความเป็นนักมวยไทยอาชีพ และได้เห็นถึงกระบวนการซ้อม ในด้านการเตรียมตัว เด็กนักมวยทุกคนต่างมีความตั้งใจจริงต่อการลดน้ำหนักและซ้อมทุกครั้ง ดังนั้นการเตรียมตัวของเด็กนักมวยไทยในค่ายจึงทำได้กันทุกคน ที่สำคัญนักมวยไทยได้หัวหน้าค่ายที่ดีตลอดจนสร้างวินัยให้เด็กนักมวยไทยในค่าย และปลูกฝังให้เด็กนักมวยไทยเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมต่อไป

5.3.2 มีความรับผิดชอบ

นักมวยที่ดีต้องมีความรับผิดชอบในตัวเอง ความรับผิดชอบในที่นี้ต้องรู้ว่าเวลาไหนที่ต้องวิ่ง เวลาไหนที่เด็กนักมวยต้องตื่น เมื่อวิ่งก็ต้องตระหนักอยู่เสมอว่าควรหยุดพักหรือควรวิ่งเมื่อไร รวมถึงการซ้อมในทุกกิจกรรมต้องมีความรับผิดชอบทุกๆ ขั้นตอนไม่ว่าจะเป็นการเข้ากระสอบ การลงนวม การเล่นเช็ง การเข้าเป้าฯ ทุกอย่างต้องทำจริงไม่เล่นไม่คุย “หากทำ

ได้อย่างนี้แหมมปีไม่หนีไปไหนแน่” หัวหน้าค่ายกล่าว แต่ในข้อเท็จจริงค่ายมวยแห่งนี้เด็กนักมวยส่วนใหญ่ยังมีพฤติกรรมที่ชอบเล่นตามประสาของเด็ก อย่างเช่นเรื่องวิ่งทูกๆ ตอนเย็น ประมาณ 16.00 น. เด็กนักมวยต่างคนต่างเก็ยจกร้านในการไปวิ่ง บางคนก็เดิน บางคนไปเตะฟุตบอลเตะตระกร้อ เป็นต้น และเมื่อถึงเวลาซ้อมก็จะคุยกัน เล่นกัน ไม่เอาจริง ผู้วิจัยสอบถามว่าทำไมไม่วิ่ง ทำไมไม่ซ้อมดี เด็กนักมวยต่างตอบเป็นคำเดียวกันว่า “จี้เก็ยจ”

ตัวอย่างหนึ่งที่แสดงถึงพฤติกรรมการขาดความรับผิดชอบในกิจกรรมการซ้อม เช่น วันที่ 18/01/2551 เช่นวันนี้เด็ก ๆ นักมวยก็ไม่ไปวิ่งเช่นเคย ผู้วิจัยเห็นเด็กนักมวยกำลังเตะตระกร้ออยู่โรงเรียนประถมฯ ในหมู่บ้าน จนกระทั่งตา “กริม” ตาของเจ้าอาร์ ซึ่งเป็นตาของย้งกับยง (ย้งและยง เป็นพี่น้องกัน) แต่สามพี่น้องจะเรียกตาว่า “พ่อ” กันทุกคน ซึ่งเป็นผู้ที่คอยดูแลพฤติกรรมของเด็กทั้งสาม วันใดที่ว่างจากทำงานจะมาคอยดูแลในเรื่องการซ้อม จากนั้นตากริมได้สั่งเลิกจึงค่อยเลิกเตะตระกร้อและไปวิ่ง ผมสังเกตดูพ่อของอาร์บอกให้เริ่มวิ่ง วิ่งๆๆ แต่เด็กนักมวยก็เดินๆๆ ไม่ค่อยจะยอมฟังคำของพ่ออาร์บอก จนกระทั่งไปถึงถนนใหญ่ค่อยเริ่มวิ่งกัน พอวิ่งเสร็จเกือบจะมีคพอดีจึงกลับถึงค่ายมวย

อีกตัวอย่างหนึ่งที่ได้กล่าวเอาไว้ในปฏิสัมพันธ์ของนักมวยในค่าย เป็นการกล่าวของเด็กนักมวยผู้ที่มีภาวะความเป็นผู้ใหญ่ เช่น ผู้วิจัยเคยถาม “ร็อก” อะไรทำให้การซ้อมดูจริงจังกว่าเพื่อนนักมวยคนอื่น ๆ ร็อกจึงตอบกลับมาว่า

“คนมันเล่นกะเล่นไป ผมมีรายการผมต้องซ้อมให้ดี บางเดือนมันจะต้องเฮ็ดให้เด็กน้อยมันเห็นน่าไค้ฮ้าย บ่อแม่นว่าชิเล่นนำเด็กน้อยมันกะบ่อแม่น เฮ้ามันใหญ่แล้วเพราะว่า อ.โจ้ กับคุณตา เฒ่าบอกผมคุมเด็กน้อย ยามได้เฒ่าบ่ออยู่”

ประโยคข้างต้นแสดงออกถึงความรับผิดชอบต่อความเป็นนักมวยไทยได้อย่างดีซึ่งมีความหมายว่า ใครมันจะเล่นก็เล่นไป ผมมีรายการที่ต้องชกผมต้องซ้อมให้ดี บางครั้งมันต้องทำให้เด็กนักมวยไทยในค่ายเห็นด้วยนะพี่ ไม่ใช่ว่าจะเล่นกับเด็กนักมวยอย่างนี้มันไม่ใช่เรามันโต ๆ กันแล้ว เพราะที่สำคัญหัวหน้าค่ายกับคุณตาได้กำชับผมให้ช่วยกันดูแลเด็กนักมวยไทยในค่ายเราด้วย หากวันใดที่ไม่มีใครอยู่ด้วย

ฉะนั้นในความรับผิดชอบต่อเด็กนักมวยไทยในค่ายวิระ โยธินยังมีใน ส่วนน้อย แต่อย่างไรกระบวนการขับเคลื่อนของค่ายมวยยังเดินหน้าอยู่ตลอด เพราะหัวหน้าค่ายมวยต่างเข้าใจพฤติกรรมของเด็กนักมวยในค่ายของตนไม่ต่างอะไรกับผู้วิจัย การกำกับดูแลเรื่องการซ้อมจึงเป็นปัญหามานานแล้ว ซึ่งกระบวนการโต้ตอบระหว่างหัวหน้ากับนักมวยไทย หัวหน้าค่ายมวยจะกระทำโดยหาผู้มาควบคุมดูแลแทนเมื่อตนเองไม่สะดวกในการควบคุม และต้องเป็นผู้ซึ่งเด็กนักมวยนั้นเกรงใจ นั่นคือผู้ปกครองของเด็กนักมวย หัวหน้าค่ายมวยได้หาวิธีได้ลงตัว

เพราะเมื่อผู้วิจัยได้สังเกตการณ์ควบคุมของผู้ปกครองของเขียว คั่น และร็อก ไม่ต่างอะไรกับการถูกควบคุมพฤติกรรมกรรมการซ้อมของหัวหน้าค่ายมวยแม่แต่น้อย คือ บอกให้วิ่งต้องวิ่ง บอกให้ทำต้องทำ เพราะฉะนั้นความรับผิดชอบของเด็กนักมวยไทยต้องถูกกำกับควบคุมโดยผู้แนะนำเสียก่อน เป็นการขจัดเวลาในระบบของผู้แนะนำ เพื่อให้เกิดการซึมซับในพฤติกรรมที่ผู้แนะนำได้ปลูกฝังให้ต่อเด็กนักมวยไทย

5.3.3 ชั้นเชิงดี

“ชั้นเชิง” หรือเชิงมวย หรือเรียกอีกอย่างคือเหลี่ยมมวยชั้นเชิงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมากสำหรับนักมวยไทยอาชีพ นักมวยจะต้องมี เพราะหากไม่มีเชิงมวย ถึงแม้จะฝึกฝนมาดีเท่าไรจะไม่มีโอกาสเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ ซึ่งเชิงมวยจะมีความแตกต่างกันในระหว่างค่าย เพราะมีวิธีการสอนที่ต่างกัน หัวหน้าค่ายมวยจะเป็นผู้ที่ให้ความรู้ด้านทักษะต่างๆ ได้แก่วิธีการชก การยืน การเตะ การแทงเข้าๆ อย่างถูกวิธี เช่น ตอนเด็กนักมวยซ้อมเล่นเชิงมวยเมื่อเด็กคนหนึ่งดีเข้าไม่เป็นหัวหน้าค่าย จะคอยบอกคอยสอนอยู่เสมอว่า (น้ำเสียงที่กระแทก ๆ)

“มึงตีมวยมาก็ปีแล้ว มึงยังตีเข้าไม่เป็น แล้วถ้ามึงยังตีเข้าไม่เป็นมึงก็ไม่ต้องชกมวยไทยอีกต่อไป” และสอนวิธีการดึงเหลี่ยม เช่น

“เมื่อเข้าวงในไล่แขนให้แน่นๆ ระวังเขาจะตีศอก ได้โอกาสพลิกเหลี่ยม พลิกแล้วดี”

อีกกรณีหนึ่งที่ได้กล่าวไว้ในประเด็นปฏิสัมพันธ์ของเด็กนักมวยในค่าย ต่อค่ายมวยต่อกิจกรรมการซ้อม คุณตากล่าวด้วยน้ำเสียงที่รุนแรง โดยกล่าวว่า

1. พยายามได้ “โค่นค”
2. ซ้อมดี ๆ จึงจะได้ไปตีกับตัวใหญ่ ๆ ได้สบาย
3. ยืนห่างๆ จะเย่งทำให้ไว้ ไล่แขนไว้ มาซ้อมใกล้ๆ ตา จะได้เห็นชัดๆ
4. จับให้มันอยู่ดี คิงแล้วตีเลย เวลาเขาคิงต้องสังเกตจังหวะเอาไว้ช้ ไล่แขนไว้อย่าให้เขาเกาะร็อกคอง่ายๆ ช้ แล้วจะจับให้มัน มองเหลี่ยมผู้ต่อสู้ก่อนค่อยตีเข้า
5. ดันเข้ามา บั่นมันให้แรงๆ คี คิงใช้กำลังแขนคิง โน้มตัวคิง
6. มือเปล่าหลายๆ ก็เตรียมเอาน้ำให้ช้ ใครที่ไม่ได้ซ้อมเอาน้ำให้เพื่อน

คิมด้วย

7. มือมึงอยู่ไหน “ก้อง” “จอมปลวก”(ผู้ช่วยผู้ฝึกซ้อม)ตบมันเลย มันถึงจะจำ มือตกเมื่อไรตบที่ฟังลำทันที เท้าตกแต่ะทันที

8. เร่งเร็ว....ๆๆๆๆ เร่งๆ เมื่อใกล้ถึงเวลาพักแต่ละยก หรือเวลา 30 วินาที ผู้ควบคุมการฝึกซ้อมจะส่งเร่ง เพื่อให้เกิดความเคยชินในเวลาชกจริงเมื่อถึงปลายยก กำลังจะได้ไม่ตก

(คุณตากล่า) นี่เป็นคำกล่าวด้วยน้ำเสียงแรงๆ เพื่อให้เด็กนักมวยเกิดการตื่นตัวในขณะการซ้อม และได้กล่าวอีกว่า “พูดดี ๆ พวกมันไม่จำต้องพูดอย่างนี้แหละ”

เด็กนักมวยที่ได้รับการฝึกซ้อมในกระบวนการแต่ละกระบวนการ เป็นการถ่ายชั้นเชิง “เหล็กลมวย” จากหัวหน้าค่ายมวยและคุณตา โดยผ่านกระบวนการขัดเกลาในวิธีที่หัวหน้า ค่ายมวยได้ถ่ายทอดเชิงสัญลักษณ์ในมิติของภาษาให้กับเด็กนักมวยไทยอาชีพในค่าย ที่ได้รับการฝึกซ้อมในแต่ละกระบวนการ หากพิจารณาแล้วเริ่มแรกเด็กนักมวยจะไม่สามารถชกต่อได้อย่างสง่างามได้ เพราะนักมวยขาดรูปมวยที่สวยงาม(ชั้นเชิง) ดังนั้นหากเด็กนักมวยมีความครบถ้วนจากการฝึกซ้อมในทุกกิจกรรม เด็กนักมวยจะสามารถแสดงผลงานการชกที่ดีได้ ที่สำคัญการแสดงผลงานการชกที่ดีโดยตลอดจะเป็นที่จับตามองของเซียนมวยต่อไป

5.3.4 การแสดงผลงานการชกที่ดี

การแสดงผลการชกที่ดีเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงศักยภาพของค่ายมวย และเด็กนักมวยคนนั้นถึงความพร้อมของร่างกาย(ซ้อมมาดี) โดยการแสดงผลงานการชกที่ดีนักมวยจะต้องชกชนะอย่างน้อยติดต่อกัน 3 รายการ ซึ่งหัวหน้าค่ายมวยและเซียนมวย(ผู้ติดตามผลงาน)จะเป็นคนตอบได้ว่า นักมวยไทยอาชีพคนนี้แสดงผลงานการชกที่ดี ทั้งนี้ในต่อการชกแต่ละครั้งจะมีผู้ได้เสียเมื่อเด็กนักมวยชกชนะสิ่งที่ได้รับคือ คำชมจากหัวหน้าค่ายมวย พ่อแม่ ญาติพี่น้องของนักมวย รวมทั้งเซียนมวยข้างเวที และได้รับเงินที่นอกเหนือจากเงินรางวัล (เงินพิเศษ) จากคนเหล่านั้นด้วย แต่ถ้าแพ้มาก็จะได้รับคำตำหนิมาเช่นกัน เช่น ครั้งผู้วิจัยเป็นผู้ที่พาเด็กนักมวยในค่าย ชื่อ ลุย ไปชกที่เวทีมวยเจ็ดสี แล้วเด็กชกแพ้ ผลของการได้ตอบจากบรรดาเซียนมวยกล่าวมาว่า

“มีงติมวยโง่ๆ อย่างนี้ กลับไปเลี้ยงควายที่บ้านโน้นไป”

วันนั้นเด็กนักมวยแสดงผลการชกได้ไม่ค่อยดีเท่าที่ควร เนื่องจากการชกบนเวทีใหญ่(เวทีมาตรฐาน) โดยมีผู้ชมมวยที่มีแต่เฉพาะเซียนมวยเป็นส่วนใหญ่ ที่สำคัญเด็กนักมวยไม่มีการเตรียมตัวที่ดี และตื่นเต้นเวที ลุย กล่าวว่

“มันไม่มีแรงนะพี่ ทั้งตัวผมเองก็ทำน้ำหนักด้วย ตั้งสามกิโลกรัม มันเลยไม่มีแรง”

อีกกรณีหนึ่งเชียวสด จากการสังเกตการณ์ในวันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2552 พ่อแม่ผู้ปกครองของ “เชียว” ได้บนบานต่อศาลปู่ตาให้ลูกชายชกชนะ 10 ครั้ง จึงจะมาแก้บนต่อศาลปู่ตา ซึ่งการชกของเชียวในช่วงนั้นชกชนะตลอด 9 ครั้งไม่เคยแพ้ใคร พอมาถึงครั้งที่ 10 เชียวชกแพ้ยิมสยาม ส. กิงสตาร์ ยิมสยามตัวใหญ่กว่าเชียว ซึ่งเชียวแบกน้ำหนักประมาณ 3 กิโลกรัม เชียวจึงแพ้คะแนน (ผู้วิจัยอยู่ในเหตุการณ์) การพ่ายแพ้ของเชียวในครั้งนั้นทำให้พ่อแม่ผู้ปกครองของเขาไม่ได้ไปแก้บนต่อศาลปู่ตา เนื่องจากเชียวชกไม่ชนะถึง 10 ครั้ง ทั้งนี้การชกชนะ

9 ครั้งติดต่อกันทำให้บรรดาเซียนมวยต่างชื่นชอบในตัวเขียวสด เพราะฉะนั้นหากเด็กนักมวยมีความครบถ้วนจากการฝึกซ้อมแล้ว กล่าวได้ว่า เด็กนักมวยจะสามารถแสดงผลงานการชกที่ดีได้อย่างแน่นอน ตลอดจนเมื่อเด็กนักมวยแสดงผลงานการชกที่ดีโดยตลอดค่ายมวยจะได้คำนิยมจากบรรดาเซียนมวย ค่ายมวยติดอันดับหนึ่งในสามของจังหวัด โคคเค่นขึ้นมาทันที และเป็นที่จับตามองของเซียนมวยต่อไป

6. เงื่อนไขการเข้าสู่การเป็นนักมวยไทยอาชีพ

6.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

6.1.1 เศรษฐกิจ

เศรษฐกิจด้านครอบครัวเป็นปัญหาที่สำคัญต่อความเป็นอยู่ของคนในครอบครัว ซึ่งส่วนใหญ่ปัญหาด้านเศรษฐกิจได้เกิดขึ้นกับคนไทย ด้วยหลากหลายปัจจัยด้านเศรษฐกิจของครอบครัวทำให้หัวหน้าครอบครัว ต้องวอกแวกกังวลอยู่ตลอดในสำหรับค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปในแต่ละเดือน แต่นั่นเป็นสิ่งที่ต้องทำเพื่อให้คนในครอบครัวอยู่อย่างมีความสุขภายใต้หลังคาเดียวกัน เศรษฐกิจด้านครอบครัวของเด็กนักมวยไทยในค่ายวีระโยธิน ไม่ได้มีความต่างแปลกแยกจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลางหรือค่อนข้างยากจนแต่อย่างใด แต่ที่ที่มีความต่างคือเด็กธรรมดาที่เข้ามาในวงการมวยไทยอาชีพ มีความแตกต่างที่ได้รับบทบาทของความเป็นนักมวยไทยอาชีพ และที่สำคัญในบทบาทของความเป็นนักมวยไทยอาชีพ ได้ช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจของครอบครัวได้ในระดับหนึ่ง จากเงินค่าตัวที่ชกมวยในแต่ละครั้งได้ช่วยแบ่งเบาภาระที่ครอบครัวได้รับในแต่ละเดือน นั้นเป็นสิ่งที่เด็กนักมวยทุกคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวว่า “ช่วยพ่อแม่หาเงิน”

นอกจากนี้หลังจากกิจกรรมการซ้อมมวยไทยในทุก วันเด็กนักมวยยังมีส่วนสำคัญกับเศรษฐกิจครอบครัว ซึ่งเด็กนักมวยให้ความช่วยเหลือแก่บิดา-มารดาหรือผู้ปกครองในเรื่องการเป็นกำลังเสริมช่วยบิดา-มารดา ด้านการประกอบอาชีพ อย่างเช่น เด็กนักมวยคนหนึ่งชื่อ ดัน จะช่วยผู้ปกครองซ่อมรถจักรยานยนต์ และช่วยขายของชำอยู่ที่บ้าน ส่วนทางด้าน ยิง, ยง และอาร์ จะช่วยผู้ปกครองทำไข่ปิ้ง เพื่อให้คุณแม่และคุณยายนำไข่ปิ้งไปขายในตลาดในตอนเช้า และเขียว กับ หมาแกรบ ก็ช่วยตาขาย ในด้านการจัดของหน้าร้าน เพื่อขายในตอนเช้า เป็นต้น ซึ่งจากตารางที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐานของครอบครัวพบว่าเศรษฐกิจฐานะทางครอบครัวของเด็กนักมวยค่ายวีระโยธิน จัดอยู่ในระดับปานกลางถึงค่อนข้างยากจน ซึ่งมีรายได้ต่อปีอยู่ที่ 70,000-400,000 บาทต่อปี ซึ่งการประกอบอาชีพของบิดา ส่วนใหญ่จะเป็นในลักษณะของพนักงานลูกจ้างขององค์กร หรือ บริษัทต่าง ๆ สำหรับการทำงานแต่ละวันของมารดา การประกอบอาชีพส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะแม่ค้าขายของเล็กๆที่บ้าน นอกจากนั้นมีการประกอบอาชีพทำสวน ทำไร่ ทำนา

รายได้ที่รับมาบางครัวเรือนก็เพียงพอ แต่อาจจะมีการเงินต้องคิดคืดเป็นเรื่องธรรมดา จึงทำให้บางครัวเรือนมีการประกอบอาชีพเสริม เช่น ร้อยดอกไม้ขาย และขายประกันชีวิต

ยกตัวอย่างกรณี ลอย “ศิริชัย วีระโยธิน” สาเหตุที่ลอยเข้าสู่อาชีพมวยไทย เห็นชาติแล้วได้เงินเลยอยากตีกับเหมือนเขา *อยากมวย อยากมีฐานะดี อยากมีอนาคตไกล แต่การเรียนนี้ไม่เก่งเท่าไร* ชอบในศิลปะการต่อสู้ประเภทมวยไทย รวมไปถึงพ่อชอบมวยไทย

กล่าวได้ว่าเงื่อนไขในส่วนของเศรษฐกิจเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างหนึ่งต่อกระบวนการคิดของเด็กนักมวยเพราะความยากจน จึงทำให้เด็กเหล่านั้นต้องรู้จักการต่อสู้ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งเพื่อการได้มาซึ่งค่าตอบแทนที่ต้องได้รับ นั่นคือจุดประกายให้เด็กเหล่านั้นเลือกในสิ่งที่ใหม่และได้ก้าวเท้าเข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพ ถึงแม้ต้องแลกมากับความเจ็บปวด หรือต้องทนในสิ่งที่ต้องทำ ถึงแม้ว่าหนทางที่เด็กกลุ่มนี้เลือกเดินจะไม่ได้โรยด้วยกลีบดอกไม้ นั่นคือหนทางที่ทำให้เขาประสบความสำเร็จได้ในอนาคต และได้กลายเป็นนักมวยไทยอาชีพอย่างตั้งใจ ดังนั้นเงื่อนไขด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงให้เด็กกลุ่มหนึ่งเข้าสู่กระบวนการกลายเป็นนักมวยไทยอาชีพได้อย่างเต็มตัว

6.1.2 ครอบครัว

ครอบครัวเป็นปัจจัยอันดับสองที่ทำให้เด็กเข้าสู่มวยไทยอาชีพ รองลงมาจากปัจจัยด้านเศรษฐกิจ เนื่องจากปัจจัยด้านครอบครัวเป็นสิ่งที่เด็กคนหนึ่งจะตระหนักดีเสมอว่าสิ่งไหนที่นำไปแล้วพ่อแม่พอใจ หรือผู้ปกครองเห็นด้วย เด็กคนนั้นจะรู้สึกว่าคุณมาถูกทาง แต่สิ่งสำคัญพ่อแม่ต้องเป็นฝ่ายที่ชอบมวยไทยด้วยเช่นกัน ซึ่งหากผู้ปกครองไม่มีความชอบในศิลปะการต่อสู้ประเภทมวยไทยแล้ว จะเป็นเรื่องยากสำหรับโอกาสของเด็กนักมวยคนดังกล่าวในการฝึกซ้อมที่ค่ายมวย จะถูกดำเนินไม่ดีหรือเสียหายยกตัวอย่างเช่น การเข้าฝึกซ้อมมวยไทยทำให้ผลการเรียนของเด็กแย่ง เพราะการกระทบกระทั่งของสมองจากการซ้อมมวยและชกมวย เป็นต้น แต่ที่จริงแล้วมวยไทยไม่ได้เลวร้ายเสมอไปขนาดนั้น ซึ่งเมื่อเด็กนักมวยได้เรียนรู้ฝึกฝนมวยไทยเป็นอย่างดีย่อมจะเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นได้น้อย สำหรับผู้ปกครองที่ชื่นชอบมวยไทยจะกล่าวเช่นกันว่า มวยไทยช่วยทำให้ร่างกายแข็งแรง ห่างไกลยาเสพติดและอาชญากรรม เด็กได้มีวิชาไว้ป้องกันตัวจากภัยอันตรายต่าง ๆ และที่สำคัญช่วยลดปัญหาทางด้านสังคมและครอบครัวได้ เพราะฉะนั้นปัจจัยด้านครอบครัวจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่ง สำหรับเป็นแรงผลักดันให้เด็กคนหนึ่งก้าวเข้ามาในวงการของมวยไทยอาชีพ

เช่น กรณีของ นัค “มุกดาหาร วีระโยธิน” สาเหตุในการเข้าสู่มวยไทยอาชีพชอบในศิลปะการต่อสู้ประเภทมวยไทย โดยเห็นภาพการชกอยู่แถว ๆ บ้านและทีวี จึงคิดอยากชกมวย และอยากได้เงินเพราะช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัว รวมไปถึงพ่อชอบมวยไทย

ตอนก่อนจะเข้าไปฝึกซ้อมที่ค่ายมวยแม่เป็นฝ่ายไม่สนับสนุนให้หนักไปซ้อมมวย(ชกมวย) แต่พ่อชอบมวยไทยอย่างมาก แต่จากนั้นแม่ปรึกษากันกับพ่อแล้วเห็นว่าช่วงนั้นนั้นคนมีโรคประจำตัวอยู่คือ โรคหอบและภูมิแพ้ จึงเล็งเห็นถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกซ้อมมวยไทย

คืออยากให้ลูกชายร่างกายแข็งแรง อยากให้ลูกเก่งเนื่องจากลูกเหมือนกับผู้หญิง ซึ่งแม่นัดยังให้ความเห็นต่อว่าให้ห่างจากยาเสพติด ไม่อยากให้เที่ยวเตร่ให้มีระเบียบ กฎเกณฑ์ และเมื่อนัดเข้ามาซ้อมมวยไทยแล้วผลปรากฏว่าอาการหอบจะไม่ค่อยมีและบอกไว้ว่าอาการไม่แสดงแล้วการใช้ยาพ่นก็ใช้เฉพาะเวลาที่ไม่สบายพ่นเพื่อไม่ให้มีอาการ จากนั้นนัดก็เริ่มชกมวยมาโดยตลอด (สัมภาษณ์นางดวงจันทร์ เพี้ยคำลือ มารดาของนัด เมื่อวันที่23 เดือนมีนาคม 52)

อีกกรณีหนึ่ง เบียร์ “เขียวสด วีระโยธิน” สาเหตุที่เขียวเข้าวงการมวยไทย เพราะเพื่อนชวน พ่อ-แม่ ให้การสนับสนุนให้ชกมวย รวมทั้งตนเองก็ชอบมวยไทย ประสบการณ์ก่อนการตัดสินใจชกมวยไทยอาชีพ เริ่มแรกเห็นเพื่อนชกมวยไทยอาชีพก็เลยสนใจอยากจะทำเข้ามาชก โดยเข้าไปค่ายมวยกับเพื่อน อย่างไม่มีใครฝัก หลังจากนั้นพ่อเข้าไปฝากตัวให้ซ้อมอยู่ในค่ายกับลุงจ้อย ญาติพี่น้องต่างให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี ทั้งนี้แม่ของเขียวได้กล่าวว่า

มวยไทยดีหลายแบบ อันดับแรกคือลูกชายไม่ไปเที่ยวที่อื่นหลังจากเลิกจากโรงเรียน ที่สำคัญลูกชายห่างไกลยาเสพติด ยังกล่าวต่ออีกว่า มวยไทยช่วยทำให้ร่างกายแข็งแรงจากการฝึกฝน เพราะมวยเป็นกีฬาและมีกติกา หากดีข้างนอกจะไม่มิกติกา (แม่จึงไม่ห่วงในเรื่องการชกมวยไทยของลูกชาย) เจ็บก็อยู่ในกติกา ถ้าไม่เจ็บก็ไม่ไช่มวยไทย (สัมภาษณ์นางพรรณิ สำนักบ้านโลก เมื่อวันที่23 เดือนมีนาคม 52)

รวมทั้งเมื่อก่อนคุณตาของเขียวเคยชกมวยไทยเมื่ออายุ 18 ปี ใช้ชื่อมวยไทยคือ สมัยศึก เพชรในหิน ก่อนจะชกคุณตาบอกว่าเห็นเขาชกมวยไทยแล้วอยากจะชกเหมือนคนอื่น เพราะคิดว่าตนเองก็มีร่างกายแข็งแรง จึงตัดสินใจซ้อมมวยด้วยตนเอง ชกมวยไทยครั้งแรกคุณตาสมัย ชกชนะแต่จำไม่ได้ว่าชกกับใครเพราะนานมาแล้ว หลังจากที่คุณตาได้ชกมวยอยู่นานประมาณ อายุ 25 ปี จึงได้เลิกชกมวย ด้วยเหตุผลคือได้แต่งงาน และมีลูก แต่งทั้งนี้ใจยังรักในมวยไทย ยังมีความคิดว่าอยากจะชกมวยในขณะนั้น และเมื่อมีหลานชาย ผนวกกับบ้านแต่่านอมีค่ายมวย วีระโยธินมาอยู่ใหม่ จึงสนับสนุนให้หลานชายทั้งสองคนได้เข้าไปซ้อมมวยในค่ายวีระโยธิน

เพราะฉะนั้นครอบครัวเป็นเงื่อนไขที่สำคัญต่อกระบวนการกลายเป็นนักมวยไทยอาชีพ ซึ่งหากขาดกระบวนการคิดในฐานะของครอบครัว นั้นเป็นเรื่องยากสำหรับการเข้ามาสู่วงการมวยไทยอาชีพ การสนับสนุนอยากให้ลูกได้ดีเป็นสิ่งที่พ่อแม่ผู้ปกครองทุกท่านปรารถนา นอกจากนี้การที่ผู้ปกครองเห็นลูกชายมีสุขภาพที่แข็งแรงและหายขาดจากโรคร้ายยังเป็นที่น่ายินดี

คั้งนั้นเมื่อผู้ปกครองมีความเข้าใจต่อวงการนักมวยไทยอาชีพ นั้นหมายถึงโอกาสเข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพของเด็กนักมวยย่อมมีสูงขึ้นเช่นกัน

6.1.3 เพื่อน

เพื่อนเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งที่มีส่วนผลักดันให้เข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพ เนื่องจากเพื่อนจะมีส่วนในการตัดสินใจ หรือเปลี่ยนแนวคิดจากความคิดเดิมซึ่งเป็นฉนวนชักพาได้ดียิ่งกว่าได้ เพราะเพื่อนจะเป็นส่วนในการชักชวน และอธิบายถึงลักษณะข้อดีสำหรับการชกมวยไทย เด็กจะเกิดความอยากรู้อยากเห็น รวมไปถึงอยากสัมผัสว่ามวยไทยที่แท้จริงแล้วเป็นอย่างไร จะดีเหมือนที่เพื่อนได้กล่าวมาแล้วจริงหรือไม่ ทั้งนี้ลักษณะของพฤติกรรมความคิดเพื่อนช่วงของวัยเด็กเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกเช่นกัน เพราะหากเพื่อนชวนไปไหนในที่ไม่เคยไป (น่าตื่นเต้น) หรือเพื่อนทำอะไรก็อยากจะทำด้วย ซึ่งผู้วิจัยยกตัวอย่างกรณีเด็กนักมวยชวนเพื่อนเข้ามาเล่นในค่าย เช่น

เจิวสด วีระโยธิน สาเหตุที่เจิวเข้าวงการมวยไทยอาชีพ เพราะเพื่อนชวน เจิวเล่าให้ผู้วิจัยฟังถึงเพื่อน “นัค” กล่าวชวนว่า

(เจิวไปเล่นในค่ายกับกู ไปเบิงกูซ้อมเมื่อมึงอยากชกคือกู ดีกว่าหาเล่นกับเด็กน้อยแถว ๆ บ้าน) หมายความว่า นัคต้องการให้เจิวไปดูนัคซ้อมมวยไทยอาชีพที่ค่ายเพื่อวันหนึ่งเจิวสนใจชกมวยไทยอาชีพเหมือนนัค ดีกว่าไปวิ่งเล่นเป็นเพื่อนเด็ก

เจิวกล่าวต่อว่า ยามว่าง ๆ บู้ว่าชิลเล่นกับไฟ กะเลยเข้ามาเล่นค่ายกับนัค นัค เพราะตอนนั้นมีนัคเป็นหมู่ที่คั่นเคยที่สุดเบิดบ้าน และกะบ้านของตากับยายที่เจิวอยู่นำอยู่ฝั่งตรงข้ามกันหนึ่ง ซึ่งมีความหมายว่า (ในเวลาว่างไม่มีอะไรทำ ไม่มีเพื่อนเล่น จึงตัดสินใจเข้ามาเล่นที่ค่ายมวยกับเพื่อน เพราะตอนนั้นมี นัค เป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดคนเดียวในหมู่บ้าน และบ้านของตากับยายที่เจิวพักอาศัยอยู่ด้วยอยู่ฝั่งตรงข้ามกับบ้านของนัค)

พ่อ-แม่ ของเจิวให้การสนับสนุนในเรื่องการชกมวยไทยอาชีพ รวมทั้งตนเองก็ชอบมวยไทยอาชีพ ประสบการณ์ก่อนการตัดสินใจชกมวยไทยอาชีพ เริ่มแรกเห็นเพื่อนชกมวยไทยอาชีพตนเองจึงสนใจอยากจะลองเข้ามาชกมวยไทยดูบ้าง เริ่มแรกเจิวเข้าไปค่ายมวยกับเพื่อน โดยไม่มีผู้ใหญ่ไปขออนุญาตฝากฝังเพื่อเป็นลูกศิษย์ในค่าย หลังจากนั้นประมาณสองถึงสามวันพ่อของเจิวเข้าไปฝากตัวให้ซ้อมอยู่ในค่ายโดยไปกับลุงจ้อย ทั้งนี้ญาติพี่น้องต่างให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี

หรืออีกกรณีหนึ่ง อาร์ “วังชัยน้อย วีระโยธิน” สาเหตุที่เข้ามาชกมวยชกมวย ดูเพื่อนตีมวยเลยอยากตีด้วย อาร์กล่าวต่ออีกว่าอยากใช้เวลาว่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อ

ตัวเองและครอบครัว รวมทั้งเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของยายกับตา เงื่อนใจได้บ่มเพาะให้เกิดเป็นแรงจูงใจ โดยเริ่มจากเกิดความสนใจตลอดจนมีใจรักในมวยไทยอาชีพ

และอีกกรณีหนึ่ง จะกล่าวถึง “ต้น” เกี่ยวกับความสนใจการชกมวยไทยของต้น เริ่มชกมวยไทยครั้งแรกเมื่อตอนที่ต้นอยู่ อนุบาล 2 น้ำหนัก 25 กิโลกรัม วันนั้นเป็นงานบุญประจำปีของหมู่บ้านพ่อหมอบอกให้ต้นชกมวยไทย เพราะคุณต้นเป็นคนมีเงิน(แก่นหรือชน) การชกครั้งแรก แพ้ ซุปเปอร์บิก ลูกเจ้าพ่อโพธิ์คำ การชกมวยไทยอาชีพครั้งแรกต้นไม่มีความชอบในมวยไทยอาชีพ “จากนั้นพี่ชายใกล้บ้านชกมวยครั้งแรกและวันเดียวกันกับต้น ได้สนใจมวยไทยและได้ซ้อมมวยต้นจึงสนใจและชอบมวยไทยมาตั้งแต่ตอนนั้น”

กล่าวได้ว่า เพื่อนเป็นเงื่อนใจทำสำคัญอย่างหนึ่งที่มีส่วนผลักดันให้เด็กธรรมดาคนหนึ่ง ได้มีแรงจูงใจนำทางเข้าไปสู่วงการมวยไทยอาชีพ จากคำชักชวน หรือคำบอกกล่าว ตลอดจนถึงการเล่นด้วยกันกับเพื่อนแม้ต่างสถานที่ เพื่อนจึงเป็นเหตุและเงื่อนใจผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากการเล่นในรูปแบบเก่า ๆ ที่มีแต่ความสนุกสนาน แต่กลับต้องมาสนุกกับเพื่อนพร้อมกันนั้นต้องเห็นเพื่อน ๆ โคนค่าจากกิจกรรมการซ้อมในแต่ละครั้ง ด้านการจัดเวลาความรู้เรื่องทักษะเชิงมวยในหลากหลายรูปแบบ นอกจากนี้เพื่อนได้สร้างเงื่อนใจให้เพื่อนโดยหากไม่มาเล่นกับเพื่อนก็ไปเล่นกับคนอื่น แต่ความต้องการสนุกสนานอย่างเดียวจึงผลักดันให้เด็กธรรมดาคนหนึ่งเริ่มอย่างเข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพโดยไม่รู้ตัว

6.1.4 สื่อ

ลักษณะสังคมของชุมชนบ้านเต่านอ ตำบลลิดา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น มีลักษณะที่หลากหลายทางด้านสังคมและวัฒนธรรม สภาพความเป็นอยู่ทางสังคมเป็นชุมชนที่ไม่ชอบมีเวลาว่าง เพราะต้องทำงานหาเงินเพื่อเลี้ยงครอบครัว เมื่อตรงกับวันหยุดจะชวนกันนั่งดูโทรทัศน์ ซึ่งเป็นที่นิยมของคนในชุมชน จะไม่ค่อยไปเดินเที่ยวห้างสรรพสินค้า เพราะชุมชนอยู่ห่างจากในตัวเมืองพอสมควร และมีบางกลุ่มคนจะให้ความสนใจการดูมวยทางโทรทัศน์ตามวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ เพราะความสนุก และเพื่อเล่นการพนัน เพราะฉะนั้นเด็กนักมวยก่อนเข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพ จะได้รับการจัดเวลาทางสังคมโดยทางอ้อมจึงมีประสบการณ์ในเรื่องการพอบเห็นจากสื่อโทรทัศน์ หนังสือมวย หนังสือพิมพ์ และการชมตามงานบุญประเพณีต่าง ๆ ประเด็นเป็นส่วนนี้จึงเป็นส่วนผลักดันเสริมที่สำคัญ เพราะประสบการณ์ทุก ๆ เหตุการณ์ที่มีความสัมพันธ์กันระหว่างกีฬามวยไทยอาชีพ หรือแม้กระทั่งการเล่นการพนันที่เกิดขึ้นในชุมชน เป็นส่วนสำคัญในการผลักดันให้เด็กคนหนึ่งก้าวเข้าสู่นักมวยไทยอาชีพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะต่างจากปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และครอบครัว ดังนี้คือ การเคยไปชมการชกมวยไทยอาชีพตามงานวัดหรือในโทรทัศน์

มีเพื่อนชกมวยไทยอาชีพมาก่อนหรือมีคนในครอบครัวชกมวยไทยอาชีพมาก่อน และเคยขึ้นชกมวยไทยอาชีพตามงานวัดหรืองานประเพณีต่าง ๆ ก่อนการเข้ามาฝึกซ้อมด้วยความอยากชกมวยไทยอาชีพเล่นๆ คุบบ้างสักครั้ง หรือเพื่ออยากได้เงินเอาไปใช้จ่าย ที่สำคัญก่อนเข้าวงการมวยไทยอาชีพ ได้พบเห็นนักมวยชกมวยไทยอาชีพในโทรทัศน์แล้วมีความรู้สึกอยากจะมีโอกาสสักครั้งอย่างเขาบ้าง และอยากจะชกเหมือนนักมวยคนที่ตนชื่นชอบบ้าง เป็นต้น ยกตัวอย่างกรณีเด็กนักมวยคนหนึ่งชื่อ ลุย “วีระโยธิน” กล่าวไว้เกี่ยวกับการเข้าวงการมวยไทยอาชีพโดยผ่านความหลากหลายด้านสื่อ ซึ่งเป็นประเด็นที่น่าสนใจไว้ว่า

สาเหตุที่ลุยเข้าสู่มวยไทยอาชีพแรก ๆ อยากโชว์สาว อยากได้เงินเที่ยวหมอลำ ช่วงแรกมีความชื่นชอบในศิลปะการต่อสู้ประเภทมวยไทยชนิดหนึ่ง รวมไปถึงพ่อชกมวยไทย ปัจจุบันมีความชื่นชอบเป็นอย่างมาก เพราะอยากดัง อยากเป็นมวยเงินแสน (หรือไม่ต้องแสนก็ได้ ได้ทำอินทรียี่ห้อขาวก็พอใจแล้ว ค่าตัว 50,000 บาท ต่อรายการชกในแต่ละครั้ง) ก่อนจะไปฝึกซ้อมที่ค่ายมวยลุยเข้าไปเองคิดว่าจะเข้าไปเล่น โดยเข้าไปเตะกระสอบแบบเล่นอยู่ประมาณ 2 วัน คาจับแขนจับขาคูแล้วแล้วเห็นว่าหน่วยก้านดีเลยจับตีมวยไทย ที่สำคัญก่อนเข้าวงการมวยไทยอาชีพเคยได้พบเห็นนักมวยชกมวยไทยอาชีพในโทรทัศน์แล้วมีความรู้สึกอยากมีโอกาสดังครั้งเหมือนอย่างเขาบ้าง และอยากจะชกเหมือนนักมวยคนที่ตนชื่นชอบบ้าง เป็นต้น ซึ่งรายละเอียดต่างๆ จะอยู่ในตาราง ที่ 3

กล่าวได้ว่าเด็กนักมวยก่อนเข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพ สื่อที่หลากหลายจากประสบการณ์เป็นส่วนผลักดันเสริมที่สำคัญจากสังคมและวัฒนธรรม เพราะประสบการณ์ทุก ๆ เหตุการณ์ที่มีความสัมพันธ์กันระหว่างกีฬามวยไทย หรือแม้กระทั่งการเล่นการพนันที่เกิดขึ้นในชุมชน เป็นส่วนสำคัญในการผลักดันให้เด็กคนหนึ่งก้าวเข้าสู่ชกมวยไทยอาชีพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะต่างจากปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และครอบครัว ดังนี้คือ การเคยไปชมการชกมวยไทยตามงานวัดหรือชมในโทรทัศน์ มีเพื่อนชกมวยไทยอาชีพมาก่อนหรือมีคนในครอบครัวชกมวยไทยอาชีพมาก่อน และเคยขึ้นชกมวยไทยตามงานวัดหรืองานประเพณีต่าง ๆ

6.1.5 ค่านิยม

ค่านิยมเป็นเงื่อนไขที่สำคัญอย่างหนึ่ง ที่ส่งผลให้เด็กคนหนึ่งกลายเป็นนักมวยไทยอาชีพ กลุ่มเด็กเหล่านี้ก่อนเคยเป็นเพียงเด็กธรรมดาที่ทุกวันเมื่อกลับจากโรงเรียนจะมีกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ขาดไม่ได้ในสังคมไทย คือ การเล่น การเล่นมีหลากหลายรูปแบบทั้งเล่นคนเดียว เล่นกับเพื่อน และเล่นกับโลกไซเบอร์ แต่ทั้งนี้ในสังคมและวัฒนธรรมที่ใกล้ชิดของเขามีความเกี่ยวข้องกับวงการมวยไทย นับตั้งแต่การเล่นการพนันของเครื่องเล่นที่อยู่ใกล้ชิด การชอบดูการชกมวยไทยเป็นประจำในวันหยุดเสาร์และอาทิตย์ ตลอดจนมีการชกมวยไทยอาชีพที่งานบุญ

ประจำปีที่จะจัดขึ้น สิ่งเหล่านี้เป็นกลไกอย่างหนึ่งที่ส่งผลให้เด็กได้สร้างเงื่อนใจ และเป็นผู้ถูกสร้างเงื่อนใจจากความเป็นอยู่ของสังคมและวัฒนธรรมด้านครอบครัว ได้มีส่วนกระทำให้เด็กเหล่านั้นก้าวเข้าสู่ความเป็นนักมวยไทยอาชีพ ยกตัวอย่างกรณีหนึ่งของ “อาร์” ซึ่งเขากล่าวเมื่อวันที่ 15/02/52 ไว้ว่า

“ดูเพื่อนตีมวยเลยอยากตีด้วย รวมทั้งเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของยายกับตา อีกอย่างเพราะใจรัก และอยากได้เงินมาสร้างบ้านให้ยายและตาได้อยู่” ความคิดที่สะสมได้บ่มเพาะจนเกิดเป็นค่านิยมที่เกิดจากความคิดของเด็กนักมวยคนหนึ่งในค่าย วีระ โยธิน เด็กคนนี้เป็นคนนิสัยดีมาตั้งแต่วันแรกที่ผู้วิจัยได้เจอกับเขา “อาร์” เขาได้พูดในประโยคสุดท้ายที่ทำให้ผู้วิจัยถึงกับน้ำตาซึมว่า

“อยากได้เงินมาสร้างบ้านให้ยายและตาได้อยู่”

คำพูดของอาร์สะท้อนให้เห็นถึงฐานะความเป็นอยู่ ที่ต้องการความสะดวกสบายที่ดีขึ้นกว่าที่เคยเป็นอยู่ ซึ่งนั่นหมายความว่าความกตัญญูต่อผู้ที่ผู้มีพระคุณที่อาร์มีต่อตาและยายที่เลี้ยงดูมาด้วยความลำบาก ได้ปลูกสร้างค่านิยมโดยอาร์ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการชกมวยไทยอาชีพในหลากหลายปัจจัยที่อาร์ได้พบเห็นทั้งในชีวิตประจำวันและสื่อต่างๆ

อีกกรณีหนึ่ง ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ นายสุรัช กาบบัวลอย (น้ำชัย) เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ.2552 ในประเด็นการเข้าสู่มวยไทยอาชีพของร็อกกี้ “กี” เป็นน้องชายของก้อง เมื่อครั้งยังเยาว์วัยก็ติดตามพ่อไปดู “ก้อง” ช้อมมวยไทยที่ค่ายมวยในหมู่บ้านที่ตนอาศัยอยู่ เมื่อกี้นั่งสังเกตพี่ช้อมมวย ด้วยความอยากรู้อยากลองในสิ่งที่ตนไม่เคยมาก่อน ได้ลุกขึ้นและเดินไปชกกระสอบทราย และเตะ พ่อของกีจึงกลัวกับกีว่า

“อยากตีมวยคืออ้ายบ่ลูกล้ำ” หมายความว่า ต้องการชกมวยไทยเหมือนพี่ชายไหมลูก

กีตอบกลับทันใจ “อยากตีอยู่ครับ” หมายความว่า ต้องการชกมวยไทยเหมือนกันครับ

พ่อตอบกลับว่า “เอาไว้ใหญ่กว่านี้ก่อนพ่อหยั่งสีให้ก็ดี ตอนนีก็หยั่งเด็กน้อยอยู่นะ”

หมายความว่า ให้ร่างกายได้โตกว่านี้ พ่อถึงจะให้ชกมวยไทย ตอนนีก็ยังเด็กนะครับ

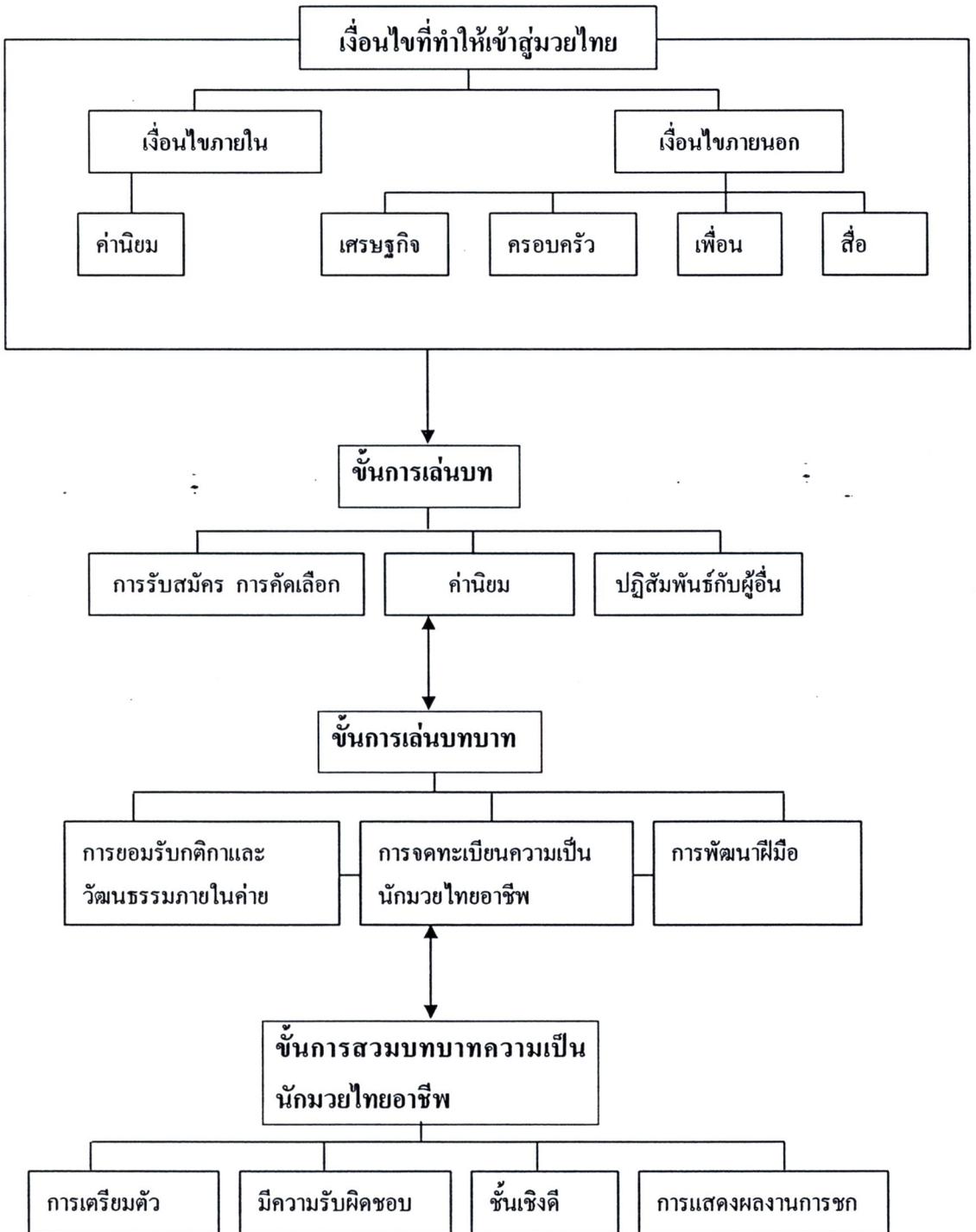
ดังนั้นค่านิยมที่ค้นพบจะเป็นการสร้างค่านิยมที่เกิดขึ้นใกล้ ๆ ตัวของเด็กนักมวยไทยอาชีพ ค่านิยมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญในการก้าวเข้าสู่วงการมวยไทยอาชีพ เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดสื่อต่อกระบวนการคิดของเด็กกลุ่มหนึ่ง สิ่งตามมาก็คือค่านิยมจากสิ่งที่เขาได้รับจากสภาวะ

แวดล้อมทางสังคม ที่มาจากครอบครัว เพื่อน และสื่อ ต่างสร้างค่านิยมให้แก่เด็กอย่างไม่รู้ตัว อย่างเช่น ในครอบครัวมีใครคนใดคนหนึ่งเป็นนักมวยไทยอาชีพและได้ทำการชกมวยไทยอาชีพ เป็นเหตุทำให้เด็กต้องติดตามไปชมการชกมวยไทยอาชีพ จึงเกิดเป็นสื่อที่ได้จากการชมมวยไทย อาชีพทั้งภาพเหตุการณ์จริง ทั้งทางโทรทัศน์ และสื่อภาพต่างๆ นอกจากนี้ค่านิยมที่ได้รับจาก เพื่อนๆ ซึ่งบางคนก็ชอบมวยไทยอาชีพ และเพื่อนบางคนเป็นนักมวยไทยอาชีพ การชักชวนไปดู มวยและชมการชกมวยไทยอาชีพของเพื่อนทำให้เด็กคนหนึ่งเริ่มเกิดค่านิยมโดยไม่รู้ตัว ดังนั้น ประเด็นเรื่อง สภาพทางสังคมของชุมชน ครอบครัว เพื่อน และสื่อ เมื่อรวมกันแล้วเป็นค่านิยมที่ทำให้เด็กคนหนึ่งสามารถเข้ามาสู่วงการมวยไทยอาชีพ กล่าวได้ว่าสภาพแวดล้อมของชุมชนหมู่บ้าน จากวัฒนธรรมของชุมชน รวมถึงมีค่ายมวยอยู่ใกล้หมู่บ้าน เป็นกลไกทางสังคมทำให้เด็กคนหนึ่งเข้า สู่วงการมวยไทยอาชีพ แต่ทั้งนี้จะประสบความสำเร็จหรือไม่นั้น ต้องขึ้นอยู่กับความตั้งใจจริงของ เด็กนักมวยไทยอาชีพคนนั้นด้วย

การเป็นนักมวยไทยอาชีพนั้นเมื่อก้าวเข้ามาสู่วงการ สิ่งหนึ่งที่ต้อง ยอมรับคือ ความเหนื่อยห้ำที่ไ้จากการฝึกซ้อม ซึ่งต่างจากความเหนื่อยห้ำที่เด็กทั่วไปเขาได้รับ เป็นความเหนื่อยห้ำที่ไม่ได้มาพร้อมกับเสียงหัวเราะหรือรอยยิ้มแต่อย่างใด แต่เป็นความเหนื่อย ห้ำที่ได้มาพร้อมกับสิ่งที่ต้องทน และสิ่งที่ต้องทำ โดยเป็นกระบวนการขัดเกล่าอย่างหนึ่งของ การอบรมสั่งสอนเด็กนักมวยไทยอาชีพในค่าย สำหรับสิ่งที่ต้องทนในที่นี้คือ คำสอนที่รวมมากับ คำบ่น คำตำหนิ คำดุด่าต่าง ๆ ส่วนสิ่งที่ต้องทำคือ การที่เด็กนักมวยในค่ายต้องกระทำเป็นกิจวัตร แทบทุกวันของเขา ซึ่งสิ่งนั้นเป็นกระบวนการซ้อมมวยไทยของเด็กนักมวยไทยอาชีพนั้น ระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่ภาคสนามนั้นนานพอสมควร นานจนกระทั่งชาวบ้านเดานอถามว่าจะ อยู่ในหมู่บ้านของเขาจริง ๆ การลงพื้นที่วิจัยที่มีระยะเวลานานทำให้ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นพฤติกรรม ของคนในชุมชน รวมถึงพฤติกรรมของเด็กนักมวยไทยในค่ายวิระ โยธินต่อความสัมพันธ์ระหว่าง ชุมชนกับค่ายมวย ชุมชนกับเด็กนักมวยไทยอาชีพ และความสัมพันธ์ระหว่างค่ายมวยต่อเด็ก นักมวยไทยอาชีพ

สรุปความสัมพันธ์ที่แสดงความเชื่อมโยง ที่ทำให้เด็กกลุ่มหนึ่งตัดสินใจ จนกลายเป็นนักมวยไทยอาชีพเป็นรูปภาพแสดงความสัมพันธ์เงื่อนไขทั้งภายในและภายนอกที่มี อิทธิพลต่อการเข้าสู่มวยไทยอาชีพ ในส่วนของเงื่อนไขภายในประกอบด้วยความสนใจที่เกิดจาก การบ่มเพาะจากเงื่อนไขภายนอก นั่นคือ ค่านิยม และในส่วนของเงื่อนไขภายนอกที่มีอิทธิพลอย่าง มากต่อกระบวนการเปลี่ยนสภาพจากเด็กธรรมดาให้กลายเป็นนักมวยไทยอาชีพ นั้นได้แก่ เศรษฐกิจ ครอบครัว เพื่อน และสื่อ เงื่อนไขเหล่านี้ได้เปลี่ยนแปลงกระบวนการคิดของเด็กธรรมดา คนหนึ่งให้มีใจรักในศิลปะของมวยไทยและเกิดเป็นค่านิยม แต่ทั้งนี้เงื่อนไขทั้งภายในและภายนอก

ยังมีอาจสรุปได้ทีเดียวเกี่ยวกับการเป็นนักมวยไทยอาชีพอย่างเต็มตัว เพราะเด็กเหล่านี้ยังต้องผ่านกระบวนการกลายเป็นนักมวยไทยอาชีพ ซึ่งมีอยู่สามขั้นตอน ได้แก่ ขั้นเล่นบท ขั้นเล่นบทบาท และขั้นสวมบทบาทความเป็นนักมวยไทยอาชีพ ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์ตามแนวคิดทฤษฎีสัญลักษณ์สัมพันธ์ที่ Mead (สัญญา สัญญาวิวัฒน์, 2540: 132-133) ได้กล่าวเอาไว้ถึง ขั้นตอนสำคัญในกระบวนการพัฒนาอึดตา เด็กนักมวยไทยอาชีพเหล่านั้นต้องผ่านกระบวนการในสามขั้นตอน ประกอบด้วยขั้นเล่นบท ได้แก่การรับสมัครและการคัดเลือก ค่านิยม และปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ส่วนขั้นที่สองคือขั้นเล่นบทบาท ได้แก่การยอมรับกติกาและวัฒนธรรมภายในค่าย การจดทะเบียนความเป็นนักมวยไทยอาชีพ และการพัฒนาฝีมือส่วนขั้นตอนสุดท้ายขั้นสวมบทบาทนักมวยไทยอาชีพ ได้แก่การเตรียมตัว มีความรับผิดชอบ ชัยเชิงดี และการแสดงผลงานการชก กล่าวโดยสรุปจากขั้นตอนทั้งสามล้วนแต่มีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกัน เพราะการเป็นนักมวยไทยอาชีพนั้นต้องมีการฝึกฝนในทุกกระบวนการของกิจกรรม โดยแต่ละขั้นแสดงลักษณะการเปลี่ยนแปลงตัวเองในลักษณะชั่วคราว ในความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองและขยายริมฝั่งลึกลงไป และกลายเป็นตัวตนของเด็กนักมวยไทยอาชีพเหล่านั้น กล่าวได้ว่าในแต่ละขั้นตอนมีความสัมพันธ์ต่อกันทั้งสามขั้นคือสิ่งที่เด็กนักมวยไทยอาชีพทุกคนจะต้องทน และต้องทำ เพราะเมื่อผ่านกระบวนการฝึกฝนในกิจกรรมการซ้อมไปได้ นั้นหมายความว่าเด็กนักมวยไทยอาชีพได้ปลูกฝังวินัยพร้อมกับศิลปะมวยไทยเข้าไปอยู่ในสายเลือดแล้ว และเด็กนักมวยเหล่านั้นได้กลายเป็นนักมวยไทยอาชีพอย่างเต็มตัว

ภาพที่ 19 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างเงินใจ และกระบวนการกลายเป็นนักมวยไทยอาชีพ

ความสัมพันธ์ระหว่างสามขั้นตอนเริ่มแรกจะเป็นตามขั้นตอนหนึ่ง สอง สาม ต่อจากนั้นเมื่อเกิดความคุ้นเคยในแต่ละกระบวนการ ทุกอย่างจะเป็นเรื่องง่ายสำหรับการเป็นนักมวยไทยอาชีพ อาศัยเพียงความขยันอดทน หมั่นเพียรต่อความยากลำบาก ความเหนื่อยหัดที่ได้รับจากกิจกรรมการฝึกฝนมวยไทย ในส่วนของเงื่อนไขเป็นประเด็นที่สำคัญอย่างหนึ่งต่อกระบวนการกลายเป็นนักมวยไทยอาชีพ เงื่อนไขทั้งสองส่วนมีความสัมพันธ์กันและสอดคล้องกัน คือ เงื่อนไขภายนอกเป็นตัวควบคุมให้เกิดเงื่อนไขภายใน เป็นแรงกระตุ้นจากเศรษฐกิจ ครอบครัว เพื่อน และสื่อ เนื่องจากเงื่อนไขเหล่านี้ทำให้เกิดค่านิยมต่อกระบวนการเข้าสู่มวยไทยอาชีพ เมื่อเด็กนักมวยเริ่มมีความสนใจในวงการมวยไทยอาชีพจึงตัดสินใจเข้าสู่วงการ ตลอดจนเด็กนักมวยไทยอาชีพเหล่านั้นต้องผ่านกระบวนการกลายเป็นนักมวยไทยอาชีพในสามขั้นตอน นั้นได้แก่ ชั้นเล่นบท ชั้นเล่นบทบาท และชั้นสวมบทบาทนักมวยไทยอาชีพ ทั้งสามขั้นตอนเป็นกลไกในการหล่อหลอม และตอกย้ำความเป็นนักมวยไทยอาชีพ แม้ต้องทนในสิ่งที่จะต้องทำแต่นั้นหมายถึงเขาจะได้พบในสิ่งที่ต้องการ และจะได้ขึ้นชื่อว่าเป็นนักมวยไทยอาชีพอย่างเต็มตัว